

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 102

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera Sessió Plenària núm. 46

Tinguda el dia 17 de juny de 1982

SUMARI

*La sessió s'obre a un quart i sis minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, que diu que s'ajorna el punt primer de l'ordre del dia, **Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei per la qual es regula el procediment per al canvi de nom dels municipis de Catalunya.***

*El punt segon de l'ordre del dia és la **Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de Llei de modificació de la Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1982.** L'H. Sr. President demana si tothom està d'acord que la Proposició sigui tramitada pel procediment de lectura única i hom hi assenteix (p. 3069). No havent-se sol·licitat cap torn a favor ni cap en contra, es posa a votació i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 3069). Per explicació de vot prenen la paraula els Diputats I. Srs. Espasa, del G. p. del PSUC (p. 3069), Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 3070), Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3070), i Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3071).*

*El punt tercer de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució 32/I, d'Activitats d'Acampada.** El Diputat I. Sr. Mesegué, del G. p. de Centristes, en fa l'exposició (p. 3072). En nom del Consell Executiu li respon l'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme (p. 3072) i l'I. Sr. Diputat fa unes precisions (p. 3073).*

*El punt quart de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'inspecció del Departament d'Ensenyament.** El Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, en fa l'exposició (p. 3073). En nom del Consell Executiu li respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3074). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3075) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3075).*

*El M. H. Sr. President diu que correspon discutir en cinquè lloc la **Interpellació al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors del Banc dels Pirineus,** la qual per error material figura com a punt vuitè de l'ordre del dia. El Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez en fa l'exposició (p. 3076). En nom del Consell Executiu li respon l'H. Sr. Conseller de Treball, L'I. Sr. Diputat replica (p. 3077) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3077).*

*El punt sisè de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre la Central Nuclear d'Ascó I.** El Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez en fa l'exposició (p. 3077). En nom del Consell Executiu li respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 3079). L'I. Sr.*

Diputat replica (p. 3081) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3081).

El punt setè de l'ordre del dia és la **Interpellació a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre els centres de protecció de menors**. El Diputat I. Sr. Jou, del G. Socialista, en fa l'exposició (p. 3082). L'H. Sr. Conseller de Justícia li respon (p. 3083). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3084) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3085).

El punt vuitè de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre la denegació de beques als alumnes dels centres municipals de batxillerat**. La Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista, en fa l'exposició (p. 3085). En nom del Consell Executiu li respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3086). La I. Sra. Diputada replica (p. 3087) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3087).

El punt novè de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'article 10.7 de l'Estatut d'Autonomia pel que fa a la zona tarragonina**. El Diputat no adscrit I. Sr. Corral en fa la defensa (p. 3088). En nom dels G. p. que hi han presentat esmenes prenen la paraula per defensar-les els Diputats I. Srs. Vives, del G. p. del PSUC (p. 3089), i Pérez i Ciudad, del G. Socialista (p. 3090). Pels G. p. que no hi han presentat esmenes prenen la paraula els Diputats I. Srs. Garreta, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3091), i Martí, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3092). El Diputat I. Sr. Corral manifesta la seva posició respecte a les esmenes presentades (p. 3092). Posada a votació la Moció amb els paràgrafs admesos per l'I. Sr. Diputat, es rebutja per 3 vots a favor, 67 en contra i 42 abstencions (p. 3094).

La sessió se suspèn a tres quarts i un minut de dues del migdia i es reprèn a un quart i deu minuts de sis de la tarda.

El punt desè de l'ordre del dia és **Preguntes amb resposta oral**. L'H. Sr. President justifica uns quants canvis en l'ordre en què s'exposaran (p. 3094).

La primera, **Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre l'analfabetisme a Catalunya**, és formulada pel Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 3094). L'H. Sr. Conseller la respon (p. 3095). L'I. Sr. Diputat repregunta (p. 3096) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3097).

La segona, **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre la Guia cultural de Catalunya**, és formulada pel Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 3097). L'H. Sr. Conseller la respon (p. 3098) i l'I. Sr. Diputat fa unes precisions (p. 3099).

La tercera, **Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús normal i oficial del català i el castellà**, és formulada pel Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3099). En nom del Consell Executiu la respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3100). L'I. Diputat fa unes precisions (p. 3100) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3100).

La quarta, **Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre la utilització de les aules buides de l'Institut del barri de Camp Clar, de Tarragona, per a pre-escolar i EGB**, és formulada per la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista (p. 3101). L'H. Sr. Conseller la respon (p. 3102). La I. Sra. Diputada fa una precisió (p. 3103) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3103).

La cinquena, **Pregunta al Consell Executiu sobre l'aparició d'una gran quantitat de peixos morts al riu Ebre**, és formulada pel Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC (p. 3103). En nom del Consell Executiu, la respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3103). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3104) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3104).

La sisena, la setena i la vuitena preguntes, **Pregunta al Consell Executiu sobre les diferències en les condicions de participació en el concurs públic del 30 d'abril**, **Pregunta al Consell Executiu sobre si s'ha sol·licitat l'acord favorable de les associacions de pares dels centres afectats pel concurs públic del 30 d'abril** i **Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris legals amb què s'han determinat les vacants existents en el concurs públic del 30 d'abril**, són formulades conjuntament pel Diputat I. Sr. Besa, del G. p. de Centristes (p. 3104). En nom del Consell Executiu, les respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3106). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3108) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3108).

La novena i darrera, **Pregunta al Consell Executiu sobre la possible instal·lació d'un complex militar a la comarca del Bages**, és formulada pel Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez (p. 3109). En nom del Consell Executiu la respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3109). L'I. Sr. Diputat fa unes precisions (p. 3110) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3110).

La sessió s'aixeca a dos quarts i set minuts de vuit del vespre.

La sessió s'obre a un quart i sis minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, l'Oidor de Comptes, Sr. Portabella, i els Lletrats Srs. De Alfonso i Bayona. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència; de Governació; d'Ensenyament; de Cultura i Mitjans de Comunicació; de Sanitat i Seguretat Social; de Política Territorial i Obres Públiques; d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; de Treball; de Justícia; d'Indústria i Energia, i de Comerç i Turisme.

Ordre del dia

1. *Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei per la qual es regula el procediment per al canvi de nom dels municipis de Catalunya.*
2. *Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de Llei de Modificació de la Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1982.*
3. *Interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució 32/I, d'Activitats d'Acampada, que formularà el Diputat I. Sr. Josep Mesegué.*
4. *Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'inspecció del Departament d'Ensenyament.*
5. *Interpellació al Consell Executiu sobre la Central Nuclear d'Ascó I.*
6. *Interpellació a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre els centres de protecció de menors.*
7. *Interpellació al Consell Executiu sobre la denegació de beques als alumnes dels centres municipals de batxillerat.*
8. *Interpellació al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors del Banc dels Pirineus.*
9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'article 10.7 de l'Estatut d'Autonomia pel que fa a la zona tarragonina.*
10. *Preguntes amb resposta oral.*

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Primerament voldria comunicar a les senyores i als senyors Diputats que el punt u de l'ordre del dia no podrà ser tractat en aquest Ple perquè, d'acord amb el que disposa el Reglament, el nombre reglamentari de Diputats ha presentat un escrit demanant que el Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei pel qual es regula el procediment per al canvi de nom dels municipis de Catalunya sigui tramès al Consell Consultiu. En aquestes condicions, cal posposar la tramitació d'aquest Dictamen fins conegut el parer del Consell Consultiu; per tant, això ens portarà al proper període de sessions.

Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de Llei de Modificació de la Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1982

Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és la

proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de Llei de Modificació de la Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1982, presentada per tots els Grups parlamentaris. Voldria recordar a les senyores i als senyors Diputats que l'article 116 del Reglament determina que els projectes de llei poden ser tramitats en lectura única quan concorren unes condicions específiques i que, el mes d'abril passat, la Mesa del Parlament va acordar suplir, en aquest cas, el Reglament i estendre aquesta possibilitat també a les proposicions de llei quan fossin signades per tots els Grups parlamentaris. És a dir, que estem en el cas present.

Aleshores, d'acord amb aquesta nova disposició reglamentària adoptada per la Mesa, és possible que aquesta Proposició de Llei sigui tramitada pel procediment de lectura única. I, per això, evidentment, perquè es pugui fer el tràmit avui, calia conèixer el parer del Consell Executiu, i, amb data 4 d'aquest mes, vam rebre la notificació que, en la sessió del Consell Executiu de la Generalitat tinguda el mateix dia 4, s'havia acordat de prendre en consideració aquesta Proposició de Llei. Per tant, a proposta de la Junta de Portaveus, demano al Ple si està d'acord que aquesta Proposició sigui tramitada pel procediment de lectura única, d'acord amb el que estableix, en aquest cas, l'article 116. *(Pausa.)* No hi ha objecció. Considero, doncs, que aquesta proposta ha estat acceptada per l'assentiment unànim dels senyors Diputats presents, i passem, doncs, al debat. En aquest cas, recordaré també que aquesta acceptació del tràmit en lectura única comporta ja la presa en consideració de la Proposició. I, per tant, podem entrar directament al debat, que és el debat de totalitat. És a dir, el debat es fa pel procediment dels debats de totalitat.

Algun Grup parlamentari vol fer un torn a favor d'aquesta Proposició? *(Pausa.)* No hi ha torn a favor. Per tant, no hi ha torn en contra, i podem passar directament a la votació, que recorde que, d'acord amb l'article 116, és un votació única per a la totalitat de la Proposició de Llei. Per tant, doncs, les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta Proposició de Llei, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Proposició de Llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Hi ha ara la possibilitat d'explicació de vot si algun Grup parlamentari desitja explicar-lo. *(Pausa.)* En nom del Grup del Partit Socialista Unificat té la paraula, per a explicació de vot, el Diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument per explicar el vot, naturalment favorable, del nostre Grup i felicitar-nos, en aquesta ocasió, que una iniciativa promoguda i defensada, repetida i potser repetitivamente pel Grup, finalment ha tingut l'acord de tots els Grups parlamentaris de la Cambra, i això és, òbviament, un motiu de satisfacció per al nostre Grup parlamentari.

Nosaltres, en presentar l'esmena a la totalitat als pressupostos de la Generalitat i en mantenir també una esmena a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social, no volíem fer més que remarcar el fet específic diferencial i tremendament complex, des d'un punt de vista polític, financer i jurídic, que és el tema de la Seguretat Social, el sistema de la Seguretat

Social espanyola i les vies jurídiques, polítiques i financeres de la seva possible autonomització, possible i desitjable autonomització, des de la nostra perspectiva. I nosaltres creiem —i ho continuem creient— i pensem que l'aprovació que acabem de fer d'aquesta Llei que modificarà la Llei de pressupostos del 1982 és perfectament congruent amb aquest desig d'autonomització de la Seguretat Social. Desig d'autonomització que no ha d'estar renyit, però, amb la necessària preservació de la seva identitat íntima, és a dir, del seu caràcter de patrimoni contributiu, patrimoni construït al llarg dels anys amb les cotitzacions socials de treballadors i empresaris i, per tant, fons i patrimoni que han de tenir un caràcter diferenciat respecte als ingressos fiscals de l'Estat i la Generalitat, com tantes vegades hem dit, també és escàs. Aquesta, i no cap altra, ha estat la raó que ens ha mantingut, de forma insistent i ferma, en la nostra posició fins a aconseguir aquesta transacció de tots els Grups, de la qual ens felicitem, que assenyalava ben clarament els tres principis fonamentals que nosaltres volíem mantenir. Primer, que les partides, els fons de la Seguretat Social estan adscrits a les seves pròpies finalitats, i aquests fons no poden ser utilitzats per a res més que per a les finalitats a les quals estan destinats. Conseqüència d'això, i l'articulat de la Llei ho recull, no hi pot haver transferències entre aquestes partides i altres partides del pressupost. No n'hi pot haver, no només en la voluntat sinó en la lletra i en la literalitat de la Llei, i això és el que recull la Llei que acabem d'aprovar.

Un altre principi fonamental, que també recull aquesta Llei, és que cal presentar, en el proper exercici pressupostari, separadament els pressupostos dels serveis transferits de la Seguretat Social. I això no només pel que anuncia aquesta Llei sinó, com ja vam anunciar repetidament en la defensa de les nostres esmenes a la totalitat, perquè els pressupostos de la Generalitat han de ser congruents i consolidables amb els pressupostos de l'Estat. I, avui, amb aquesta Llei que acabem d'aprovar, tot i que s'hi dona satisfacció a la nostra preocupació al voltant del tema de la Seguretat Social, hem d'anunciar que, dissortadament, encara no es del tot consolidable el pressupost de la Generalitat per al 1982 amb els pressupostos de l'Estat. Nosaltres, en la nostra proposta inicial, donàvem sortida a aquest problema; la transacció és l'únic element que ha deixat fora de la possible solució, almenys des del nostre punt de vista, i voldríem deixar constància d'aquest fet. En aquests moments, tot i que s'ha avançat molt en les posicions que defensava el PSU al voltant del tema de la Seguretat Social, els pressupostos de la Generalitat per al 1982 no són encara consolidables i homogenis amb els de l'Estat, com mana la Llei Orgànica del Finançament de les Comunitats Autònomes.

Res més.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) El senyor Pedrós, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, d'una manera molt breu perquè, en definitiva, com saben totes les senyores i tots els senyors Diputats, de fet, aquest és un plantejament tècnic en el qual hem acabat transaccionant diferents posicions respecte al tema.

Jo diria que —excepte de faltar una preposició en el text, que després assenyalaré a la Mesa perquè es vulgui tenir en compte—, en definitiva, aquí estem intentant donar, respec-

tant, però donant, la interpretació que cal donar a l'article 49 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que parla d'un pressupost únic, doncs, intentem respectar també la legislació general de la Seguretat Social, i en aquest sentit voldria dir que potser s'ha anat eixamplant el tema. Originàriament el nostre Grup parlamentari, en Comissió, va plantejar dos trossos d'esmena, recollits d'una manera jo diria que pràcticament textual als apartats 2 i 3 del que ara aprofitem com a article 1 d'aquesta Proposició de Llei, i això és claríssim que està ja com a esmenes nostres en un altre Projecte de Llei diferent d'aquest, però amb el contingut pressupostari del Projecte de Llei d'administració institucional de la Seguretat Social. Bé, després, doncs, a l'hora de la Comissió no va haver-hi acord per a admetre una transaccional d'aquest tenor, però realment sí que voldria dir que el més important ha estat resolt aquí. Hem fet aquesta Llei de lectura única que, en definitiva, ens permet resoldre tècnicament el problema amb la idea que, un cop que hi hagi creats efectivament els organismes autònoms de la Generalitat que reben aquestes transferències, aquests recursos i aquestes funcions, el plantejament pressupostari serà, esperem que per a l'any 83, realment clar, cristal·lí, i no oferirà els dubtes i la polèmica que hem tingut respecte a això al llarg d'aquest any.

Senyor President, jo diria que en l'última ratlla del paràgraf 3 de l'article 1 falta una preposició, perquè diu: «entre els crèdits consignats en els esmentats serveis.»

El Sr. PRESIDENT: A l'última ratlla?

El Sr. PEDRÓS: A l'última ratlla del punt 3, de l'article 1. Diu: «crèdits consignats en els esmentats serveis.»

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Ja es farà aquesta esmena tècnica que ens ha assenyalat el senyor Pedrós.

Una altra explicació de vot? (Pausa.) El senyor Hortalà, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la posició d'Esquerra Republicana en relació amb aquesta Proposició de Llei ha estat coherent i, en definitiva, ha estat la mateixa que va mantenir en Comissió i en l'explicació de vot que es va fer en el Ple, com a conseqüència de la discussió dels pressupostos. En definitiva, el que pretén, justament, és introduir unes cauteles dins l'ordenament pressupostari d'enguany.

Voldria recordar a ses senyories que el tema que ara ha estat plantejat i votat es fonamenta justament —almenys en el nostre criteri— en aquestes dues qüestions: és legal, està ajustat a dret l'ordenament pressupostari que s'ha fet en relació amb el Departament de Sanitat? Primera qüestió. Segona qüestió: és aquest ordenament el millor i el més eficient per a administrar el patrimoni sanitari i d'assistència social?

Nosaltres creiem, pel que fa a la primera qüestió que, efectivament, hi ha una base jurídica que permet ordenar pressupostàriament el tema de l'assistència i de la Seguretat Social de la forma com s'ha fet. I aquesta base jurídica és, justament, l'article 17.4 de l'Estatut, l'article 25.3 de l'Estatut i els Decrets 1949, de 1980, i 1517, de 1981, de transferències de serveis d'aquesta mena a la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, senyores i senyors Diputats, nosaltres creiem que hi ha base perquè el pressupost s'ordenés de la manera que es va ordenar, pel que fa al Departament de Sanitat i Assistència Social.

Però, l'altra qüestió: és aquesta, certament, la millor manera d'ordenar a Catalunya aquest tipus de serveis? I aquesta és una qüestió certament discutible. És discutible, justament, perquè la transferència que es fa a Catalunya d'aquest tipus de serveis provenen de dues Administracions públiques diferenciades. D'un costat, l'Administració central, i, de l'altre costat, l'Administració de la Seguretat Social, i això planteja un condicionant. Com és sabut, el pressupost presenta una integració institucional de tots dos tipus de transferències, dins el Departament. A Madrid hi ha, separadament, aquestes dues Administracions públiques, i això pressuposa, evidentment, un condicionament. Evidentment, que no es tracta pas de pensar que, perquè a Madrid això funcioni així, justament és la millor manera de funcionar, però comporta un condicionament, i aquest condicionament afecta l'organització, afecta el patrimoni, afecta el pressupost, afecta la comptabilitat, afecta la intervenció, afecta la tresoreria, etc. Per això el tema de si l'organització que s'ha plantejat és la millor de les possibles i imaginables és un tema a discutir.

Davant d'això, la posició del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana és ben clara. Creiem que l'ordenació pressupostària que s'ha fet és legalment possible, però, sobre la base d'aquesta organització, hi pot haver, de cara al futur, determinats problemes que convé escatir.

Per tant, mentre aquests problemes no hagin estat resolts, s'ha d'introduir algun element de tipus cautelar perquè, realment, es doni satisfacció a possibles problemes que es puguin plantejar. I la Llei que ara s'ha aprovat és aquest element cautelar que, justament, dona aquesta solució. Perquè nosaltres creiem que el tema de l'organització institucional de la sanitat i de l'assistència social a Catalunya no ha de discutir-se estrictament a la llei pressupostària, sinó que s'ha de discutir —com el Parlament ja està fent— a la Llei d'Administració institucional de la Sanitat, de l'Assistència i dels Serveis Socials a Catalunya.

En definitiva, doncs, aquesta Proposició de Llei dona sortida al problema plantejat i per això —ho varem dir en Comissió, ho varem dir al seu dia en el Ple— varem signar conjuntament amb la resta de Grups parlamentaris la corresponent Proposició de Llei i per això, senyores i senyors Diputats, avui l'hem votada afirmativament.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Subirà per a explicació de vot.

El Sr. SUBIRÀ i CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta explicació de vot serà molt breu, tal com les que m'han precedit, perquè no es tracta de reproduir aquí per quarta vegada un debat en el qual ja s'han dit tots els arguments, des de tots els punts de vista. Per això, el que intentaré, simplement, és donar sintetitzat el nostre punt de vista, i així explicar el vot.

El Reial Decret 1517/1981, del 8 de juliol, en el seu article segon diu, textualment: «En consecuencia quedan traspasados a la Generalidad de Cataluña los servicios e instituciones que se relacionan en el referido acuerdo de la Comisión Mixta, así como los bienes, personal y créditos presupuestarios que resultan del texto del acuerdo y de los inventarios anexos, todo ello

en los términos y con las condiciones allí especificadas.» I, llavors, si anem a l'annex, al qual acabem de referir-nos, diu, concretament, «que en el Ple tal "se acordó el traspaso a la Generalidad de Cataluña de los servicios correspondientes al Instituto Nacional de Servicios Sociales e Instituto Nacional de la Salud, en los términos que se reproducen a continuación..."», i en l'apartat b) diu: «se traspasan a la Generalidad de Cataluña: 1) Los servicios y funciones correspondientes a los centros y establecimientos sanitarios, asistenciales y administrativos del Instituto Nacional de la Salud, del Instituto Nacional de Servicios Sociales en Cataluña. 2) Los servicios y funciones encomendados por la legislación vigente a las Direcciones provinciales de las expresadas entidades gestoras en Cataluña.»

Senyor President, si la qüestió que es planteja és si la Generalitat, que rep els serveis de l'Estat i de la Seguretat Social, en matèria de sanitat i serveis socials, ha d'organitzar-los o pot organitzar-los separadament, integrant-los orgànicament, encara que procedeixin de dues Administracions públiques distintes. Si aquesta és la qüestió, si aquesta és la pregunta, la nostra resposta és un clar i contundent sí.

Examinem l'Estatut. L'article 25, número 3, de l'Estatut d'Autonomia estableix que la Generalitat integrará en la seva organització els serveis corresponents, a fi de dur a terme les competències que li atribueix l'Estatut, i en l'article 17, número 4, es diu que la Generalitat podrà organitzar i administrar a aquests fins, i dins el seu territori, tots els serveis relacionats amb les matèries abans expressades que en aquest article 17 són, concretament i precisament, les de sanitat i seguretat social. Per tant, aquella qüestió bàsica, aquella qüestió bàsica de si podem integrar-los orgànicament, queda, per a nosaltres, clarament contestada en el sentit afirmatiu.

El preàmbul de la Llei que acabem de votar —i ara anem a la Llei que acabem de votar— sembla establir que la qüestió és una altra. El preàmbul diu que «aprovada la Llei de Pressupostos de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1982, els Grups parlamentaris sotasignats presenten la Proposició de Llei de Modificació de la Llei de Pressupostos de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes per al 1982, per tal de precisar-ne el contingut», per tal, només, de precisar-ne el contingut. Si el problema, doncs, no és aquell més general que dèiem abans, sinó que és un problema de major precisió; si cal que quedi més clar que no es pot fer quelcom que ja no es podia fer, és a dir, si cal que es digui, explícitament, que no es podran fer transferències de crèdits pressupostaris que afectin els serveis traspasats de la Seguretat Social, i que els romanents, si n'hi ha, hauran d'incorporar-se als mateixos conceptes pressupostaris de l'exercici següent, llavors, si del que es tracta és d'això, la nostra resposta és afirmativa.

La Llei que acabem d'aprovar, només és això, doncs, i ens sembla bé, ens sembla que és una precisió adequada, és una precisió que, tal com ha explicat un Portaveu que m'ha precedit, es va proposar a la Comissió com a transaccional, i va ser una transaccional centrista, que no va prosperar en la Comissió, i que per problemes reglamentaris tampoc no va poder prosperar en el Ple.

Ens sembla, doncs, que la Proposició de Llei és correcta, per això vam signar-la, aquesta Proposició, i per això l'hem votada favorablement.

Però que quedi ben clar que nosaltres continuem entenent que aquella amplíssima autonomia que nosaltres creiem que té la Generalitat per a organitzar els serveis que li siguin traspassats queda totalment salvaguardada.

Res més, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (Pausa.)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució 32/ I, d'Activitats d'Acampada

Bé, no havent-hi cap més explicació de vot, continuem amb l'ordre del dia, amb el punt tercer de l'ordre del dia primitiu, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució 32/I, d'Activitats d'Acampada, que formularà el Diputat senyor Josep Mesegué, del Grup parlamentari de Centristes.

Per al torn d'exposició, té la paraula el senyor Mesegué.

El Sr. MESEGUÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup de Centristes de Catalunya, perquè considerava de suma importància la qüestió, varem presentar a la Mesa d'aquest Parlament una Proposició no de Llei sobre Activitats d'Acampada.

La Comissió de Política Territorial, en sessió tinguda el dia 1 de desembre de 1981, va estudiar la Proposició no de Llei d'Activitats d'Acampada i, finalment, recollint alguns suggeriments dels membres de la Comissió i acceptats pel Grup de Centristes, d'acord amb allò que estableix l'article 130 del Reglament, va prendre l'acord per unanimitat de tots els Grups dels punts següents en aquesta Proposició no de Llei:

«Cal prendre urgentment les mesures necessàries per a la conservació de la riquesa natural de les nostres comarques, mantenir l'equilibri ecològic i evitar totes aquelles accions que poden anar en perjudici de l'una o de l'altre. Una correcta regulació de les activitats en el medi rural i forestal ha d'anar en benefici no solament dels seus habitants i de la preservació dels recursos agrícoles, forestals i de pastures, sinó també a favor de la gran quantitat de persones que en èpoques de vacances o en caps de setmana cerquen el contacte amb la natura.

»Atès el fort increment que en els darrers anys han tingut a casa nostra les activitats d'acampada, és necessari i urgent que el Consell Executiu de la Generalitat reguli aquesta mena d'activitats perquè desgraciadament moltes d'elles no es desenvolupen amb el respecte necessari envers les propietats públiques i privades i l'equilibri ecològic.

«El Decret 142/1981, del 4 de juny, ha regulat alguna d'aquestes activitats en el marc de la joventut, però cal urgentment una norma més àmplia que reguli les activitats d'acampada».

Per tant, atès el que disposa l'article 9, apartats 4, 5, 9, 10, 11, 12, 26 i 29 de l'Estatut d'Autonomia, es demana que el Consell Executiu prengui en consideració i adopti les resolucions següents:

»Que el Consell Executiu de la Generalitat, mentre el Parlament de Catalunya no legisli sobre aquest tema, reguli les activitats d'acampada que tinguin lloc a Catalunya, fora dels Campaments de Turisme, que no siguin recollits al Decret 142/81, amb les determinacions següents:

»Que la competència per a autoritzar la instal·lació i l'exerci-

ci d'aquestes activitats sigui atribuïda als ajuntaments, ja que són els qui més bé poden saber quins són els indrets més favorables per a dur a terme aquestes activitats i els qui millor poden controlar-les.

»Que els ajuntaments que ho considerin convenient adequin i marquin els paratges —dintre del seu terme municipal que considerin idonis per a poder-hi acampar amb unes normes generalitzades d'acord amb la Generalitat.

»Que es tingui una cura especial a l'hora d'establir mesures preventives pel que fa a la distància de les activitats d'acampada respecte als nuclis de població, campaments legalitzats per al turisme o llocs concorreguts, captacions d'aigua potable per a les poblacions i paratges accessibles amb vehicle normal.

»Que s'estableixin forts controls sanitaris i de protecció de la natura amb les mesures de vigència corresponents.»

Malgrat que ja han passat més de sis mesos i que ja som a l'estiu —l'època que fa necessari prendre mesures, ja que és l'època quan és practicada més l'acampada per més quantitat de persones—, ens trobem amb la mateixa disbauxa que l'any passat. Que jo sàpiga, el Consell Executiu, fins al dia d'avui, no ha pres cap mesura de les que se li van encomanar. És evident que, en aprovar aquesta Proposició no de Llei per unanimitat de tots els Grups, i ho repeteixo, per unanimitat de tots els Grups, fins els que donen suport al Govern, estàvem ben convençuts que calia prendre mesures abans que arribés la temporada d'estiu.

És evident també que, si volem que les nostres institucions tinguin el prestigi que cal i el poble en pugui estar orgullós, hem de tenir cura i respectar al màxim els acords i resolucions emanades d'aquest Parlament, segons les seves competències.

Per tots aquests motius, faig aquesta interpel·lació al Consell Executiu, demanant-li: Per què no ha complert el que establia la dita Proposició no de Llei, i, en tot cas, en quin temps pensa fer-ho?

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Comerç i Turisme.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tot agraïnt la intervenció del Diputat senyor Mesegué, he de fer constar que és inexacte que el Consell Executiu no hagi donat compliment a la Resolució. Potser el que passa és que el compliment ha quedat disfressat pel títol de la Disposició. M'estic referint al Decret 55/82, del 4 de febrer; de manera que era a l'hivern, i no en portes de l'estiu, quan es van prendre les mesures reclamades, i compartides, naturalment, pel Consell Executiu.

L'article 4 del Decret diu, per exemple, «es considera lliure acampada la que, respectant les normes que cada ajuntament fixi respecte d'això, tingui lloc fora dels establiments de càmping per grups integrats per un nombre màxim de quatre tendes, i separats l'un de l'altre, com a mínim, per la distància de 250 m, i amb una permanència màxima de quatre dies en el mateix lloc.»

Voldria fer ressaltar que una de les preocupacions era el paper decisiu que els ajuntaments han de tenir en aquest camp, i això em sembla que queda perfectament recollit en la Disposició.

S'afegeix a continuació: «La lliure acampada no podrà practicar-se a menys d'un quilòmetre d'un nucli de població,

de llocs concorreguts o d'un càmping, ni a menys de 100 m de qualsevol carretera.» I es preveu, fins i tot, que aquesta limitació no afecti els minusvàlids.

Després —i em sembla una preocupació per la protecció de la natura— s'afegeix: «Els practicants de la lliure acampada estan obligats a deixar els llocs que hagin utilitzat en les mateixes condicions naturals en què els van trobar». Em sembla que seria excessivament prolix de recitar aquí tot el contingut de l'article setè, que entra encara més en els detalls, però em sembla que les preocupacions expressades en la Resolució de la Comissió de Política Territorial queden perfectament recollides en aquest Decret. Insisteixo que, possiblement, el títol, en parlar només de càmping, sembla referir-se exclusivament als establiments destinats al càmping comercial, però la lliure acampada hi és perfectament regulada, i em sembla que d'acord amb els criteris reclamats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Mesegué desitja exercir el torn de rèplica?

El Sr. MESEGUÉ: Sí, senyor President. En tot cas, contrastaré aquest Decret, perquè no en tenia coneixement, però, no obstant això, crec que és ben poc —segons la Proposició no de Llei que vam aprovar—, crec que no és suficient, i, una vegada contrastat el Decret, si creiem que és suficient, felicitem el Conseller per aquest Decret, i, si no, farem ús del que està establert.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol afegir-hi alguna cosa? (*L'H. Sr. Conseller manifesta que no.*)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els serveis d'inspecció del Departament d'Ensenyament

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre els serveis d'inspecció del Departament d'Ensenyament, que formularà el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per al torn d'exposició, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Grup parlamentari del PSUC —i en el seu nom jo personalment— va fer una pregunta a l'Honorable senyor Conseller, amb data del 4 de setembre de 1981, perdó, amb data del 6 d'octubre de 1981, sobre una denúncia presentada per un grup de pares i un mestre del Col·legi Públic Comarcal de Solsona. Aquesta denúncia va ser presentada —a Lleida i a Barcelona— amb data del 4 de setembre de 1981.

La pregunta era, senzillament, si el Consell Executiu, el senyor Conseller coneixien aquesta denúncia i si pensaven intervenir-hi. La resposta de l'Honorable senyor Conseller ha estat publicada en el *Butlletí* número 53, de data del 16 de novembre de 1981. Hem de dir que a nosaltres no ens va agradar aquesta resposta, i no ens va agradar no perquè no parlés, diguem-ne, dels problemes des del punt de vista com nosaltres entenem que s'han de resoldre i es donés una altra orientació per a resoldre'ls, sinó que no ens va agradar perquè se'ns deia que no hi havia problemes, que s'havia, per tant, arxivat la denúncia.

I no ens va agradar tampoc el llenguatge que es va utilitzar tant en la resposta del senyor Conseller com en l'informe fet per l'inspector que hi havia en aquells moments, i pel llenguatge que hi havia en els annexos a aquest informe i en la resposta del senyor Conseller.

Es deien tot un seguit de coses —després m'hi referiré— en aquella resposta que a nosaltres, com he dit, no ens van agradar. Però el que és més greu el que és més greu, és que en aquella resposta, no en el text del que diu el senyor Conseller, sinó en l'informe de la inspecció i en els annexos, es diuen coses que no són certes i que es pot demostrar —com jo ho faré després— que no són certes, amb la qual cosa es deixen de banda les preocupacions d'un grup de pares i d'un mestre en relació amb la necessitat que aquest col·legi funcioni, i es posa en entredit, al nostre entendre, la política del Departament en matèria d'inspecció.

Malgrat tot això, nosaltres varem decidir esperar, no fer absolutament res en el terreny parlamentari, tot i que vam estar temptats de fer una interpellació de forma immediata, demanant si aquesta era la política del Departament en matèria d'inspecció, però varem considerar que, malgrat l'ús que es va fer d'aquella resposta, malgrat l'ús que es va fer d'aquella resposta, l'important era que se solucionessin els problemes i, a partir d'aquí, les coses quedarien resoltes.

Doncs, bé, ja som al juny del 1982 i les coses no s'han resolt. La prova que les coses no s'han resolt és un nou escrit que han fet altra vegada una bona part d'aquells pares i el mestre adreçat al Departament, i n'és també una prova que en unes declaracions de *La Regió 7*, diari del Bages, Berguedà i Solsonès, fetes avui mateix pel senyor Varela es diu que encara bona part de les coses que reivindicaven aquells pares i aquells mestres no s'han resolt.

Això ens porta a fer la interpellació que avui presentem aquí. Quines són, en concret, les coses que no ens van agradar i que ens preocupen, si això és la política del Departament en matèria d'inspecció? Doncs, bé, que aquella denúncia va ser presentada per un mestre, setanta-cinc pares i una associació de veïns —la majoria dels nens d'aquell barri van a aquesta escola—, i el senyor Conseller ens diu que «tot això, més les declaracions favorables al director de l'escola i al funcionament del centre del consistori de Solsona, abona la conclusió que, efectivament, les denúncies presentades reflecteixen un punt de vista molt minoritari a l'escola, per no dir personal, i que la proposta d'arxivar-les que fa la Inspecció, després d'haver efectuat les corresponents comprovacions, és l'única adient.» Bé, si un mestre i setanta-cinc pares reflecteixen una opinió personal... Nosaltres entenem que les coses no són exactament així.

I s'arxiva el cas amb aquesta argumentació. Però, què diu l'informe de la inspecció? Doncs, diu que hi ha tot un seguit de problemes —d'una forma molt genèrica—, però «parece solucionado el único concreto», és a dir, el tema del transport. I fa referència estrictament a aquest tema, i no fa referència al llarg llistat de problemes que els pares, l'associació de veïns i el mestre plantegen, des de la qüestió de la catalanització, l'existència de la junta econòmica, la manca de neteja del centre, la necessitat de tota una sèrie d'adobaments de tipus material a l'escola, una situació de perillositat per als nans per l'existència d'un transformador dintre de l'escola, el fet que hi hagi les

portes obertes i alguns pares s'hagin trobat que els nanos no són a l'escola quan els van a buscar, etc., fins a coses en què jo no entraré, perquè algunes són aparentment de detall.

Doncs, bé, tot això, l'informe de la inspecció ho redueix a un sol punt concret, que és el tema del transport fins als menjadors escolars; no fa referència als altres, però diu una cosa que entenem que és molt greu: «No obstante, no se puede descartar la posibilidad de que surjan nuevas incidencias, ya que al parecer se trata de un pequeño grupo muy cohesionado y dispuesto a encontrar argumentos para sus protestas». Senyores Diputades, senyors Diputats, això ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 53, de data del 16 de novembre de 1981. Nosaltres entenem que en un Estat de dret, en un Estat democràtic, el fet que setanta-cinc pares, una associació de veïns i un mestre facin una denúncia no pot tenir una resposta del servei d'inspecció que digui el que diu aquí.

Però el que és més greu, el que és més greu: aquest informe de la inspecció no només diu això, sinó que a continuació diu que hi ha problemes, a Solsona, i que hi ha un clima enrarit, perquè hi ha dificultats, tot i que sobren places d'escola, però no hi ha coordinació, el tema de la catalanització i això. I acaba dient: «Reseño estos tres aspectos» —els que jo deia abans, de l'existència d'aquests problemes— «porque crean un ambiente un tanto enrarecido y pueden salir a la luz pública en cualquier momento al ser aprovechados por este mismo grupo que en esta ocasión ha arremetido contra el director». Això ha estat publicat, com el d'abans, en el *Butlletí Oficial del Parlament*, i és un informe del servei d'inspecció.

Nosaltres entenem que, evidentment, aquestes no són les coses que hauria de dir un servei d'inspecció, sinó que, en tot cas, hauria de dir que hi ha dificultats i que el servei va intervenir per resoldre aquestes dificultats, i no argumentar així sobre una qüestió d'aquest tipus.

Bé, el cas és que, després, el mateix inspector, malgrat que hagi dit al principi que només hi ha un únic punt concret, enumera tota una sèrie de problemes i va dient que són en fase de solució, que l'ajuntament hi és a sobre, que tenim previst dedicar-hi cinc milions, que és previst de fer-hi això, etc. I, com deia abans, en el *Regió 7* d'avui hi ha una entrevista amb el senyor Varela que reconeix que, encara, molts dels problemes no s'han resolt.

Però el que nosaltres entenem que encara és més greu —i el límit és que això s'hagués de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament* i que hagués de ser argument per a una resposta a una pregunta feta al Departament—, és que es diu, en el mateix *Butlletí*: «utilizan en tonos duros: "actitud antidemocrática del director al impedir —reiterada y traidoramente— la participación."»

Senyor Conseller, en els documents entrats per tots aquests afectats al Departament, als diferents serveis del Departament, no apareix enlloc la paraula «traidoramente». Jo en tinc fotocòpia, de tot el que ha entrat, com en té algun altre il·lustre Diputat d'aquesta Cambra, com en té l'Ajuntament de Solsona, com en tenen totes les forces polítiques del Solsonès. I això apareix en el *Butlletí Oficial del Parlament* com una opinió que sembla que han donat els pares, el mestre, l'associació de veïns. I a continuació afegeix que s'ha resolt l'únic problema concret que sembla que hi havia, que era el del trans-

port, perquè diu que els fa l'Ajuntament, l'Ajuntament de Solsona. Doncs bé, a l'Ajuntament de Solsona, amb data 27 de novembre de 1981, i en l'apartat de precís i preguntes, un regidor pregunta al consistori què hi ha del tema del transport, i la resposta —tinc aquí un certificat de l'acta d'aquesta sessió de l'Ajuntament de Solsona—, la resposta de l'Ajuntament diu que ell no ha contractat cap transport i que no coneix el tema, que sembla que es resoldrà. És a dir, l'únic problema concret que sembla que hi havia que estava resolt resulta que no solament no està resolt, sinó que del que es diu que ha fet l'Ajuntament, l'Ajuntament no en sap res. De la mateixa manera hi ha en la mateixa acta una explicació de si l'Ajuntament avala la presència o no del director en el Centre. Pot semblar, senyores Diputades i senyors Diputats, que aquest és un cas concret, que aquest és un cas aïllat. Nosaltres voldríem que fos així. Nosaltres coneixem inspectors que estan fent una bona tasca, que estan preocupats perquè el Servei d'Inspecció d'Ensenyament de la Generalitat funcioni, perquè hi hagi tot un treball progressista en aquest camp, però després de tant de temps, després de tant de temps d'haver succeït aquest afer, després que no s'hagin resolt els problemes, després que s'hagi enviat al Parlament aquesta resposta en aquests termes i amb aquestes coses inexactes que hi ha aquí, la nostra preocupació és si això respon o no respon a una determinada política o no política del Departament d'Ensenyament. Per això nosaltres diem a la nostra interpellació que «la possible disparitat entre la realitat i les afirmacions contingudes en una acta d'inspecció podrien posar en dubte el prestigi del Departament davant els denunciants en la mesura que la resolució que aquest adoptés anés lligada a l'informe dels Serveis d'Inspecció», que, d'altra banda, és lògic que ha d'anar en la nostra direcció. I, per tant, la nostra interpellació és: «Quins són els motius i propòsits que manté el Departament d'Ensenyament davant les actuacions dels seus Serveis d'Inspecció quant a la verificació de l'eficàcia, així com a l'adequació a la realitat de llurs actuacions?».

Repeteix, com deia abans, que nosaltres hem plantejat a partir d'un cas concret si aquesta és la política del Departament, que és una preocupació nostra, però en tot cas nosaltres, de moment, tenim la preocupació, i és l'Honorable senyor Conseller qui ha d'explicar i demostrar si aquest és un fet aïllat que no té res a veure amb la política global del Departament, o si això és el que està succeint generalment en les actuacions en matèria d'inspecció en el Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies, senyores Diputades; moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo, si m'ho permet el Diputat senyor Padullés, seré molt més breu que no pas el que ell ha estat en la seva exposició. Jo, realment, a aquesta pregunta que ell fa hi vaig donar molta importància perquè el que qüestiona aquesta pregunta podria semblar referir-se a la indefensió del Departament d'Ensenyament, d'un costat, de la mateixa Administració, però, de l'altre, dels administrats, en relació amb els informes que envia la inspecció. Aquest, jo crec que és un tema que val la pena d'aclarir i jo ho faré amb molt de gust.

D'altra banda, tota l'exposició del senyor Padullés ha estat referida a un cas concret que va passar en una escola, en un col·legi comarcal de Solsona, que va ser objecte d'una pregunta del seu mateix Grup parlamentari i que va ser també contestada pel Departament d'Ensenyament, per aquest Conseller que els parla. Jo crec que ell mateix, en el que diu, ens dóna d'alguna manera la raó, és a dir, quan es fa referència a l'Estat de dret, a la necessària transparència, nosaltres en els annexos d'aquesta resposta varem afegir una documentació suficient i completa, la qual ens semblava que d'alguna manera sostenia l'argumentació que nosaltres donàvem a aquesta resposta.

Jo no vull entrar en el cas concret de Solsona, perquè és un cas jo diria que diferent, almenys en el seu inici i en el seu desenvolupament, del que ha dit el senyor Diputat. Jo no vull ara entrar en un problema de mestres amb pares i el seu mateix claustre. Jo els puc dir que en tot cas l'objecte de la denúncia que van formular posteriorment els mestres no corresponia al plantejament inicial de la qüestió, que jo crec que era ben fonamentat i era ben clar. El que sí que li vull dir és que, efectivament, la resolució del Departament no s'adoptà únicament en funció de l'informe de l'inspector de la zona, sinó també d'acord amb l'associació de pares d'alumnes, associació de pares d'alumnes, i amb el claustre de professors. No hi havia, per tant, motiu per a tenir dubtes raonables sobre l'esmentat informe de la inspecció. Pot ser que hi hagi pares que opinin d'una forma i altres que opinin de l'altra, però nosaltres, en tot cas, ens hem de remetre al que representa l'acció dels pares, i en tot cas al que representa el claustre de professors, amb tot el respecte a l'associació de veïns, però els pares del centre són els qui d'acord amb les lleis vigents tenen la facultat d'intervenció en el centre. Si no hagués estat així, senyor Padullés, l'Administració hauria recorregut als mecanismes que fixa la Llei de Procediment Administratiu per aclarir del tot l'assumpte, perquè els informes de la inspecció no són mai vinculants per al Departament d'Ensenyament, i, per tant, si el Departament té un dubte raonable sobre la fiabilitat d'un informe de la inspecció, pot fer una instrucció prèvia, instruir un expedient administratiu i fins i tot enviar un inspector general de serveis per tal d'arribar al fons de l'assumpte. Per tant, l'Administració no es troba en cap cas sense mitjans per a jutjar l'eficàcia de l'actuació de la inspecció. I, molt particularment, el Departament d'Ensenyament vetlla perquè aquest Servei, com tots els altres que ens han estat transferits, compleixi de la millor manera possible la tasca per a la qual ha estat creat. Jo vull agrair al senyor Diputat la referència que ha fet a la inspecció, i jo coincideixo amb ell que hi ha molts inspectors que estan treballant i estan vetllant per la millora d'aquest sistema educatiu, i, de totes formes, el que li puc dir és que davant d'un informe de la inspecció nosaltres utilitzem aquesta capacitat que ens dóna que l'informe no és vinculant, i en cas de dubte nosaltres ho certifiquem. El que passa és que en el cas de la pregunta a què jo m'estava referint, no venia únicament l'informe de la inspecció, sinó que, com li deia, també hi havia un informe dels pares i del claustre del centre.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Padullés desitja el torn de rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades,

senyors Diputats, molt breument. Bé, l'informe del senyor inspector no és vinculant, en això estem d'acord, en tot cas en la resposta que el senyor Conseller va donar diu que, tal com diu que s'ha de fer a l'informe del senyor inspector, s'arxiva el tema i no se'n parla més. El senyor Conseller ens diu que és evident que la representació dels pares és l'associació de pares, i situa en un altre terreny, com és completament lògic, la signatura en aquesta denúncia de l'associació de veïns. El que el senyor Conseller no ens diu és que l'associació de pares del col·legi de Solsona no existeix, perquè no s'ha renovat, perquè no hi ha hagut eleccions fins ara, arran de la denúncia, des de feia cinc anys; per tant, jo no sé massa, quan el senyor Conseller diu que tenia una informació, no només la d'una inspecció, sinó que venia complementada pel claustre i per l'associació de pares, d'on pot haver sortir la de l'associació de pares, que, d'altra banda, en els annexos no hi és, aquesta informació.

En relació amb el tema que hi ha hagut aquestes altres informacions per a poder prendre una decisió, jo vull recordar-li, com deia al principi, que bona part dels problemes no s'han resolt, com reconeix avui mateix el senyor Varela en unes declaracions, que bona part de l'argumentació que hi havia perquè vostè fes la resposta que va fer i perquè, per tant, s'arxivés el tema es dóna amb bases que no són correctes, que es pot demostrar que no són correctes, que s'afegeix la paraula «traïdorament» a un informe de la inspecció, i, per tant, això es considera com una cosa vàlida. Per tant, en aquest sentit, cal salvar el Servei d'Inspecció, perquè no pot ser que a través d'una sola actuació es vulgui involucrar el Servei d'Inspecció. Però és que la nostra preocupació neix quan ha passat tant de temps d'aquesta denúncia, quan les coses no s'han resolt i quan, a més a més, sembla que se'ns reafirma que va ser una actuació correcta, que anava complementada l'opinió de la inspecció amb altres opinions i que l'actuació del Departament d'Ensenyament és plenament correcta. Evidentment, quan avui el senyor Varela fa unes declaracions dient que no s'han resolt les coses, cal entendre que l'actuació no ha estat correcta. Per tant, nosaltres ens reservem, tal com preveu el Reglament d'aquesta Cambra, la presentació d'una moció.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Ensenyament?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT *(de l'escó estant)*: Des de l'escó, senyor President, jo el que vull repetir al senyor Padullés és que el que és sorprenent és que el fet de la interpellació que tracta fonamentalment del dret de la indefensió i quina és l'actitud del Departament ho converteixin en un tema en relació amb unes declaracions del senyor Varela i amb un afer que és completament diferent del que presenta. El Departament d'Ensenyament estudiarà, com ha seguit estudiant, i seguirà vetllant perquè l'ensenyament a Solsona sigui l'ensenyament convenient i el que calgui. El que passa és que això no té res a veure amb l'actuació del mestre a què ens referíem abans. Jo no hi entraré aquí, perquè em fa l'efecte que no és en tot cas l'objecte de la discussió sobre el que pretenia, el que va fer i el que en definitiva ha esdevingut el cas d'aquest mestre, i la corresponent ampliació d'això amb tot un llistat d'assumptes que efectivament corresponen a tot un plantejament global de l'ensenyament; evidentment es parlava de problemes de transport, es parlava de problemes de neteja; en tot

cas la neteja saben que no correspon pas al Departament d'Ensenyament, i, per tant, a mi el que em sorpren una vegada més és que passem del general al particular en comptes de ser a l'inrevés.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, i haig de comunicar als senyors Diputats que per un error material no es va tenir en compte que a la interpellació que havien presentat els senyors Joan Ramos, Celestí Sánchez i Josep M. Corral que porta a l'ordre del dia el número 8, li correspon el número 5, d'acord amb les normes del Reglament. De manera que esmenarem aquest error material i, doncs, el punt 8 de l'ordre del dia passa a ser el número 5, i les altres segueixen amb el mateix ordre, amb l'ordre del text imprès.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors del Banc dels Pirineus

Per tant, correspon ara la Interpellació al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors del Banc dels Pirineus, presentada pels Diputats no adscrits senyors Joan Ramos, Celestí Sánchez i Josep M. Corral. Per al torn d'exposició de la interpellació té la paraula el Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta interpellació té un caire molt concret, que és la situació conflictiva i de desmantellament d'un Banc. Però, per a nosaltres, la seva importància va més lligada a les característiques i de quina manera s'està donant aquest desmantellament del Banc. Primer, perquè la reestructuració de sectors industrials ja no és a Catalunya simplement un problema del tèxtil, de la química, del metall, sinó que també ho és de la Banca. I per a nosaltres també és important per com s'està donant aquest desmantellament d'aquest Banc, i és important plantejar que els motius de la crisi del Banc són bastant coneguts en aquests moments, perquè han aparegut a la premsa, a la ràdio i als mitjans de comunicació, perquè en aquests moments hi ha 2.000 milions d'avalis no comptabilitzats, perquè han estat en crisi les empreses receptores dels crèdits, aquests no s'han pagat i ens cobrim amb nous crèdits, cosa que repercuteix en un doble sentit: en la desvaloració de l'actiu i en el fet que provoca una recerca constant del passiu, oferint moltes vegades extratipus alts i sempre per damunt de l'interès que es cobrava pels crèdits concedits.

Tot això produïa un dèficit permanent, però per una altra banda han incidit en la crisi d'aquest Banc en concret la immobilització de part del passiu en despeses d'instal·lació i també la gestió fraudulenta de l'antic administrador del Banc. És per això que a nosaltres ens sembla que el Banc dels Pirineus ha entrat en un procés irreversible de liquidació i fallida com ho demostren els següents fets.

Primer, després de la suspensió dels pagaments es retornen els dipòsits fins a 1.500.000 pessetes.

Segon, amb la suspensió del pagament de les empreses que debien crèdits als Bancs, hi ha una impossibilitat de recuperar l'actiu del Banc.

Tercer, la reducció d'una tercera part de la plantilla amb baixes voluntàries és el primer pas per a una reducció progres-

siva fins a la culminació de la liquidació del Banc.

Quart, després del dictamen i de les intervencions judicials, el més probable és que es declari la insolvència i després es consumin la fallida i la liquidació. És una mica per aquesta situació, i per les paraules que deia al començament, que per a nosaltres és molt important que el Consell Executiu es planteji aquest tema, com i de quina manera s'està abordant el problema de la necessària o de la certa reconversió a la Banca, però que això no és tan veritat quan aquesta reconversió s'està donant per les característiques que jo he dit i no per unes altres.

És per això que plantegem al Consell Executiu què preveu per a garantir els llocs de treball. ¿Es preveu tenir negociació amb la Banca privada, amb la Banca oficial o les Caixes d'Estalvis per a aconseguir que aquestes absorbeixin en les seves plantilles tots els treballadors que en aquests moments té el Banc dels Pirineus?

Res més, essent conscient que el Consell Executiu tindrà dificultats per a fer això, però pensem que la situació dels treballadors i el que pot representar com i de quina manera es resoldrà el problema del Banc dels Pirineus repercutiran d'una manera general a la Banca privada.

Res més i esperem que l'opinió del Consell Executiu pugui resoldre les nostres preocupacions.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no cal dir que el Consell Executiu comparteix la inquietud del Diputat senyor Celestí Sánchez i d'altres Diputats que van fer avinent al meu Departament la inquietud per saber com quedaria el personal del Banc dels Pirineus. En aquest sentit haig de dir que la primera demanda va venir també per part d'un Illustre Diputat d'aquesta Cambra, concretament pel Diputat d'Esquerra Republicana senyor Víctor Torres, i que aquesta inquietud també ha vingut després canalitzada pel senyor Celestí Sánchez.

En aquest sentit al Departament, i cenyint-me exclusivament al tema dels treballadors del Banc dels Pirineus, vàrem tenir una sèrie de reunions. En la primera els treballadors es trobaven amb una aleatorietat total perquè no sabien com es petegaria la crisi d'aquest Banc. Aleshores, nosaltres ens vàrem creure en l'obligació que els treballadors havien de tenir un grau d'informació exhaustiva de com s'anava desenvolupant aquesta crisi. Aquesta era la primera fase. En aquest sentit, el Departament de Treball va propiciar una reunió amb el qui aleshores era el president de l'esmentat Banc i el comitè d'empresa perquè els anés informant de com estava la situació. Evidentment en aquells moments la situació estava encara molt penjada, no s'havien pres posicions definitives en aquest sentit, i el grau d'informació va ser el que corresponia.

Per altra banda, amb diversos sectors de treballadors d'aquest Banc, tant dels de Lleida com en general de tots els que hi havia i que estaven treballant en l'àmbit de tot Catalunya, ens vàrem marcar un pla que ens va semblar oportú de poder-lo fer, que era el següent: Donat que era un Banc amb reduïdes dimensions de personal, que aquest personal estava fonamentalment centrat a Girona, a Barcelona i a Lleida —amb tot, tenia una sucursal a Madrid, que no era l'àmbit de les competències del meu Departament—, en aquest sentit creïem que si l'evolució era negativa, com sembla que es confirmava en

aquells moments, el Departament de Treball es comprometia a fer una sèrie de gestions amb entitats financeres de distint ordre a fi i efecte que aquests treballadors poguessin tenir en les places que s'anessin obrint de tipus bancari—, és a dir, adients a la seva professionalitat en les diverses places per altres entitats financeres, poguessin tenir ells unes certes preferències en aquest sentit. Per això, jo personalment i el meu Departament ens vam posar en contacte amb una organització que agrupa les entitats d'estalvi de Catalunya, i en aquest sentit, jo voldria comunicar al Diputat interpellant i a tots els que han anat seguint aquesta qüestió que en la reunió del dia 24 d'abril d'enguany va ser pres l'acord següent per la Federació de Caixes de Catalunya. Llegiré textualment l'acord: «Es dona compte de la petició rebuda del Conseller de Treball, senyor Joan Rigol, sollicitant que les Caixes incorporin personal procedent del suspès Banc dels Pirineus. S'acorda que les Caixes ho tindran en compte en les seves necessitats de personal i en convocatòries per a cobrir vacants d'ingrés.»

Aquesta va ser una primera gestió feta respecte a la situació d'aquest personal, i vàrem quedar amb la mateixa organització pròpia del personal que serien ells que anirien vigilant la petició d'augmentar plantilles per part d'altres entitats financeres perquè aquestes poguessin tenir aquesta situació d'atenció especial respecte al Banc dels Pirineus. Això, que ha estat possible de fer i acordar amb entitats que estan lligades a l'àmbit català des del punt de vista d'estalvi, amb bancs és més difícil perquè la cosa està molt més fragmentada, però existeix també l'acord que a mesura que vagin sorgint necessitats de creació de nous llocs de treball en les respectives zones geogràfiques on viuen actualment els treballadors del Banc dels Pirineus, ells em faran saber a mi aquesta convocatòria a fi i efecte que jo pugui portar a les entitats que convoquin aquestes places aquesta mateixa línia, i per això, un servidor té la llista de tot el personal que es troba afectat per aquesta situació amb les seves qualificacions professionals corresponents perquè pugui anar fent aquest transvasament en la mesura que es pugui.

Evidentment, aquesta és una situació en la qual intentem d'anar a buscar solucions molt concretes i molt immediates respecte a unes persones també molt concretes que han sofert aquest problema; no resol el problema global que ha presentat el senyor Celestí Sánchez, però sí que hi intenta donar una resposta en la mesura de les possibilitats en aquest greu problema que està sofrint aquesta plantilla del Banc dels Pirineus.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sánchez desitja fer el torn de rèplica?

Té la paraula el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: La resposta del senyor Conseller resol una part, penso que important, de les preocupacions d'aquest Diputat, i estic segur que dels mateixos treballadors. Però, de tota manera, em queden algunes preocupacions que jo voldria intentar situar.

La primera és que és una gran pena que s'hagin de resoldre els problemes després que apareixen, i en aquests moments els responsables de la situació del Banc dels Pirineus són al Brasil, que jo sàpiga. I això penso que és important com un element d'experiència per a l'Administració catalana, i pensem

que per a l'Administració de tot l'Estat, perquè això no pugui succeir mai més.

L'altre tema important és si el Consell Executiu té algun mecanisme concret per a fer el seguiment que aquest compromís amb les entitats d'estalvi de Catalunya tiri endavant. Jo en principi he pensat que el comitè d'empresa del Banc dels Pirineus podria ser un bon mecanisme per a assegurar que cada vegada que hi hagi convocatòria sigui possible de complir aquest compromís que hi ha.

Hi ha un altre tema més complicat, més difícil de resoldre però que jo penso que també és necessari de plantejar, i és que el Banc dels Pirineus, des d'un punt de vista de personal, pot representar el 10 o el 20%, però hi ha un altre 80% de treballadors que han estat afectats pel tema en concret de la fallida del Banc dels Pirineus, i això ja sé que és molt més difícil de començar a plantejar-ho però pensem que és molt necessari de fer-ho, perquè el Banc dels Pirineus no eren simplement els treballadors en concret que estaven en nòmina, sinó tot el que al voltant del Banc dels Pirineus treballava, feia i que no ha quedat resolt en aquests moments.

De tota manera i per acabar, jo voldria plantejar el tema més important, i és aquesta preocupació que els culpables siguin al Brasil, que no hagi passat res, i una colla de treballadors siguin al carrer.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja afegir alguna cosa? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per circumscriure'm fonamentalment al tema que ens preocupa en aquest moment, que és el del seguiment d'aquests possibles acords. Tal com va quedar establert, el seguiment pròpiament dit quedava en mans de la plantilla dels treballadors, que havien d'anar descobrint en les seves places o en els seus llocs d'incidència com anaven sorgint les possibles places. En aquest sentit, el comitè d'empresa penso que pot tenir un paper important, com el pot tenir el mateix treballador afectat individualment cada vegada que presenti la seva inquietud en aquest sentit. Respecte a totes les altres qüestions, defugen per complet les possibilitats del Conseller que els parla.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Central Nuclear d'Ascó I

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Central Nuclear d'Ascó I, que formularà el Diputat no adscrit Il·lustre senyor Celestí Sánchez Ramos.

El senyor Celestí Sánchez té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Abans de plantejar en concret la nostra interpel·lació, voldria plantejar que aquesta és producte d'una coincidència política que el partit en el qual jo milito, el Partit dels Comunistes de Catalunya, ha tingut amb Nacionalistes d'Esquerra, i també de la coincidència des d'un punt de vista polític que hem tingut amb l'Alcalde d'Ascó i altres Consellers i alcal-

des de la zona. Per a nosaltres era important fer aquesta matisació, perquè pensem que és molt important que la gent que som en aquest Parlament puguem també ser portaveus d'opinions que són al carrer, que són entre la opinió política i pública de Catalunya.

L'altre tema, l'altra matisació és que nosaltres som conscients que aquest Parlament no pot resoldre el problema fonamental, des del nostre punt de vista, que té la Central Nuclear. Per dir-ho d'una manera molt simple, la nostra opinió és: «Nuclears, no gràcies», i això ho diem i ho pensem perquè les centrals nuclears en les societats occidentals no tenen ni la seguretat ni la independència tecnològica que seria necessària i imprescindible. Però som conscients que aquest no és el tema, i és a partir d'aquí, de la nostra preocupació, que, si hi ha centrals nuclears, tinguin les màximes seguretats, i aquest Parlament de Catalunya ja va discutir i va plantejar aquest tema amb resolucions. I em permetreu que recordi algunes d'aquestes qüestions que vam aprovar tots i cada un dels qui som aquí. En la conclusió número 3 dèiem, el Parlament de Catalunya, que «mentre els terrenys on s'ha instal·lat la Central Nuclear d'Ascó II no estiguin estabilitzats o en curs d'estabilització, seria perillós procedir a la càrrega de material radioactiu a la dita central nuclear». En la conclusió número 4 dèiem també algunes coses. «Per això, es considera convenient que el Consell Executiu continuï en íntima col·laboració amb el JEN la prova final d'estanqueïtat dels edificis de conteniment, atesa la importància primordial que, per a la seguretat de la central, tenen aquests edificis, així com en relació amb la qüestió dels cables», etc.

En la conclusió número 6 també plantejàvem temes importants. Són competència de l'Administració central de l'Estat tots els temes de control radiològic i, especialment, del Consell de Seguretat Nuclear. Es considera convenient que la Generalitat estigui puntualment informada d'aquests resultats. I una mica abans dèiem: «Es recomana l'elaboració i la posada en pràctica d'un pla de previsió medioambiental, segons la incumbència de la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient de la Generalitat.» En la conclusió número 7 dèiem que se li exigia, si no molt més a prop de la central nuclear d'Ascó, pròpiament al pont d'Ascó es plantejava que estiguessin els controls de temperatura del riu. En la conclusió número 9 plantejàvem també, respecte als residus i el reprocessament, un tema molt important. «Per això, cal apressar l'Administració central perquè en un termini raonable decideixi sobre la destinació final dels residus radioactius de les centrals nuclears.»

A la conclusió número 10 es plantejava el desmantellament de la central, un tema important: «El desmantellament de les centrals nuclears d'Ascó, que és previst per a dintre de quaranta anys, es podria portar a terme, suposant que la tecnologia corresponent no hagués fet cap progrés en relació amb el seu nivell actual.» Sobre la zona d'exclusió i distàncies mínimes, dèiem també algunes coses: «Caldria sol·licitar al Govern central la fixació definitiva de l'àrea d'exclusió i l'establiment de la zona vigilada en el termini més breu possible.» Sobre el pla d'emergència, en la conclusió número 12, plantejàvem: «Aquest pla d'emergència ha de completar: l'existència d'una xarxa viària i comunicacional apta per a una possible i ràpida evacuació; la necessitat d'una xarxa sanitària de fàcil accés i amb centres adequats per a la prevenció i per al tractament a

donar a les malalties derivades d'accidents nuclears; un sistema logístic àgil i realista i uns mitjans econòmics aptes per a cobrir el cost de l'operació.» En la conclusió número 14 també es plantejaven alguns temes; sobre el Projecte d'Investigació Social i d'Anàlisi Comunitària. Tenim coneixement, per la resposta que va donar el senyor Conseller de Sanitat a una pregunta formulada pel Grup del PSUC, que aquest projecte s'està treballant, però pensem que aquest projecte ja havia d'estar acabat abans que la mateixa central nuclear es posés en marxa o es carregués.

D'altra banda, en la conclusió número 15, es plantejava que «d'acord amb el que preveu la Llei número 15/1980, del 22 d'abril, de creació del Consell de Seguretat Nuclear, el Parlament de Catalunya creu convenient que el Consell Executiu de la Generalitat es posi en contacte amb l'Administració central de l'Estat i amb el Consell de Seguretat Nuclear a fi de desenvolupar el que preveu la Disposició Addicional Tercera de la dita Llei, que faculta les comunitats autònomes a assolir i exercir les funcions que la Llei atorga al Consell de Seguretat Nuclear». I en la conclusió número 16 es plantejava que «es recomana que la seguretat bàsica desenvolupada en l'informe final de seguretat, els programes de funcionament i els plans de protecció radiològica sigui coordinada amb la seguretat i higiene del treball i formació de personal i que s'asseguri la participació dels treballadors (comitès de seguretat), cos tècnic de seguretat (tècnics i metges d'empresa), direcció i administració de les centrals nuclears-empresa i òrgans de control de protecció.» I aquí s'hauria de recordar que hi ha un document dels comitès d'empresa que plantegen la seva preocupació per la posada en marxa d'un reactor mentre s'està treballant encara amb l'altre i quan no hi ha un pla concret d'evacuació dels treballadors —no simplement de la població—, sinó un pla d'evacuació dels treballadors per si hi ha algun problema.

És en aquesta direcció que va la nostra interpellació. I és a partir d'aquestes preocupacions genèriques i de la mateixa resolució del Parlament de Catalunya que nosaltres pensem que el Consell Executiu ha de tenir respostes a algunes preguntes. Primer: davant de les deficiències observades en les proves prèvies i d'engegament, que afecten els generadors de vapor, estabilitat del subsòl, etc., pensa el Consell efectuar una auditoria per avaluar l'estat real de les obres? Segon: exigirà un pla de seguretat coherent amb la normativa americana i provat per tal de garantir la seguretat pública? Tercer: exigirà el pla d'emergència elaborat pel Govern civil, que contempli l'impacte dels rius i l'abocament d'aigües? Quart: permetrà l'engegament del primer grup sense que una part de les obres no tinguin la corresponent llicència municipal? Cinquè: permetrà el Consell Executiu l'engegament del primer grup sense abans tenir les màximes garanties de seguretat en tots els ordres, com anuncià, en una ocasió, el President de la Generalitat? I sisè i en general: té la intenció, el Consell Executiu, d'acord amb la recomanació aprovada pel Parlament, d'assumir competències en matèria de seguretat nuclear? I, quina política pensa seguir en matèria de seguretat nuclear?

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de resposta, té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo penso que ha estat aclaridora la introducció de l'il·lustre Diputat senyor Sánchez, introducció que, realment, agraeixo; agraeixo perquè em sembla que convé que les coses es plantegin amb la màxima claredat possible, sabent quins són els punts de partida. El que vostè ha dit, si no ho he escoltat malament, senyor Sánchez, és que parteix de la base «Nuclears? No, gràcies», a la societat occidental, perquè no tenen la independència tecnològica i la capacitat, etc., adient. Això és un punt de partida que penso que és bo que s'hagi dit clarament, i jo hauria desitjat encara molt més que hagués figurat en la interpellació escrita, perquè a mi, concretament, m'hauria facilitat la resposta.

Penso, en tot cas, que el tema de nuclears és un tema en què tots tenim molt a dir; certament és d'una tecnologia molt complexa, d'una tecnologia nova, i tots hi tenim molt a dir, tots nosaltres tenim molt a dir, tota la societat catalana i la societat espanyola, i, de fet, ho va dir el Parlament espanyol i, per descomptat, sempre es pot tornar a dir al Parlament espanyol. Però les preguntes que vostè ens fa estan —i això també ho celebren— molt relacionades amb allò que ens correspon molt directament, que és el compliment de les resolucions d'aquest Parlament.

Vostè, per exemple, ha fet esment en la seva intervenció de la conclusió número 3, dient, concretament, que «seria perillós procedir a la càrrega de material radioactiu de les centrals mentre no estigui estabilitzada, o en curs d'estabilització, la central nuclear». Això és ambigu; així com la seva introducció sí que és clara, això no ho és, de clar. Això no ho és, de clar, perquè el que diu la conclusió número 3 d'aquest debat és una altra cosa. Diu: «La central nuclear d'Ascó I no té problemes d'expansió ni de moviment de terreny. Mentre el terreny on s'ha instal·lat la central nuclear II, la central d'Ascó II, no estigui estabilitzat o en curs d'estabilització, seria perillós procedir a la càrrega de material radioactiu de la dita central, de la dita central Ascó II». Es diu clarament: «on s'ha instal·lat la central nuclear Ascó II». Com que en aquest moment s'està parlant de carregar Ascó I, en no fer la diferència entre Ascó I i Ascó II, ha semblat que vostè volia dir que, mentre hi hagués un problema d'estabilitat, o estigués en curs d'estabilització, qualsevol terreny de les dues centrals, no seria prudent carregar la primera, quan el que diu la resolució del Parlament és que no seria prudent carregar la segona. Diu que la primera no té cap problema d'expansió ni de moviment de terreny. Però, en fi, jo suposo que aniran sortint també, al llarg de la resposta, en què seguiré, lògicament, l'ordre de les preguntes que vostè ha llegit al final de la seva intervenció, comentaris a les paraules que ha anat dient al llarg de la seva intervenció.

Respecte a la primera, concretament la possibilitat que el Consell Executiu efectuï una auditoria. La conclusió número 4 d'aquest Parlament diu que «les explicacions que sobre el control de la qualitat han donat la Junta d'Energia Nuclear, la propietat i l'empresa Westinghouse han estat satisfactòries, tant sobre els aspectes generals com sobre els aspectes específics». Això és el que diu la conclusió número 4 d'aquest Parlament. Continua, de tota manera, dient que «per això, es considera convenient, en tot cas, que el Consell Executiu continuï, en íntima col·laboració amb la JEN, la prova d'estanqueïtat dels edificis de conteniment». I diu també, la conclu-

sió número 4 del Parlament, que «el Consell Executiu ha de seguir, en relació amb la qüestió dels cables que s'incorporin al projecte, totes aquelles modificacions que quedin contemplades en l'informe que està fent la JEN en el document *Anàlisi dels riscos d'incendis* que ha elaborat la propietat amb la finalitat de complir l'última normativa vigent». Bé, vull dir-li que el Consell Executiu ha seguit, òbviament, la conclusió del Parlament i que, per tant, ha seguit les proves pel que fa referència a l'estanqueïtat de l'edifici, i, d'altra part, ha seguit la resolució del problema dels cables plantejat, que ha quedat resolt en el sentit exigint pel Parlament de Catalunya, sota la supervisió i el vist-i-plau final del Consell de Seguretat Nuclear.

De tota manera, sí que és cert que hi ha hagut —i és lògic, em sembla— unes deficiències, algunes de certa importància, que han estat detectades al llarg de les proves que ha anat fent el Consell de Seguretat Nuclear. Concretament, al motor de la bomba C hi ha hagut un problema que potser vostè coneix, a partir d'un retall del ferro de construcció d'uns 5 cm de llarg, que va danyar tota una sèrie de bobines. Això es produeix, concretament, als motors, al motor de 7.000 CV —n'hi ha quatre—; el que s'ha fet, en aquest cas, és canviar el motor, a fi de corregir el problema. D'altra part, n'hi ha hagut un altre de molt més lleu —en aquest cas, a la bomba E—, un problema de grups de pressió d'oli. D'altra part, hi ha hagut un problema de contingut d'oxigen d'aigua primària, que passava del 0,1 per un milió, la qual cosa podia perjudicar el bon comportament de la central, i, d'altra part, el que sembla que va ser més important són tota una sèrie de vibracions induïdes des del circuit primari, com a conseqüència de l'entrada d'aigua en aquest.

Bé, nosaltres, el Consell Executiu en aquest cas, a part de seguir les proves que s'estaven fent sota la direcció i la inspecció del Consell de Seguretat Nuclear, vam pensar que, en aquest cas, sobretot pel que fa referència al tema de les vibracions, això no era suficient. Això no era suficient, i, aleshores, el que vam fer és demanar als màxims responsables de la Westinghouse que ens vinguessin a explicar què és exactament, com estaven realment els problemes plantejats. Concretament, vaig rebre el director de projectes internacionals nuclears de la Westinghouse, el responsable de la Westinghouse a Espanya, i el projecte de tot el sistema de generadors de vapor de la divisió nuclear de la Westinghouse. Vam tenir dues llargues sessions de treball. Val a dir que aquest problema de les vibracions afectava trenta-set centrals i que el problema es va detectar a Suècia, a Ringhals concretament, i que l'afectava d'una manera seriosa, des del punt de vista econòmic, bàsicament, aquelles que estaven ja engegades; no tant, aquelles que no estaven engegades, com va ser el cas d'Ascó, que ha permès, doncs, un tractament molt diferent i, òbviament, molt més senzill i molt menys costós.

Ara, el que volia assenyalar a partir de l'exposició d'aquestes deficiències que s'han anat detectant i que s'han corregit sota el control del Consell de Seguretat Nuclear és el següent: d'una part, ha intervingut el Consell de Seguretat Nuclear donant el vist-i-plau; d'altra part, ha estat Ringhals, a Suècia, on s'ha descobert el problema dels primaris a partir d'aquesta vibració produïda pel circuit d'aigua del secundari al primari. Que, d'altra part, els tècnics de la Westinghouse, amb l'experiència de les trenta-set centrals que tenen aquest siste-

ma d'alimentació, han estat treballant per fer el diagnòstic primer i resoldre després el problema.

Aleshores, jo sincerament li pregunto, senyor Diputat, aquí del que es tracta és de fer les coses com, d'altra banda, s'assenyala en el punt número 5 de les seves preguntes, amb les màximes garanties de seguretat, amb les màximes garanties de seguretat. Aquest és el tema, deixant a part la seva introducció que en els països occidentals: nuclears, no. Però, després vostè diu: «Del que es tracta és d'aconseguir les màximes garanties de seguretat.» ¿No està vostè d'acord en el fet que les màximes garanties de seguretat s'aconsegueixen a partir d'utilitzar, les persones més coneixedores de tot el món, aquesta tecnologia, a partir de les experiències de totes les centrals on es van, permanentment, redescobrint perfeccionaments, tècniques que permeten avançar en un punt, modificar-ne un altre, etc.? No creu que el que és seriós, des d'un punt de vista de la responsabilitat, és estar a l'aguait, anar seguint de prop el que es vagi fent a totes les centrals i escoltant aquells tècnics que tenen més experiència? O creu vostè que estariem més segurs, no solament acceptant la responsabilitat política que ens hagi dit el Parlament i que nosaltres donem per bona, sinó, a més, cercant uns tècnics per fer una auditoria tècnica nosaltres? Creu vostè que això seria de millor garantia per als ciutadans d'Ascó i per als ciutadans de Catalunya que utilitzar l'experiència de totes les centrals del món i dels països més avançats del món, i la tecnologia més avançada?

Jo, en tot cas, el que sí que puc dir és que nosaltres hi continuarem seguint totes les inspeccions, com hem fet fins ara, que han fet els tècnics més coneixedors del món en la matèria i que, en els casos en què ho creguem oportú, els cridarem perquè vinguin, com ha estat el cas en el tema que no estava resolt de les vibracions, perquè ens ho vinguin a explicar i perquè ens expliquin quin mètode de solució és l'adient per a aquell problema concret.

Exigirà, deia vostè, «un pla d'emergència coherent amb la normativa americana i provat per tal de garantir la seguretat pública»? Bé, nosaltres el que exigim és que es compleixi la normativa espanyola. És a dir, la normativa del país d'origen és de compliment quan no existeix normativa en el país on s'està fabricant la central. En el moment que existeix aquesta normativa, nosaltres el que hem d'exigir és el compliment d'aquesta normativa. I això és el que fem.

En aquest sentit, nosaltres, òbviament, també estem seguint i seguirem la conclusió número 12 del Parlament de Catalunya, entre d'altres raons perquè ens sembla que s'ha de fer i que els plans d'emergència, com tots els plans d'emergències que s'estan fent arreu del món, són dinàmics i són perfeccionables. És a dir, nosaltres, en aquest sentit, hi estem treballant en contacte amb el Consell de Seguretat Nuclear, en sessions de treball amb el Consell de Seguretat Nuclear, i amb la Delegació del Govern i amb el Govern Civil, per tal d'anar perfeccionant i millorant aquests plans d'emergència i, per descomptat, amb l'objectiu també de complir el que ens sembla que és definitiu, el paràgraf tercer d'aquesta conclusió número 12, que diu: «Caldrà mantenir permanentment al dia aquest Pla i organitzar fins i tot unes sessions de proves, almenys cada cinc anys, i òbviament abans de l'engegada de les centrals nuclears d'Ascó.» Del que es tracta, doncs, en aquest sentit, és, abans de l'engegada de la Central Nuclear d'Ascó, de fer

les sessions de proves a què fa referència la conclusió número 12, paràgraf tercer, del Parlament.

Ens pregunta també si exigirà «el Pla d'emergència elaborat pel Govern Civil, que contempli l'impacte al riu de l'abocament d'aigües». Bé, sí, sí. El pla d'emergència, a més, contempla la vigilància, en cas d'emergència, de les aigües abocades per la central. Permanentment, concretament, es contempla l'impacte de l'abocament a Ascó, a Garcia, a Benifallet, a Tortosa, a la Cava, a Delta nord i a Delta sud. En aquest sentit, també és interessant assenyalar que s'ha complert, com no podia ser menys, la conclusió número 7 del Parlament que, no satisfet amb els impactes, amb l'anàlisi dels impactes a Garcia, Benifallet, Tortosa, la Cava, Delta nord i Delta sud, va exigir, en la seva conclusió número 7 que, a més, es fes un altre mesurament permanent molt més a prop de la central, concretament al pont d'Ascó. Això és el que es va incorporar en el Pla. Això és el que va contemplar des del punt de vista de la vigilància dels abocaments i, per tant, s'ha inclòs també un punt de vigilància a Ascó, en funció, repeteixo, de la conclusió número 7 del debat del Parlament.

«Permetrà l'engegada del primer grup sense que part de les obres no tinguin la corresponent llicència municipal?» Bé, la permetriem. Dic permetriem perquè l'engegada és competència de la Direcció General d'Energia, previ informe del Consell de Seguretat Nuclear; però jo he de dir que sí, que la permetriem, donades, una vegada més, les conclusions, en aquest cas les conclusions números 1 i 2, sobre les llicències de la Central Nuclear d'Ascó, d'aquest Parlament. Diu: «Tant la Central Nuclear d'Ascó I com la d'Ascó II gaudeixen de tots els permisos estatals necessaris perquè siguin construïdes.» Hi ha hagut, certament, un acord municipal de suspensió, del 6 de novembre del 79, però probablement vostè, sens dubte, deu saber que aquests acords municipals van ser suspesos per l'Audiència Territorial el 22 i el 23 de gener, com a conseqüència del recurs número 20/80 a la Sala Primera del contenciós administratiu interposat per la propietària. D'altra banda, això és recollit també a la conclusió número 2 del Parlament de Catalunya, en parlar de les llicències de la central nuclear. Diu: «Quant a la Central d'Ascó II, els acords municipals de suspensió quedaran sense efecte per la sentència del 24 de gener del 80 i els actes del 22 i el 24 de gener del 80, que ordenen que l'Ajuntament expedeixi la llicència.» O sigui, que no és de la nostra competència de permetre la posada en marxa, però haig de dir que sí pel que fa referència al compliment de les llicències municipals.

Pregunta també: «Permetrà, el Consell Executiu, l'engegada del primer grup sense abans tenir les màximes garanties de seguretat en tots els ordres, com anuncià en una ocasió el President de la Generalitat?» Bé, per descomptat que, tal com va dir el President de la Generalitat, nosaltres ens oposariem amb totes les forces a l'engegada del primer grup sense tenir aquestes garanties de seguretat màximes a què fa vostè referència. Ara, el problema probablement neix de quin és el criteri per a determinar que existeixen o no existeixen aquestes màximes garanties de seguretat. Bé, nosaltres el que li diem —potser en el mètode és on hi ha la diferència— és que les màximes garanties de seguretat nosaltres entenem que es donen a partir del que assenyalin fefaentment i formalment els tècnics més importants, que coneixen més aquest tema, del món

i, concretament pel que fa referència a les qüestions administratives, als organismes responsables de la seguretat nuclear aquí. I, en aquest sentit, en la mesura que no tinguem aquestes garanties dels màxims responsables a nivell espanyol i de la màxima responsabilitat tècnica, en el sentit que són aquelles persones i aquelles institucions amb més coneixements de tot el món les que donin el vist-i-plau, en la mesura que això no hi figurés, realment ens hi oposaríem perquè entendríem que no es donen les màximes garanties de seguretat.

I, per últim, preguntava si teníem la intenció, el Consell Executiu, d'assumir competències en matèria de seguretat nuclear. Sí, en tenim intencions, hi estem treballant, tenim una comissió de treball, concretament amb el Consell de Seguretat Nuclear, per a veure de delimitar quines són aquestes, quines poden ser aquestes, d'acord amb la conclusió, d'altra banda, número 15 del Parlament. O sigui que, òbviament, ho hem de fer i tenint en compte el que preveu la Disposició Addicional Tercera de la Llei de Creació del Consell de Seguretat Nuclear. Ara, també dir-li aquí una cosa, i és que nosaltres estem treballant per definir quines competències podem responsablement assumir en funció de la seguretat dels habitants de la zona, en funció de la seguretat del medi ambient i no en funció d'altres tipus de coses. És a dir, en un tema tan de punta, tan delicat, vostè diu: «No en va la fissió nuclear és una de les fonts més perilloses d'obtenció d'energia.» Bé, el que no farem nosaltres és assumir unes competències que pensem que, responsablement, no garanteixen de la millor manera possible la seguretat del medi ambient i de les persones que habiten els municipis. Això no ho farem. El que nosaltres sí que farem és agafar, fer nostres, aquelles competències sobre avaluació de l'impacte, sobre inspecció i control de les instal·lacions, sobre isometria, sobre residus radioactius, sobre pla d'emergència, etc. Totes aquelles que podem, raonablement, assumir. El que nosaltres no demanarem és l'assumpció de competències internes de seguretat, perquè això, repeteixo, em sembla que no seria responsable de cara a l'objectiu —que, en tot cas, segur que sí que tenim tots— perquè la garantia que rebin els ciutadans de la zona i el medi ambient, l'agricultura, etc., sigui la més alta possible.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sánchez desitja replicar? (Pausa.) El senyor Sánchez té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ: Sí, quisiera utilizar este turno para decir una cuestión: lo que nos ha planteado el Conseller nos reafirma en la opinión política que tenemos de que «nucleares, no, gracias». Y, ¿por qué? Porque nos ha planteado que la auditoría no es posible. No es posible la auditoría, porque hay personalidades de reconocida solvencia que saben mucho sobre nucleares. Lo que no dice es que esas personalidades trabajan en las empresas que venden centrales nucleares, eso no se nos dice. Y la necesidad de que el Parlamento de Cataluña tenga una auditoría está ligada fundamentalmente a este tema. Necesitamos técnicos independientes y dependientes de la Administración catalana para que nos den su opinión sobre el tema. Porque yo desde aquí puedo decir que no me fío de esas opiniones, porque de lo que se trata es de vender nucleares a punta pala, de eso se trata, y hay que vender Ascó I y Ascó II y hay que ponerlas en marcha.

Quisiera plantear otro tema. Los permisos están, es cierto, pero los permisos que existen son los permisos del Estado central, un Estado que ha aprobado una política energética nuclear y que ha pasado por encima de las competencias municipales para aprobar estas obras, y eso es innegable.

Hay que decir también otra cosa, y es que la Central Nuclear de Ascó está situada junto a un recurso fundamental para Cataluña: el agua, el Ebro, y que esa agua más pronto o más tarde será necesaria para Cataluña. Y a palmos, a palmos, de ese recurso natural tan importante para Cataluña, hay una central nuclear, mejor dicho, dos, que desde el punto de vista nuestro no tienen las medidas de seguridad necesarias e imprescindibles.

Y para acabar, y para no hacerme pesado sobre este tema, decir una cosa. No nos ha convencido la opinión de que el plan de emergencia está en marcha. A mí me gustaría que todos los Diputados de esta Cámara fueran y se pasearan por Ascó, y se pasearan por las carreteritas de Ascó.

¿Cómo y de qué manera se va a poner en marcha ese plan de emergencia, lo que se dice como Resolución del Parlamento de Cataluña? En qué lo vamos a hacer, en autocares o en avión? Porque si es en avión a lo mejor es posible, pero habría que hacer un sitio donde bajar los aviones, porque aquellas carreteras no están en condiciones. Y aquí en el Parlamento de Cataluña se pueden votar muchas cosas, pero pienso que muchos de los que votaron eso tienen que decir conmigo que ese plan no está en marcha, está en un papel, pero no está nada más que en el papel.

Y para acabar quisiera recordar una cosa: por qué la Comisión de Ascó, la Comisión de Investigación de Ascó del Parlamento de Cataluña acabó tan pronto y tan rápido su discusión y su debate? Y algunas cosas que en los pasillos del Parlamento de Cataluña se han comentado, en el pasillo, y aquí en el Pleno, no, y es de las presiones de las compañías para que Ascó tirara adelante, y eso lo hemos escuchado todos o casi todos los Diputados que estamos aquí en los pasillos del Parlamento de Cataluña y no se ha dicho en el Pleno del Parlamento.

Y por último —y esta vez sí que es la última— decir que nosotros haremos moción de esta interpelación, y estamos seguros ya de que esa moción tendrá serias dificultades para que tire adelante, pero pensamos que nuestra responsabilidad es hacer lo que pensamos y lo que opinamos, al margen de que esas cosas no tiren adelante, porque, como somos jóvenes y tenemos todo el tiempo por delante, poco a poco irán cambiando las cosas.

Gracias.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Respecte al pla d'emergència, assenyalar, repetir que, tal com diu la Conclusió número 12, del que es tracta és de fer la prova abans de l'engegada per veure si compleixen o no els requisits exigits.

Respecte a la resta de la seva intervenció, certament som joves, tots som joves, i hi ha molt temps per endavant, però hi ha una cosa en la qual no podem ser joves, que és en el concepte del sentit de responsabilitat. En això cal ser madurs i en la

seva intervenció vostè no ho ha estat. Vostè no ho ha estat perquè el que compta realment és la seguretat i en això —com dic— cal ser madurs i cal ser responsables, i aleshores, doncs, cal que nosaltres des d'allà enviem els nostres tècnics i aquí mateix, a Catalunya, anem treballant per aconseguir la seva màxima experiència pràctica i teòrica en temes tan sofisticats i complexos com són els de l'energia nuclear. Això, cal fer-ho. Però mentre no els tinguem, no serà responsable dir que el que nosaltres hem de fer és prendre tota la responsabilitat tècnica, tota la responsabilitat tecnològica amb els nostres tècnics, enfront dels tècnics de les centrals que hi ha arreu dels països del món, i que uns i els altres, després de molts anys d'experiència, permanentment s'estan comunicant, i treballant, els millors avenços. Jo li puc dir, i sento molt plantejar-ho amb aquests termes, que el problema més gros que ha tingut la central d'Ascó, que ha estat aquest problema de les vibracions amb el primari, sense l'experiència acumulada de molts anys dels millors tècnics del món —al servei o no al servei, molts al servei de les centrals nuclears, altres no al servei de les centrals nuclears—, però sense l'experiència de totes aquestes persones, i concretament sense l'advertència d'una de les trenta-set empreses nuclears que està a Suècia, a Ringhals, marcant el problema, aquest no l'hauríem descobert. Senyor Sánchez, a mi em sap molt greu dir-li-ho, però no l'hauríem descobert. Aleshores, em sembla que la primera competència, del Parlament per descomptat, però jo parlo com a Executiu, és tenir sentit de la responsabilitat.

Interpellació a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre els centres de protecció de menors

El Sr. PRESIDENT: Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació a l'Honorable senyor Conseller de Justícia sobre els centres de protecció de menors, que formularen els Diputats senyors Joaquim Jou i la senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista.

Per al torn d'exposició, té la paraula el Diputat senyor Jou.

El Sr. JOU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller de Justícia, al meu entendre —perdó, al nostre entendre, ja que aquesta Interpellació és signada també per la Diputada Rosa Barenys—, al nostre entendre, dic, la resposta de la Conselleria a una pregunta meva anterior sobre la valoració de traspassos dels centres de les Juntes de Protecció de Menors, dels Tribunals Tutelars i de la política de reformes que la Conselleria pensa emprendre en aquest sentit peca d'una certa ambigüitat, o potser, millor dit, d'una certa manca de qualificació.

Resulta molt difícil de comprendre que una política la intencionalitat de la qual, així ho entenem, és superadora de l'actual sistema que massifica un problema que no necessita ser-ho, de massificat, que aquesta política pugui compatibilitzar-se amb la creació de nous centres, com el centre de Tarragona, per exemple —per cert, un centre situat en una zona anomenada de Campoclaro, una zona suburbial, no pas la més adient, no pas la més convenient, no pas la més adequada per a la instal·lació d'un nou centre per a infants, sota la iniciativa de la Conselleria de Justícia— o com l'ampliació d'aquelles deplorables instal·lacions de Mollet del Vallès, del centre Ramon Albó, que vostè sap, senyor Conseller, que vam visitar un grup de Dipu-

tats socialistes, i on, com vulgarment es diu, ens va caure l'ànima als peus.

Ens parla, senyor Conseller, de centres en construcció, tres a Barcelona ciutat, un altre a Vallvidrera, un altre a Cerdanyola, però no se'ns diu, a excepció del centre del carrer d'Àlava, si seran centres d'acolliment, o seran centres d'observació o seran centres de tractament. I caldria saber-ho, com també caldria saber si existeix o no existeix el propòsit de convertir en mixtos els centres solament per a nenes o solament per a nens actualment existents. Això darrer, senyor Conseller, ens interessa molt especialment, ja que nosaltres, a efectes educatius, tenim criteris prou definits en aquest afer.

Senyor Conseller, de principi, nosaltres creiem que cal revisar tots els contractes existents provinents de l'anterior Administració. Cal també anivellar el tracte econòmic dels diversos centres, avui molt desiguals. Al mateix temps, no entenem que puguin pressupostar-se 350.000 milions de pessetes per a noves instal·lacions i construccions, amb la qual cosa sembla adoptar-se una política de continuïtat, al mateix temps que se'ns parla de realitzar centres al més petits possibles i de funcionament autònom. A més, en el programa de reformes anunciat, vostè preveu la revisió de tots els expedients dels menors internats, amb l'objecte de poder determinar aquells que poden retornar a la seva llar i rebre allí l'ajuda oficial necessària. I jo em pregunto, nosaltres ens preguntem, qui farà aquesta revisió de tots els milers d'expedients, tenint en compte que cada expedient és un problema delicat per resoldre.

Els socialistes podríem estar fins i tot, en principi, d'acord amb les reserves apuntades, en bona part de la programació que se'ns promet, però també en som un xic escèptics, sobretot quan aquest programa és a llarg termini i al mateix temps es pensa en la creació de nous centres, de nous centres d'aquests que jo en dic massificadors.

Diu vostè, senyor Conseller, que les mesures d'internament necessàries en alguns casos han de ser un darrer recurs per a aquests menors en què hagin fracassat altres mesures de tractament. Totalment d'acord, senyor Conseller. També compremem que la idea d'anar reduint centres institucionalitzats no pot traduir-se en un tancament immediat d'aquelles institucions que fins avui recollien menors. Sí, senyor. Però el que hi trobem a faltar és l'establiment des de «ja» —des de «ja», com es diu ara— d'una xarxa de serveis adequats, d'una xarxa per a tots els llocs, per a tots els indrets que calgui de la geografia catalana, de petits centres i serveis, fins i tot de tipus familiar, casolà, on l'infant pugui reeducar-se millor; com també hi trobem a faltar l'estudi d'unes possibilitats de coordinació de la Direcció General de Protecció de Menors amb la Direcció General de Serveis Socials de la Conselleria de Sanitat. No creu, senyor Conseller, que els serveis socials de base dels ajuntaments, és a dir, la col·laboració interessada dels municipis d'on són originaris els infants, mitjançant un adequat finançament i una coordinació amb la dita Direcció General de Serveis Socials, podria, conjuntament, resoldre en bona part el problema de la protecció de menors? És evident que tots els problemes tenen una més fàcil solució quan s'escometen des de la seva arrel. El nostre criteri és que dels serveis socials dels ajuntaments haurien de dependre les petites residències, els educadors de carrer; de fet, només alguns centres molt especialitzats, centres d'emergència o bé de classificació i observació,

per exemple, haurien de dependre de les entitats a més alt nivell.

Nosaltres tenim el convenciment que els municipis, a través dels seus ajuntaments, poden desenvolupar una gran tasca, molt més eficaç que cap altra en la recuperació de la mainada del seu àmbit. Vostè mateix, senyor Conseller, diu: «La desinstitucionalització ha de ser sempre entesa com a procés de fer participar tota la societat en la resolució dels problemes generals», i en la planificació del procés de futur anunciat per la Conselleria vostè també, com ho hem vist, preveu la creació d'aquelles petites unitats d'internament, però això és un projecte només, mentre que l'immediat previst per vostè és la creació de centres massificadors, que són una cosa molt diferent, una cosa molt diferent i segurament poc desitjable.

Per això, la nostra interpellació escrita acaba amb aquesta pregunta: «Com es desenvoluparan els principis i els criteris establerts en la vostra resposta, de tal forma que el remodelatge i construcció de nous centres i les mesures alternatives a l'internament no signifiquin una desvirtuació dels principis establerts?»

I no cregui, senyor Conseller, que ens malfiem dels seus propòsits, però en política, sobretot quan aquesta política és de signe conservador, els propòsits anunciats sovint ni tan solament són propòsits.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vaig a contestar concretament la pregunta que ens ha fet el Diputat Il·lustre senyor Jou, i després concretaré més, esperant la seva rèplica.

La pregunta formulada pel Grup Socialista s'interessa per la finalitat dels centres d'acolliment, observació i tractament, i la manera com es compaginarà el procés de desinstitucionalització amb la creació d'aquests centres. També es pregunta la manera com es portaran a terme les mesures alternatives i l'internament i la coordinació amb la Direcció General de Serveis Socials.

En primer lloc, i com a punt de partida, aportem aquí, de la manera més clara que s'ha pogut fer, què haurà de complir cadascun d'aquests centres.

Centre d'observació. És el centre que funciona en règim de caràcter obert o tancat, i que atén el menor des del seu ingrés al tribunal, sempre que es consideri necessària la realització d'una observació i un diagnòstic. És, potser, el més essencial de tot, quan s'emprén l'educació, l'acolliment, l'observació d'un menor per a saber què cal fer amb ell de cara al seu bé futur. Té com a objectiu l'anàlisi, l'exploració, l'estudi de la personalitat del nen, així com l'obtenció de dades complementàries que es jutgin necessàries, d'interès: condició social, familiar, escolar, entorn, etc., per a elaborar el diagnòstic del cas amb formulació escrita. Primer: pautes de tractament i de seguiment; proposició de tipus de mesures més aconsellables a prendre sobre el menor a efectes de la seva reinserció, per a aquells casos en què s'exigeixi el règim d'internament, i el temps màxim d'estada en el centre d'observació, que no pot passar d'un mes.

Centre d'acolliment. És una cosa bastant diferent: centre

obert les vint-i-quatre hores del dia, destinat a allotjar momentàniament tots els menors abandonats, maltractats, fugats de la seva llar que necessitin una atenció immediata durant el temps estrictament necessari per a realitzar els tràmits que permetin de trobar-los una destinació definitiva: reincorporació a la pròpia família, ingrés en un centre de protecció, posar-los a disposició del Tribunal Tutelar de Menors, de la Junta de Serveis Auxiliars, etc. El centre tindrà un equip mèdic i psicopedagògic adient per a atendre aquestes necessitats.

Centre de tractament: centre destinat a aquells menors que, per les seves especials circumstàncies, necessitin una atenció continuada en totes les seves activitats i un tractament específic que exigeixi que la seva realització s'efectuï dintre del mateix centre.

Aquestes institucions funcionaran amb caràcter obert, semi-obert o tancat. S'intentarà que els menors realitzin les seves activitats, encaminades a la seva plena adaptació social. La capacitat d'aquests centres haurà de ser reduïda i el personal educador ben adient i d'un grau d'especialització òptim.

De la definició dels centres es desprèn que els centres d'observació i d'acolliment no poden ser mai institucions totals. Quan fem un centre d'acolliment o un centre d'observació, no institucionalitzem res: resollem un problema, perquè no s'hi realitza un tractament amb caràcter continuat, sinó que la seva finalitat és d'orientar el nen i els educadors de cara a escollir el millor mitjà per a la seva formació personal. Conseqüentment, el procés de desinstitucionalització afectaria únicament els centres de tractament. És a dir, perquè quedi clar: centres d'observació i centres d'acolliment, no hi cap desinstitucionalitzar-los, perquè no hi ha institució. Els centres de tractament, sí. Les fases del procés de desinstitucionalització que ens hem preocupat de fer d'entrada —i pensin, senyors Diputats i senyores Diputades, que fa sis mesos que se'ns han traspasat aquests serveis i que, per tant, estem en el principi, i estem fent els possibles i els impossibles per a poder abraçar tota la problemàtica greu dels vint-i-dos centres que se'ns han traspasat, i dels noranta-nou centres d'ajuda que tenim nosaltres, on tenim més d'un miler de nois, fent tots els possibles —..., diré quins són els passos que anem seguint.

Primer: revisió d'expedients. Sí que la farem, aquesta revisió d'expedients, perquè tenim gent suficient: tenim tota aquella gent que hem cregut necessària i que ens han permès les dotacions del pressupost. Revisió dels expedients de tots els nens que actualment es troben internats als nostres centres, amb la finalitat d'agilitzar la seva tornada a casa, que és l'ideal suprem, o bé un canvi de mesures perquè no han estat adequades, no han estat idònies les que se'ls han dut a terme fins llavors. Això haurà de realitzar-se en estreta col·laboració amb els serveis existents per a assegurar serveis socials existents, col·laboració que des d'un principi hem seguit, ens n'hem preocupat, i la continuem fent ara, per a assegurar un seguiment de tots els nens desinternats.

Segon: evitar a partir del moment present qualsevol internament innecessari, de la mateixa manera com s'estableix en el programa de reformes. Abans, per manca d'elements, es trobava un nen al carrer, venia denunciat pel Tribunal i se l'internava immediatament. Ara, amb el centre d'acolliment i amb el centre d'observació, sabrem quin és el cas d'aquest nen, i potser és un problema tan minso, tan lleu, que bastarà el se-

guiment d'aquest nen en la seva mateixa llar per a veure què passa i per a veure quins són els remeis més adequats al seu cas.

Tercer: en el cas que l'internament sigui inevitable, la permanència dels nens en el centre tindrà sempre un caràcter de provisionalitat, i, per tant, s'haurà d'evitar trencar els vincles familiars, els vincles socials, els vincles amb els nens i nenes del seu entorn, etc.

Quart: es potenciarà al màxim —i això és una de les coses que més, no dic que ens enlluerna, però que més ens il·lusiona— la creació de nombroses llars familiars per a anar substituint els grans centres. Ara bé, és necessari recordar —i no ho oblidem— que actualment a Catalunya hi ha al voltant de tres mil nens internats, i davant d'això hem de ser conscients que el canvi no es pot fer tan de pressa com nosaltres voldríem. Evitar, en tots els casos, la massificació dels centres, la qual cosa es farà en la mesura possible en els ja existents, distribuint els interns per grups, i en cap cas els nous centres no ho seran. La vida en els centres dels nens serà la més semblant possible a la pròpia de qualsevol altre nen de la seva mateixa edat i condició social.

I, finalment, quan es parla de la creació de nous centres, i potser —si bé és un error— la culpa és meua en contestar la pregunta i no oferir-la amb la necessària claredat, es tracta de crear nous centres a Tarragona, a Lleida i a Girona, perquè no en tenen cap. Perquè a Tarragona, a Lleida i a Girona, els nens els enviaven a Sevilla o a València o a Sant Sebastià; els hi enviaven quan no hi havia lloc a Barcelona, que és sempre *a tope*, i valgui la paraula, se'ls tenia exiliats a llocs de fora, i aquests centres petits, curts, d'un màxim de trenta o de quaranta nens —res de massificació—, cal fer-los a les tres capitals de les nostres comarques catalanes de Girona, Tarragona i Lleida. Vist que els centres d'acolliment i d'observació no responen al concepte d'institució, únicament es preveu la creació d'un centre de tractament en aquestes províncies. Aquest centre està pensat per a una capacitat aproximada de trenta places.

Mesures alternatives, una de les coses, al meu entendre, més importants de cara a l'educació d'aquests nens. Col·locació en família —això, a nivell del Tribunal Tutelar de Menors—, vigilància protectora, Junta i Tribunal, acció protectora, llibertat vigilada, Tribunal i acció informadora; a nivell de juntes, seguiment del nen i ajuda familiar. Totes elles tendeixen a evitar la separació del nen del seu medi ambient habitual, intentar la realització d'un treball de prevenció i tractament en el medi natural del nen, no treure'l del seu arrelament, no treure'l del seu hàbitat, es diu ara.

En tots aquests supòsits, un delegat d'assistència al menor haurà de fer-se càrrec del cas que li serà remès per la Junta o el Tribunal. Òbviament, el delegat no podrà realitzar el treball de manera aïllada, sinó que haurà de treballar en estreta connexió amb els serveis socials del barri, l'escola, els tallers de formació, centres d'esplai, etc. Arribar a descobrir els conflictes del nen i establir una línia de superació, així com la realització en la família, és quelcom que haurà de realitzar-se en comú amb els serveis socials, intercanviant tota la informació necessària i posant uns objectius de treball en comú, coordinats i amb perfecta harmonització. Això s'està fent, s'està fent a tots els nivells que he dit, i de manera especial, també, amb els ajuntaments i amb els seus educadors de carrer.

En aquesta línia, els primers delegats que començaran a treballar, ho faran únicament en aquells barris on ja hi hagi uns serveis socials. El Departament de Justícia no pretén crear una xarxa de serveis, sinó que compta amb la coordinació de la Direcció General de Serveis Socials i els de l'ajuntament amb la finalitat de reunir esforços, intercanviar experiències i possibilitats. En definitiva, es pretén realitzar una acció conjunta que reuneixi la preparació professional dels delegats amb l'estructura organitzativa i els mitjans materials d'aquestes altes instàncies d'assistència social i, molt especialment, amb la tasca que en cada zona realitzen els equips d'educadors de carrer, a fi que, efectivament, es puguin aconseguir els efectes positius que d'aquestes mesures s'espera. No pretenem ni volem cap protagonisme especial, nosaltres. Volem ajudar el nen, volem servir el nen. Volem complir el deure que se'ns ha encarregat de tutelar i de vigilar aquests desvalguts, i, per tant, el que ens interessa no és l'èxit personal ni, de bon tros, el protagonisme. El que ens interessa és que vagin bé, col·laborant amb totes aquelles institucions, amb tots aquells elements que, arreu de la nostra terra, treballin i coadjuvin en aquesta labor.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica, té la paraula el Diputat senyor Jou.

El Sr. JOU: Senyor President, bé, el senyor Gispert ens diu que té els mitjans necessaris per a fer la revisió de tots els expedients, de tots els milers d'expedients dels infants acollits en l'obra.

Jo desconeixia aquestes qualitats, gairebé de taumaturg, del senyor Gispert. Una revisió acurada, un per un, de tots els expedients dels infants acollits a l'Obra de Protecció de Menors és una obra ingent, molt superior a les disponibilitats que avui té la Conselleria de Justícia. Jo, malgrat tot, malgrat les bones paraules del senyor Gispert, veig que el programa —o almenys, si no ho veig, o endevino— que ens anuncia és una continuïtat del programa portat a terme per l'antic règim. No hi ha una voluntat immediata de descentralització dels nuclis que jo dic «massificadors», que molt bé podrien ser assumits per serveis socials de base dels ajuntaments, amb la col·laboració interessada dels municipis d'on són originaris els infants, mitjançant un finançament adequat i una coordinació amb aquella Direcció General de Serveis Socials de què hem parlat abans. Això podria, conjuntament, resoldre en bona part el problema de la protecció de menors. Ho hem dit ja: és evident que tots els problemes tenen una més fàcil solució quan s'escometen des de la seva arrel. El nostre criteri és que la descentralització és bàsica; l'assumpció pels ajuntaments d'aquestes funcions ho és també, i que, mentre no sigui així, mentre no s'escometi des d'aquest prisma, no tindrà solució i el règim de la protecció de menors serà una continuïtat del que era sota l'anterior règim.

Només dir-li, senyor Conseller, que estimem les seves bones intencions, però que anunciem que malgrat tot presentarem una moció a fi de comprometre la Conselleria amb els objectius anunciats per nosaltres, que creiem que són els únics que poden donar eficaçment una solució al problema de la protecció de menors.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja un torn de

rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Unes breus paraules, tan sols. De primer, agrair la moció anunciada; tot el que sigui preocupar-se, treballar, col·laborar en aquesta obra meravellosa que és la tutela i protecció dels infants desvalguts sempre serà ben vist per tothom de bona voluntat. En segon lloc, dir que no tinc res de taumaturg, però no cal ser no ja taumaturg sinó un home mitjanament de bona fe i de bona voluntat per a veure que no és tan difícil revisar un miler llarg d'expedients quan es compta amb un equip d'una dotzena de persones, assistents socials, psicòlegs, etc., els quals treballant només les hores normals del dia tenen revisats dotzenes d'expedients a la setmana, i són ja molts els que tenim avançats, i jo espero que dintre d'uns mesos, molt abans de final d'any, estaran revisats tots els expedients i donat a cadascú el tractament que es cregui oportú en aquell moment, que en molts serà el retorn a casa seva, en altres serà canviar-los de centre, en altres serà adscriure'ls a una família que vulgui l'adopció, i en altres, senyor Diputat, serà col·laborant amb l'ajuntament, col·laborant amb la diputació, col·laborant amb qui sigui que tingui cura d'aquestes coses, ens vulgui donar ajuda, ens vulgui donar suport i ens vulgui donar una solució a aquests problemes.

Poca cosa més haig de dir; la voluntat hi és tota, però pensin, senyors Diputats, pensin que fa sis mesos que se'ns han traspasat els serveis, se'ns han traspasat molt bé, jo diria potser massa bé, perquè se'ns ha traspasat tot, se'ns han traspasat els vint-i-dos centres, se'ns han traspasat els tres mil nens, se'ns han traspasat els diners necessaris —una mica justets—, i comptem amb la Generalitat i comptem de manera especial amb aquest Parlament per a tirar endavant la nostra labor, però en sis mesos a penes hi ha temps, quasi, d'estudiar l'assumpte. Hem fet tot el que hem pogut, i jo crec que honradament i en consciència és aquesta la línia que hem de seguir. Potser d'aquí a dos mesos, potser d'aquí a tres mesos ja s'haurà avançat molt, però és que les coses no es poden fer amb rapidesa perquè hem de pensar que aquests nens estan en aquests centres, que aquests nens hi viuen, que aquests nens reben allí educació, i que per a traslladar-los d'allí a centres millors, que és la nostra idea, no podem pas destrossar el que és mig bo, per a arribar a res a l'espera del millor.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la denegació de beques als alumnes dels centres municipals de batxillerat

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la interpellació al Consell Executiu sobre la denegació de beques als alumnes dels centres municipals de batxillerat, formulada pel Grup Socialista. Per al torn d'exposició té la paraula la senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, la interpellació que presento ara en nom del Grup Socialista versa sobre la denegació, gairebé diria desaparició, de beques per als alumnes dels centres municipals de batxillerat. Vostès saben que en la política educativa propugnada pel nostre Grup les beques hi tenen un lloc secundari, que

la nostra política és favorable a l'extensió de l'escola pública, gratuïta, de qualitat pedagògica, participativa, una extensió a tots els racons de Catalunya i a totes les edats i modalitats en què l'escola és convenient. Però sabem també que aquesta escola pública no existeix encara, que s'anomena escola pública la mateixa escola oficial mancada de qualitat, i en quantitat també, que hem tingut fins ara; que aquesta escola oficial ha deixat un buit omplert per la iniciativa privada de tot tipus, des de la més comercial a la més cívica, ficada tota dintre del mateix sac legal i administratiu, però realment molt diferent i fins a vegades contradictòria. I així ha estat com, tal com es diu en el preàmbul de la nostra Interpellació, els centres municipals de batxillerat han sorgit arreu de Catalunya, promoguts per un seguit d'ajuntaments preocupats per fer arribar aquest nivell no obligatori d'ensenyament al jovent de les poblacions en iguals oportunitats que aquell de què fruïa el jovent de les viles i ciutats més grans ja dotades d'instituts.

Mitjançant l'aportació del Ministeri i ara de la Conselleria, que paguen la nòmina d'un cert nombre —no de tots— de professors, i part de les despeses generals, aquests centres s'acosten a mig camí de la gratuïtat dels instituts. Llavors, amb l'ajut de les beques de l'Estat, moltes vegades complementades amb mitges beques municipals, s'ha anat assolint que qualsevol noi dotat per als estudis hagi pogut cursar el batxillerat tant si era de família benestant com de família treballadora, ni que estiguessin en atur. Per a nosaltres, els centres municipals de batxillerat són un dels models a tenir en compte en la construcció de l'escola pública, refermant la seva qualitat pedagògica i superant la política de subvencions i beques cap a la gratuïtat. Tots sabem, però, que tant a Madrid com a Barcelona la política de subvencions és fosca —recordem la negativa de la majoria d'aquest Parlament a crear clarament les Comissions Territorials de Subvencions, mantenint la ficció de les que funcionaven abans dels traspassos—; en canvi, la política de beques ha estat sempre mesquina des de Madrid, i ara la mesquinesa ha de ser forçosament compartida, perquè la Generalitat no ha decidit, o no ha pogut aconseguir a principi d'aquest curs, que la partida de beques fos traspasada. I a Madrid s'ha fet una nova reducció, potser per a evitar abusos flagrants en centres d'orientació clarament comercial. Llavors, el Ministeri ha establert, per Decret del 20 d'octubre del 81, que qualsevol família i qualsevol noi que cursi estudis en centres subvencionats no podran ser beneficiaris de cap mena de beca ni per estudi ni per transport, però, ja ho hem dit, tots estaven dins del mateix sac, tots, fins i tot les beques dels nois i noies que ho necessitaven més, en aquests centres municipals de batxillerat.

La conseqüència és que precisament aquests alumnes de família menys afavorida econòmicament, dins d'aquests centres municipals que estan precisament en zones o poblacions menys afavorides oficialment quant a educació, queden ara sense possibilitat de continuar els seus estudis en els centres municipals, perquè no poden tenir beca estudiant en un centre considerat subvencionat. Es tracta d'uns sis-cents nois i noies el curs passat; uns vuit-cents, sembla, haurien estat aquest curs; són nois i noies que encara no són joves, com es deia en l'altra interpellació, però que ens temem que no podran ser mai joves amb alegria i ben formats si no poden continuar els seus estudis.

El problema, doncs, és important, no només per la quantitat sinó per la qualitat social d'aquests nois, i és per això que el nostre Grup ha fet la Interpellació sobre quins són els propòsits de la Conselleria d'Ensenyament perquè no sigui d'aplicació als centres municipals de batxillerat de Catalunya allò establert per aquell Decret, o en tot cas per tal que es compensi la denegació de beques que comporta per a l'alumnat d'aquests centres durant aquest curs.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré respondre la Interpellació que ha fet la senyora Diputada, en la qual hi ha una coincidència amb la preocupació del Departament d'Ensenyament, amb les mateixes coses que preocupen la senyora Diputada. I precisament preocupats per aquesta Ordre —no aquest decret— del 20 d'octubre de 1981, la qual regulava el règim general d'ajuts a l'estudi als nivells no universitaris, va elaborar, per mitjà de la Direcció General de Batxillerat, un informe i amb data 5 de maig el va adreçar al senyor President de l'Institut Nacional de Asistencia y Promoción del Estudiante, que us llegiré tot seguit. Acompanyaven l'esmentat informe dotze mapes de diverses comarques, amb l'assenyalament de l'àrea de dispersió de l'alumnat dels centres de referència. La gravetat de les conseqüències de l'aplicació de l'esmentada ordre no ateny només els col·legis municipals de batxillerat, sinó també els instituts d'aquest nivell, que a determinades zones del nostre país compleixen la funció social de centres comarcals d'ensenyament. És en nom de tots ells, doncs, que el Departament ha elevat la seva veu per fer patent en aquest aspecte la seva no coincidència, la seva disconformitat amb la política del Ministeri.

Recordem, no obstant això, que l'ordre del 20 d'octubre de 1981 —el Decret a què es referia la senyora Diputada— i la corresponent Resolució del 24 de novembre, de l'INAPE, que en completava les normes, consideraven un tipus determinat d'ajuts, de quantia entre 65.000 i 20.000 pessetes, destinats a subvenció dels alumnes que es veuen obligats a residir fora del domicili familiar o que hagin de desplaçar-se diàriament de la localitat on resideixen, i a aquest ajut, a aquest ajut de transport poden optar els alumnes de qualsevol centre, estatal o no estatal, i subvencionat o no. A més, per una ordre posterior del Ministeri, de data 31 de març de 1982, que va aparèixer en el *Butlletí Oficial de l'Estat* el 30 d'abril, es convocaren ajuts per llibres i material didàctic per valor de 5.000 pessetes, i s'oferia l'exempció del pagament de les taxes acadèmiques per als alumnes de qualsevol tipus de centre que es trobi en les condicions que fixa l'ordre esmentada. Òbviament, poden accedir, doncs, també a aquesta mena d'ajuts els alumnes dels instituts i els dels centres municipals de batxillerat.

D'altra banda, com sabeu, el transport d'alumnes de batxillerat, nivell d'estudis d'escolarització no obligatòria, com deia la senyora Diputada, no és subvencionat, la qual cosa fa que amb els recursos actuals i l'atenció prioritària que devem a la manca d'oferta de llocs escolars públics en aquest nivell el Departament d'Ensenyament no pugui sufragar aquest servei. Però és voluntat ferma de la Conselleria prosseguir el que

ha fet des de la data de les transferències, és a dir, ajudar els col·legis de batxillerat de titularitat municipal, en virtut de la seva condició i vocació de servei públic.

Voldria finalment, ja que com diu la senyora Diputada no ens ha estat transferida la possibilitat d'establir criteris d'adjudicació de beques i ajuts a l'estudi, llegir-vos la carta que la Direcció General de Batxillerat va adreçar sobre aquesta qüestió al president de l'Institut Nacional de Asistencia y Promoción del Estudiante, la qual carta defineix exactament el punt de vista del Departament sobre aquest assumpte, punt de vista sobre el qual —no ho dubteu— seguirem insistint. Aquesta carta té data del 5 de maig, número de registre del Departament 2118, i va sortir el dia 6 d'aquest mateix mes. Va adreçada, com deia, al «Señor Presidente del Instituto Nacional de Asistencia y Promoción del Estudiante, INAPE», que està al carrer Torrelaguna, 58, Madrid-27:

«Señor, por orden ministerial de 20 de octubre de 1981, se reguló el régimen general de ayudas al estudio en los niveles no universitarios, para el curso 1982-1983, convocatoria que pese a algunos aspectos indudablemente progresistas respecto a los de años anteriores, ha suscitado en los centros públicos y en los de titularidad municipal dependientes de esta Dirección General de Bachillerato sentidas y enérgicas protestas por el establecimiento de medidas discriminatorias para los alumnos en ellos matriculados.

»Las fundamentales razones de sus críticas y nuestra responsabilidad como administración educativa nos impelen a elevaros el presente informe con el propósito de que consideréis sus extremos y establezcáis en el próximo futuro criterios más justos y concordes con la realidad escolar de nuestro país. Las novedades incluidas en la convocatoria de referencia y que el mismo preámbulo de la Orden apellida como dictadas por la experiencia, pueden englobarse en dos grupos que seguidamente comentamos: a) económicas y b) académicas.

»a) Económicas. Las diversas ayudas se cuantifican según módulos económicos determinados bien por la situación familiar o la ubicación geográfica: La situación familiar. Los criterios adoptados al respecto, la elevación de los máximos de la renta familiar, más acorde con el sueldo básico, y la introducción de determinadas deducciones por familia numerosa y por incapacidad física, psíquica o sensorial de hermanos del solicitante, son aspectos muy positivos de la orden de convocatoria y, sin duda, representan una mejora importante respecto a las órdenes de años anteriores. Es en cambio un criterio regresivo el establecimiento de la deducción por gastos realizados con ocasión de enfermedad grave o de intervención quirúrgica, artículo 11 b), que restringe el simple concepto de enfermedad ponderado sin limitación alguna de la convocatoria precedente.

»La ubicación geográfica. El criterio establecido por el órgano convocante de limitar la comisión de ayudas al estudio alumnos-residentes en municipios distantes del centro escolar más de 15 km o más de 45 minutos es un aspecto regresivo que, unido al requisito de asistencia a un centro docente no estatal y no subvencionado, ha discriminado en gran manera al alumno de la escuela pública y municipal de nuestras comarcas, en favor de aquellos escolares pertenecientes a familias felizmente más acomodadas.

»Los claustros, consejos directivos y las asociaciones de

padres de alumnos de institutos de bachillerato de Cataluña nos han hecho llegar sus unánimes protestas por la introducción del doble requisito. Asimismo todos los ayuntamientos afectados han elevado a l'Honorable Conseller la certificación de la protesta acordada en sesión plenaria por el grave perjuicio ocasionado a los alumnos de bachillerato y COU en estas circunstancias.»

»Esta Dirección General considera que todas las protestas son fundamentadas sobre la razón de un hecho discriminatorio que contradice el principio de igualdad de oportunidades propugnado por la Ley General de Educación y la Constitución Española. Como muestra acompañamos a este escrito los mapas de dispersión de alumnos de diversos institutos y colegios municipales de bachillerato de comarcas de Cataluña que creemos orientativo y esclarecedor y de los que entresacamos algunos datos.»

Per exemple: «Centro Institut Nacional de Berga, número de alumnos que recorren diàriament 28, 20 km.; 4, 40 km.; 15, 27 km.; 2, 29 km.» Jo, si vostès me'n dispensen, els disculparé la relació detallada de tots els alumnes de diversos instituts o centres municipals de batxillerat que recorren distàncies i en la qual, en aquest paper, s'aclaren el nombre d'alumnes i les distàncies que han de recórrer.

«Estas distancias —prosegueix la carta— que implican sólo distancia en kilómetros y la trayectoria de los haces de dispersión señalados en los mapas indican con claridad el largo período de tiempo empleado por otros muchos alumnos que siguen estudios fuera de su residencia familiar», i «b), académicas: la adecuación de las diferentes calificaciones para obtener la media aritmética es otro de los criterios que valoramos como un aspecto positivo de la convocatoria objeto de este informe. Es sabido que el papel de la Administración es el de servir al administrado, el de reflexionar sobre criterios establecidos que no han tenido en cuenta la duradera discriminación que soporta el centro docente público. La ingrata labor del escolar de comarcas, el sacrificio económico de las familias y de los ayuntamientos que palian muestras de deficiencias de escolarización pública. La dolorosa situación de paro en Cataluña sobrepasa la media del Estado y la depresión de zonas suburbanas y agrícolas. Por todo ello les invitamos a que modifiquen el requisito y el criterio denunciado en nombre propio y de nuestros administrados.

»Cordialmente.» I signa: Carme-Laura Gil i Miró, Directora General de Batxillerat.

Amb la lectura d'aquesta carta i amb les paraules que jo he dit abans, jo voldria establir el principi de coincidència amb la interpellació que ha fet la senyora Diputada, i al mateix temps voldria reiterar-li la seguretat que aquesta carta defineix el criteri del Departament, i, sobre aquest punt, nosaltres hi seguirem insistent molt.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Diputada desitja replicar? (Pausa.) Té la paraula la senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, senyor Conseller, el nostre Grup valora certament les seves paraules coincidint, veig, en els propòsits i, en certa manera, en les actuacions que ha fet, però em sembla que no coincidim en la fermesa, fins i tot hem de lamentar el

retard amb què s'ha actuat. Nosaltres tenim aquí el primer paper respecte a aquest afer, ens va arribar amb data 3 de març. Llavors, nosaltres sabem que a Madrid el Grup Socialista va presentar amb data 16 de març una proposició no de llei al Congrés respecte a aquest afer. El senyor Conseller ens ha dit que, després d'això, el 30 de març, el Ministeri va signar una disposició que no va ser publicada —la proposició del Grup socialista va ser publicada el 17 d'abril, la del Ministeri va ser publicada el 30 d'abril i les actuacions de la Conselleria porten data, pel que veig, del mes de maig. Hi ha un retard que ens fa témer que aquesta voluntat no és prou ferma, i, sobretot, jo no he sentit que el senyor Conseller digués que lluitaria perquè el paquet de beques de l'INAPE fos posat en el paquet de traspassos, fos traspassat, és a dir, prendria aquesta decisió i aquest compromís que em sembla que és l'única solució per a poder després aplicar uns criteris correctes aquí dins. És en aquest sentit que nosaltres, el nostre Grup, segurament presentarà una moció respecte al traspàs i als criteris a aplicar en aquesta partida traspassada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja prendre la paraula per al torn de rèplica? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el que sí que puc dir a la senyora Diputada és que la carta a la qual jo m'he referit tenia data del 5 de maig, però, com es veu pel context de la carta i l'anunci de l'informe que se'ls va enviar, això va ser objecte de converses immediatament després de la promulgació de l'ordre de referència. Jo mateix en vaig parlar amb el Ministre i la Directora General en va parlar amb els òrgans corresponents de l'Administració. L'informe es va elaborar posteriorment i per això la carta porta una data posterior, en la qual carta el que es fa és reiterar-los el criteri de la Conselleria que es modifiqués de la forma a què em referia.

D'altra banda, com diu el mateix text escrit de la interpellació, aquesta gestió no correspon al Departament d'Ensenyament, i a això es referia la senyora Diputada. Jo els vull dir que, efectivament, és així, però això ve donat pel decret de transferències i això, com vostès saben, és una negociació de la Comissió Mixta, de la part catalana corresponent a l'Administració de l'Estat, i en la numeració dels serveis traspassats, l'article 12 diu: «Les funcions i els serveis que corresponen als organismes autònoms dependents del Ministeri d'Educació, segons la llista número 1 que s'adjunta.» I en aquesta llista número 1, pel que fa referència a l'INAPE, diu: «protecció i assistència a l'estudi, assegurances escolars, gestió de les beques i ajudes a l'estudi compreses al fons nacional per al patronat d'igualtat d'oportunitat, d'acord amb els criteris establerts per l'Administració de l'Estat.»

En la negociació de traspassos —em sembla que m'hi vaig referir des d'aquesta mateixa Tribuna— una de les coses que nosaltres no vàrem aconseguir és aquesta transferència. Jo dubto que sigui una possibilitat actual, i no potser tant només perquè no hi hagi coincidència amb el partit del govern, sinó que potser tampoc no hi hauria coincidència amb algun altre partit, potser amb el mateix amb el qual està relacionada la senyora Diputada. Varen explicar-nos que aquests fons eren uns «fondos nacionales» i que aquests «fondos nacionales» ten-

dien a cobrir aquestes desigualtats a les quals tan sovint ens hem referit des d'aquesta mateixa tribuna, i aquestes desigualtats s'entenen amb criteris d'Estat, amb criteris globals i, per tant, això és el que se'ns va denegar. Això va ser objecte de negociació amb la Comissió Mixta, i jo el que puc dir és que en aquesta Comissió nosaltres, d'això, no ens en vàrem sortir. També li vull dir que nosaltres la voldríem, aquesta competència; que nosaltres voldríem poder establir aquests criteris i que se signessin a Catalunya els percentatges corresponents, els percentatges justos que li puguin correspondre, però vostè sap que en tot aquest criteri de les valoracions, tot aquell criteri de les quantitats globals, nosaltres hi tenim dificultats i no precisament per manca de voluntat del nostre partit.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre l'aplicació
de l'article 10.7 de l'Estatut d'Autonomia
pel que fa a la zona tarragonina**

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'article 10.7 de l'Estatut d'Autonomia pel que fa a la zona tarragonina, que presenta el Diputat no adscrit senyor Josep Maria Corral i Belorado. Per a la defensa de la Moció, té la paraula el Diputat senyor Corral.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, corresponde hoy en esta sesión plenaria debatir y votar la Moción que todos ustedes conocen y que es consecuencia de la interpelación substantiada en el último pleno celebrado por esta Cámara. Interpelación que trataba como recordaran las señoras y los señores Diputados de la situación del sector pesquero de las comarcas costeras del litoral tarraconense.

En primer lugar, quisiera recordar una idea política expresada en el debate de la interpelación por el Diputado que les habla. La Generalitat es poder político, poder político que debe de ejercerse siempre; por lo tanto, también ante el tema de los pescadores de Tarragona. Para llevar a la práctica la voluntad de autogobierno, para llevar a la práctica el poder político es necesario que las instituciones catalanas, mediante sus organismos competentes, intervengan a los niveles que corresponda en todos los problemas que afectan a Cataluña. Es bajo el prisma de esta filosofía que hay que entender el conjunto de la presente moción, principalmente en sus dos primeros apartados.

En el primer punto se trata de instar al Consell Executiu para que inicie y desarrolle las gestiones necesarias con el fin de conseguir sentar en la mesa de negociaciones a las partes implicadas en la problemática del sector pesquero de las comarcas costeras tarraconenses, es decir, las empresas petrolíferas y petroquímicas, las asociaciones de armadores, los sindicatos y las cofradías, con la participación de los organismos competentes de la Administración central de la Generalitat, con el objetivo de llegar a acuerdos sobre el pago de las indemnizaciones y el establecimiento de un cánón anual. Existe una comisión que aparentemente trata estos temas, en la que no están presentes los sindicatos ni las asociaciones de armadores, ni la propia Generalitat, y no tiene tampoco funciones de ne-

gociación global sobre las indemnizaciones y el cánón anual.

Lo que se pretende en este primer punto es que la Generalitat ejerza poder político y juegue un papel de mediador para sentar a negociar a los afectados y a la Administración con el objetivo de encontrar vías de solución a estos dos temas tan sentidos por el sector pesquero tarraconense. Las indemnizaciones y el establecimiento de un cánón anual.

El segundo punto está en la línea del primero en cuanto a la filosofía y plantea recomendar —repito, recomendar— al Consell Executiu que, en dichas negociaciones, manifieste una actitud favorable sobre la justeza del pago de las indemnizaciones y de la necesidad de establecer un cánón anual.

Nos parece que el debate de la interpelación dejó meridianamente claro y coincidimos el señor Conseller y el Diputado que les habla que la instalación de industrias petroquímicas y plataformas de prospección y comercialización de productos petrolíferos perjudicaba al sector pesquero en varios aspectos, que brevemente, y permítanme, les citaré: por la disminución de la superficie marítima apta para faenar; por la no retirada de los tubos perforadores tras acabar la prospección; por el vertido al mar de bidones, cables, motores viejos, planchas de acero, etc, lo que produce una pérdida de capturas, un quebranto económico para los armadores y la pérdida de salario para los marineros. En función de este prejuicio para el sector pesquero que se origina en el mar, que es un bien de dominio público, por lo que no debe de ser un sector perjudicado por otro, pensamos que es positiva y lógica a la vez la recomendación que contempla este segundo punto y a la que me refería anteriormente.

El tercer punto pretende plasmar en la realidad la voluntad de autogobierno y la voluntad de asumir las competencias que el Estatuto de Autonomía nos reconoce. Por eso, se insta al Consell Executiu para que tome las medidas oportunas con el fin de plantear inmediatamente y acelerar al máximo los traspasos que hagan posible la plena aplicación de los artículos 10.1.7, 10.1.6, 9.9 y 11.10 del Estatuto de Autonomía. El Consell Executiu dará cuenta periódicamente a la Comisión de Agricultura, Ganadería y Pesca del desarrollo de las negociaciones de los citados traspasos. Estos artículos del Estatut hacen referencia a materias que afectan, más o menos directamente, al tema que estamos tratando: ordenación del sector pesquero, protección del medio ambiente, ordenación del territorio del litoral, salvamento marítimo y vertidos industriales y contaminantes en las aguas territoriales del Estado correspondientes al litoral catalán.

Consideramos necesario que estos traspasos se aceleren, que se dé cuenta periódicamente al Parlament, que el Consell Executiu les dé el tratamiento que les corresponde, otorgándoles en las gestiones y negociaciones que se efectúen una prioridad para así poder tener más capacidad de incidencia, más capacidad de gobierno en el sector pesquero, y no es éste un tema cualquiera. Recordemos que existen entre ocho mil y diez mil personas afectadas directamente, que, de seguir las cosas en la dirección actual, a un medio plazo puede desaparecer este sector de la economía catalana.

El cuarto punto plantea el mandar al Consell Executiu para que con fecha límite del 31 de diciembre presente al Parlament un proyecto de ley de ordenación del sector pesquero. Efectivamente, en función de las competencias en la ordenación del sector pesquero, pensamos que es necesario establecer

esta ley, y ya damos un margen de tiempo amplio para el 31 de diciembre para hacer las consultas necesarias y elaborarlo con tranquilidad y eficacia y también para ir recibiendo trasposos sobre este tema, algunos de los cuales ya el Conseller los anunciaba en la última sesión plenaria.

Y el quinto punto, y último, de la presente Moción insta al Consell Executiu para que antes del 31 de julio, previa consulta al Consell Assessor de Pesca, estudie y elabore un proyecto de organización de una veda temporal en las zonas costeras tarraconenses, con el fin de que disponga de un instrumento de negociación entre los organismos competentes de la Administración central para conseguir la necesaria veda.

En definitiva, este punto intenta situar políticamente uno de los problemas esenciales del sector, que es la organización, regulación y puesta en práctica de una veda temporal, y es en función de esto que situamos la necesidad de hacer la consulta al Consell Assessor y, en todo caso, la puesta en práctica por la propia Generalitat, en el caso de que los trasposos estén realizados, o, si no, convertir ese proyecto en un instrumento de negociación ante la Administración central para conseguir que la veda sea una realidad lo más pronto posible.

Yo aquí terminaría la intervención de presentación de la Moción esperando una sensibilidad por parte de los diferentes Grupos parlamentarios y Diputados de esta Cámara, siendo consciente también de las dificultades que entraña una moción sobre un tema complejo y difícil. Pero, en todo caso, nuestra voluntad de gobierno, nuestra voluntad de asumir el autogobierno en Cataluña exige dar pasos hacia delante que ensanchen la capacidad de gobernar en Cataluña.

Muchas gracias, señor Presidente. Gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: A la Moció presentada pel Diputat senyor Corral han estat presentades esmenes pel Grup parlamentari Socialista i pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. La Mesa ha considerat aquestes esmenes congruents amb el tema de la moció. Per tant, tenen la paraula ara primerament els Grups que han presentat esmenes i, per l'ordre establert, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El senyor Maties Vives té la paraula per a presentar l'esmena del seu Grup.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Corral, sensibilitat del nostre Grup parlamentari, tota; coincidència en els objectius de fons, la filosofia, pràcticament tota; acord en la redacció, no. I és per això que hem fet el nostre seguit d'esmenes, fonamentalment per les qüestions que jo intentaria molt ràpidament i breument situar davant del Ple de la Cambra.

Disconformitat en la redacció concreta dels punts 1 i 2 per una qüestió, des de la nostra òptica, innegociable: el tema del cànon. El nostre Grup parlamentari és radicalment contrari a l'establiment d'aquests tipus d'imposicions en matèries com la que ens afecta. La utilització de cànon quan es treu aigua d'un lloc per a portar-ne a un altre, la utilització de cànon en el moment en què es pretén espoliar tal o tal zona, reserva natural del nostre país, per a compensar-lo amb mecanismes de tipus econòmic, la utilització de cànon en la matèria que està plantejada és, des de la nostra òptica, un plantejament dretà, reaccionari i que té, en definitiva, la seva plena correspondència amb el que és la política, dit sigui sense ànim d'ofendre, de

l'actual Consell Executiu de la Generalitat. I no ho dic perquè sí. *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, del dia 11 de desembre de 1980, resposta del Conseller Vicenç Oller al Diputat senyor Subirà i Rocamora: «El Departament d'Indústria i Energia té previst» —en un tema idèntic al que ens ocupa— «un estudi per tal de poder assentar criteris del cànon.» Més endavant: «És d'absoluta justícia que realment hi hagi un cànon i que s'apliqui.» Més endavant: «La posició del Consell Executiu és clarament favorable a l'existència d'aquest cànon.»

Per tant, repetim, des de la nostra concepció, la dualitat recursos naturals/compensacions econòmiques no es pot admetre a casa nostra perquè els recursos naturals avui ja a Catalunya no són un simple mitjà de producció, sinó que és quelcom escàs que cal preservar i que cal combatre amb mesures no exclusivament economicistes.

Punt tres: que s'informi periòdicament. Nosaltres concretament en la nostra esmena aquesta informació periòdica.

Punt quart: que se'ns porti un projecte de llei d'ordenació del sector pesquer. Si el Diputat que ha presentat la Moció hagués resseguit les conclusions d'aquest Parlament, hauria observat segurament que en el debat del Programa d'Actuació Econòmica hi havia una resolució que obligava el Consell Executiu a portar aquest projecte de llei el mes de juny de l'any passat. Com a conseqüència de la no-presentació, el nostre Grup parlamentari va preguntar al senyor Conseller a què era degut aquest fet. Com a conseqüència d'això, *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, sèrie C, número 17, del dia 17 de febrer del 82, s'establia un marc de compromís en el si de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de portar aquest projecte de llei al Parlament en el moment en què tinguéssim les competències traspasades.

Punt cinquè: tema vedes, al qual em referiré al final de la meua intervenció.

Per tant, les nostres esmenes han intentat de buscar textos en certa manera alternatius que racionalitzessin el tema, que el situessin en el lloc exacte on creiem que cal situar-lo, i és per això que diem, efectivament: punt primer, «que el Consell Executiu de la Generalitat cerqui sortides negociades al problema plantejat». I diem més, anem més enllà de la Moció: «que el Consell Executiu de la Generalitat, per al futur, subministri el suport tècnic als pescadors i a les associacions d'armadors per tal de poder comparèixer davant de la jurisdicció ordinària», que ha estat l'element central de no resoldre aquest tema per la via en què calia resoldre'l, com era la seva presentació davant dels jutjats i tribunals.

Punt segon: no m'hi refereixo, és el tema del cànon.

Punt tercer: nosaltres diem que el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca comparegui davant de la Comissió el mes de setembre per a debatre la globalitat dels trasposos en matèria d'ordenació del litoral i ordenació del sector pesquer, al mateix temps que l'estimulem a accelerar-los en la seva transferència a la Generalitat.

Punt quart: un cop assolits els trasposos, i sis mesos després, presentació del projecte de llei d'ordenació del sector pesquer.

Punt cinquè: tema de vedes. I aquí cal ser molt clars. No n'hi ha prou, en aquest Parlament, de fer mocions globals, generals, anunciadores de grans principis. Cal entrar en el fons

del tema. I és per això que nosaltres, davant d'una proposició que ens planteja amb bones intencions, segurament, que s'estudiï i s'elabori un projecte d'organització de les vedes al litoral tarragoní, proposem en un text alternatiu vedes voluntàries negociades des de la Conselleria, des del Consell Executiu amb les diverses confraries, del 15 d'abril al 15 de juny. Proposta que barques d'altres zones costaneres del litoral mediterrani no entrin a la zona de vedes durant aquests dos mesos i dos mesos després de la realització de les vedes. Proposem subsidi d'atur, i que el Consell Executiu realitzi les gestions oportunes per tal que això sigui un fet per als tripulants durant aquells dos mesos de veda, i proposem, en definitiva, un mecanisme de regulació que, d'acord amb la normativa actual, forçosament ha de ser voluntari, que permet definitivament desllorigar un tema que tenim situat davant de la taula i que és, evidentment, complicat.

Per tant, coincidència, sensibilitat entorn dels objectius, no plena coincidència entorn de la redacció, i, per tant, proposicions de redaccions alternatives que creiem més adequades a la realitat punyent d'aquest tema al conjunt de les contrades tarragonines, i que pensem que pot donar una sortida molt més favorable que la que ens proposa la Moció inicialment plantejada.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a defensar la seva esmena, té ara la paraula, en nom del Grup Socialista, el Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller d'Agricultura, senyor Corral, bé, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat perquè creiem, i així és la veritat en aquest moment, que poca cosa en matèria de pesca es pot fer des d'aquest Parlament, tal com s'ha presentat la Moció. Primerament —ens volem expressar clarament—, no tenim competències, però sí que podem treballar-hi. Segonament, nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat perquè només tenim dues coincidències amb la Moció, que són que es necessita una veda i que, efectivament, hem de fer palès l'article 10.1.7 de l'Estatut. En tota la resta no coincidim. No coincidim, primerament perquè he dit que no teníem competències, segonament perquè, senyor Corral, la informació que vostè té no és la que tinc jo, i, per tant, no coincidirem a l'hora de veure què és el que fem. Li ho diré clarament: en aquest moment han arribat a un acord les confraries de pescadors i les companyies petroleres de com s'han de pagar les indemnitzacions dels perjudicis ocasionats per aquestes mateixes. Dic això perquè la informació que ha rebut vostè, i tota la documentació que li han passat, no ha estat la real. I li ho dic perquè hi havia dues-centes noranta-set propostes d'indemnització i, per unes maniobres o pel sentit d'algunes persones que l'han aconsellat a vostè, només se n'han presentat trenta. Les altres han estat retirades per anar a buscar aquest cànon que vostè demana en el punt 1 i en el punt 2, i no anar a buscar les indemnitzacions, quan sabem que les indemnitzacions són més properes a tenir-les, i que el cànon és un cosa en què no tenim competències en aquest moment, almenys no hi ha competències. Dic això perquè fins i tot s'ha arribat a acords en els terminis a pagar aquestes indemnitzacions.

També li podria dir, senyor Corral, que jo li demanaria a vostè que fes les accions oportunes perquè aquesta gent que s'ha quedat sense poder cobrar aquestes indemnitzacions forçés l'equip de seguiment que s'ha creat entre les confraries de pescadors, els propietaris de les plataformes petroleres, o les companyies, el Govern civil i Comandància de marina perquè siguin recollides aquestes peticions que han deixat fora.

D'altra banda, jo també demanaria al Consell Executiu, tal com nosaltres exposem en el primer punt, que veritablement pot haver-hi un moment que tingui l'opció de participar en aquestes negociacions, i encara que no hi hagi competències, crec que és un deure —i crec que així ho deuen interpretar ells— que, efectivament, hi tinguin participació de cara a les competències possibles a tenir.

Quant al cànon, senyor Corral, lamento haver-li de dir —i aquí hi ha hagut un Diputat que m'ha precedit que ha exposat molt clarament el que jo li hauria volgut dir— que no som partidaris d'un cànon. No som partidaris que la indústria, a base de «cuartos», absorbeixi el sector pesquer. Necessitem el sector pesquer. I, tal com s'ha dit aquí, en aquest sector pesquer hi ha de vuit a deu mil persones que hi treballen directament, d'una manera o altra, i no les podem fer desaparèixer, així com així, a base de pagar cànon per a absorbir el sector. És per això que nosaltres hem presentat, per això i per altres motius, aquesta esmena a la totalitat.

Però hi ha més. Efectivament, senyor Conseller, el Grup Socialista creu que, donada la situació del sector pesquer, les primeres negociacions de traspessos no haurien hagut de ser ni de factories piscícoles ni en l'aqüicultura ni en res d'això, sinó sobre problemes reals del sector pesquer, que és la pesca.

Era per aquí per on s'havien d'haver començat les negociacions de traspessos perquè, vertaderament, vostè ho sap millor que jo o tan bé com jo, està en una situació caòtica i se li ha de donar sortida, que ens sobren embarcacions, que ens sobra gent, que no es pesca, que està el mar esgotat en molts punts del litoral i que, bé, comencem a agafar els traspessos al revés de les urgències que puguem tenir per a solucionar el problema.

Després, hi ha una altra cosa que també vull deixar aquí... I és que, efectivament, nosaltres demanem, en un tercer punt, i parlem de la veda. Jo recordo —si no m'equivoco— que el novembre d'aquest any passat jo vaig fer aquí una pregunta al senyor Conseller: a veure com es podria plantejar una veda subvencionada, donades les circumstàncies actuals del sector pesquer. Vaig demanar una veda, fins i tot vaig parlar que fossin unes vedes experimentals com, anys enrera, s'havia fet i que havien tingut bastant de ressonància i havien sortit molt bé. El senyor Conseller, si no m'equivoco —i, si m'equivoco, al seu moment em podrà rectificar—, crec que això ho va assumir i fins i tot va deixar caure que, efectivament, reconeixia això i que podria ser factible al seu moment. Bé, doncs, jo crec que ha arribat el moment, ha arribat el moment que ens plantejem molt seriosament com podem plantejar la veda del sector pesquer. Però aquí també ha estat dit, pel Diputat que m'ha precedit, com havien de ser més o menys aquestes vedes. No com una idea, que segons m'ha arribat molt directament, d'un responsable del sector pesquer, o sigui, de dintre la Conselleria, responsable en assumpte de pesca de la Conselleria, que ha tingut la idea lluminosa —dic lluminosa

perquè és la veritat— que les barques que no puguin agafar suficientment peix a Tarragona, poso Tarragona, que se'n vagin al Port de la Selva, que canviïn de base. I aquesta no és sortida a la veda. No és sortida per la senzilla raó que, si allà baix està saturat, si pugem embarcacions de mil cavalls al Port de la Selva, trencarem la dinàmica d'aquella zona i, a més a més, esgotarem els fons marins d'allí.

Per tant, nosaltres, dintre d'aquests motius i de molts altres que serien molt estesos, només coincidint amb la Moció, fem palès que s'accelerïn les negociacions de traspassos, que es posin a treballar la Conselleria i el Consell Executiu pel que fa referència a l'article 10.1.7 de l'Estatut d'Autonomia, i que coincidim que fa falta una veda. Pel que a la resta no tenim competències, nosaltres ho reconeixem. Demanem, no obstant això, al Consell Executiu que, a la mínima oportunitat que tingui, participi directament en aquestes negociacions. És més, li vaig a dir una idea, ja que és vostè aquí, senyor Conseller: aquest famós Consell de Pesca, aprovat mitjanament, de bones maneres per tots però no gaire ben acceptat, crec que és la clau perquè la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca entri dintre d'aquest paquet que estan negociant els pagaments de les indemnitzacions per les companyies petroleres.

És per això que nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat, que, puc dir-ho des d'aquí, nosaltres presentem a la totalitat, i si no és acceptada d'aquesta manera, nosaltres la retirarem.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden intervenir ara els Grups que no hi han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana desitja intervenir? (Pausa.) Té la paraula el Diputat senyor Garreta.

El Sr. GARRETA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, un cop més aflora en aquesta Cambra el greu problema que té damunt la gent de mar de Tarragona, produït, entre d'altres factors, pels estralls que en les arts de pesca fan les deixalles i les desferres de les companyies petroleres.

Ja amb data de l'1 de desembre de 1980, el Grup d'Esquerra Republicana va palesar la seva preocupació pel tema, fent una pregunta a l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia sobre la possibilitat d'aplicar un cànon a les extraccions petroleres per tal de revertir-lo al sector pesquer, que és el que en resulta perjudicat. El senyor Conseller ens va contestar amb molts bones paraules, però el cert és que d'aleshores ençà no s'ha fet absolutament res per a alleugerir la situació dels pescadors de la costa tarragonina. Ni tan sols en el *Llibre blanc de l'energia a Catalunya* hi ha prevista cap acció a curt termini per a reparar els danys produïts per les companyies extractores a la indústria pesquera, a l'hoteleria i als municipis turístics. I ens temem molt que, si la Moció presentada prospera tal com està redactada, en res no contribuirem a solucionar el problema que ens ocupa.

Perquè mirin, senyores i senyors Diputats, l'Illustre Diputat senyor Corral ens proposa asseure'ns a la taula empreses petroleres, petroleoquímiques, associacions d'armadors, sindicats, confraries, «los organismos competentes de la Administración», que, en el cas de la pesca, són un munt: Subsecretaria de Pesca, Comandància de Marina, Ministeri de Comerç i Transport, Obres Públiques i la Generalitat. Bé, i quan tin-

guem asseguts a taula tot aquest munt de gent, què farem? Doncs, el Consell Executiu de la Generalitat manifestarà l'actitud que li recomana el Diputat senyor Corral en el punt segon de la Moció sobre la justícia del pagament d'indemnitzacions, i tot s'arreglarà: les empreses pagaran, els pescadors cobriran i tothom tan content.

Cal reconèixer que l'optimisme no li manca, al Diputat senyor Corral, entre d'altres raons perquè a Tarragona existeix una comissió, tal com s'ha dit aquí, no tan nombrosa com la proposada, que està formada per la Comandància de Marina, la Federació de Confraries i les companyies petroleres, i, fins ara, tan sols ha servit per a resoldre dos casos d'indemnitzacions per un import de mig milió de pessetes entre els quaranta que han quedat denunciats. Creuen, les senyores i els senyors Diputats, que les empreses elèctriques sense una llei, com és la 7 de 1981, del 25 de març, s'haurien avingut a pagar el cànon energètic? Evidentment que no. Si volem solucionar d'un cop per sempre la situació d'injustícia a Tarragona, haurem de disposar de l'adequada instrumentació legal indispensable per a qualsevol intervenció efectiva, que haurà de regular, entre d'altres aspectes, el cànon d'ocupació, un cànon que nosaltres no entenem amb la càrrega política que aquí s'ha expressat, perquè si no tenim cànon ens podem trobar amb la circumstància de trobar-nos amb la mar de Tarragona tan empastifada com és ara, sense cobrar-ne ni cinc a canvi; que contempli també les indemnitzacions de les companyies d'assegurances pels desperfectes en les arts i l'establiment i subvenció d'una indispensable veda obligatòria, si volem deturar el progressiu empobriment de la nostra mar i la reestructuració del sector, amb una important reducció de l'esforç pesquer.

Hauríem, doncs, d'actuar en dues direccions: una, en el sentit d'ampliar el cànon energètic en el cas del petroli; i l'altra, en el d'ordenar el sector pesquer. I, com sempre, apareix el problema de les competències. L'Estat, d'acord amb allò que disposa l'article 149.1.25 de la Constitució, té competències exclusives en legislació bàsica del règim miner i energètic, per la qual cosa ens temem molt que, en aquest aspecte, la solució passaria per una iniciativa legislativa d'aquest Parlament, tal com està prevista en els articles 87.2 de la Constitució i 34.2 de l'Estatut.

Pel que fa referència a la pesca, segons l'article 149.1.19 de la Constitució, la marítima és exclusiva de l'Estat sense perjudici de les competències que en l'ordenació del sector s'atribueixin a les comunitats autònomes. És a dir, que la competència que sobre l'ordenació del sector pesquer ens atribueix l'article 10.7 de l'Estatut està limitada al desenvolupament legislatiu de les lleis bàsiques de l'Estat. I aqueixes no existeixen. La pesca, a nivell de l'Estat, està regulada per una gran diversitat de decrets, ordres i resolucions: el Decret, per exemple, 681/80, del 28 de març, que regula l'ordenació de l'activitat pesquera a nivell nacional; l'Ordre del 25 de maig de 1970, que crea la Comissió Permanent de Pesca del Mediterrani; l'Ordre del 7 de juliol de 1961, que estableix el Reglament de Pesca d'Arrossegament; l'Ordre del 13 de juliol de 1975, que parla sobre la pesca d'arrossegament també al Mediterrani, etc. És a dir, no hi ha legislació bàsica i, per tant, s'haurà d'estar al que es determini quan es facin els traspassos per a veure si tots aquest conglomerat d'ordres, de decrets i de resolucions es considera com a marc legal bàsic que ens permetin

desenvolupar. Sense saber quan i en quines condicions es produiran els traspassos, resulta impossible donar al Consell Executiu una data límit per a presentar el projecte de llei, com proposa la Moció en el punt quart; i inútil que s'elabori una proposta de mesa, únicament i exclusivament per a negociar amb l'Administració central. La regulació de la veda ha d'estar inclosa dins el projecte de llei d'ordenació del sector.

És per tot el que s'ha exposat, i amb la consideració que la Moció, tal com ha estat presentada, no s'enfronta amb realisme amb el problema del sector pesquer a la zona de Tarragona, que el Grup d'Esquerra votarà negativament tots els punts d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Centrista no desitja intervenir. El Grup de Convergència i Unió?

El Sr. ALAVEDRA: El Diputat senyor Martí.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem, en aquest moment, davant d'una moció subsegüent a la interpellació presentada pel senyor Corral en aquest Parlament; com és ja una pràctica habitual, i no és una crítica dir pràctica habitual —crec que és molt necessari que el Parlament, que aquesta Cambra tingui cura de tots els seus ressorts per tal de controlar l'Executiu, per tal, també, d'impulsar-lo. Ara bé, quan es cau dins d'aquesta dinàmica d'«habitual», ens podem trobar amb la perillositat del tema que recau sobre la mateixa Cambra. És a dir, si nosaltres donem al poble de Catalunya una sensació de plenipotència, que podem fer-ho tot, que a través d'aquesta Cambra podem resoldre tots aquells problemes que té plantejats la nostra societat i després no hi donem l'adient solució, el que produïm és una frustració en el nostre poble de Catalunya. I aquest és el cas en tractar-se d'un tema d'un sector, el sector pesquer, un sector de què tots hem estat d'acord a dir que és un sector en crisi. Ara bé, és un sector en crisi però que no se sent marginat, frustrat, perquè en aquest sector la Generalitat, el Consell Executiu de la Generalitat, hi ha actuat amb les seves mesures, i concretament en els ports de les terres de l'Ebre hi ha actuat la Conselleria de Política Territorial, tot i aportant grans quantitats de diners per tal de reformar els ports de les Cases d'Alcanar, de Sant Carles de la Ràpita i de l'Ametlla de Mar.

Entrant en el si de la Moció, el que ens proposa el senyor Corral, en el primer i segon punts, és la creació d'un cànon, un cànon anual, en compensació dels danys produïts per les empreses petroleres. Senyor Corral, no hi ha base jurídica per a demanar això. Nosaltres estem d'acord que es produeixi una compensació, no, com diu vostè, senyor Maties Vives, per a anul·lar el sector pesquer, ni de bon tros; sinó per a impulsar-lo, per a donar una sortida a tots els problemes que té plantejats. No es tracta d'anul·lar res sinó de potenciar. Ara bé, si les competències en el sector miner, tal com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Garreta, corresponen, d'acord amb la Constitució, al Govern de Madrid, a l'Administració central, nosaltres no podem legislar en un tema en què no tenim competències, no podem fer una llei del cànon anual.

Tocant al punt tercer, el que insta el Consell Executiu a accelerar al màxim els traspassos. Nosaltres hi estarem d'acord sempre, a accelerar els traspassos, i la prova n'és que en aquest

moment estan pendents ja de publicació els decrets de transferència que fan referència als serveis de pesca en aigües interiors, marisqueig i aqüicultura, igualment pel que fa referència al servei d'investigació oceanogràfica i també en matèria d'ensenyament professional nàutic pesquer. Ara bé, el tema que ens ocupa, que és el de l'ordenació del sector pesquer, aquest és un tema conflictiu perquè, si bé nosaltres tenim competència per a legislar, d'acord amb l'article 10.1, apartat 7, de l'Estatut, el que no tenim després és com utilitzar aquesta llei, com aplicar aquesta llei que nosaltres farem, i una llei, a més a més, que pot ser contestada perquè en aquest moment estan en negociació els traspassos i no hi ha una legislació bàsica a nivell de tot l'Estat que ens pugui dir quin és el marc en el qual ens hem de moure en el moment de promulgar aquesta llei. Per tant, nosaltres no podem en aquest moment fer aquesta llei com seria el nostre desig, de la mateixa manera que creiem que dintre d'aquesta llei d'ordenació del sector pesquer ha de quedar de manera molt clarament especificada tot el que és la qüestió del punt cinquè i que fa referència a la veda temporal. Però el que no podem de cap manera és mirar la veda temporal com una cosa aïllada dintre de l'àmbit del sector pesquer. Perquè sap molt bé, senyor Corral, i ho saben tots els senyors Diputats i senyores Diputades, que el sector pesquer en aquest moment té problemes greus de finançament, perquè han tingut uns préstecs molt importants per a l'adquisició de les seves pròpies embarcacions i perquè en aquest moment, en dir sí a la veda, tres mesos sense pescar, sense cap més contraprestació, sense cap més actuació de l'Administració davant dels pescadors, significaria la ruïna per a la gran majoria dels pescadors. Per tant, el nostre Grup votarà en contra de la Moció presentada pel senyor Corral Belorado.

Ara bé, el vot en contra d'aquesta Moció no vol dir que el Grup de Convergència i Unió no es fa ressò de la problemàtica del sector pesquer: és clar que se'n fa, i es preocupa d'aquest tema perquè és un tema vital per a l'economia catalana, és un tema vital per a un sector molt important del poble català. I en aquest sentit la Generalitat segueix pressionant les empreses petroleres de manera periòdica per tal que s'arribi a una entesa entre les indemnitzacions que s'han d'aplicar als pescadors perjudicats. I en aquest sentit també pressiona davant l'Administració central per tal que es pugui aplicar, fer la llei, per a aplicar el cànon anual que vostè demana en el punt primer i en el punt segon.

Per totes aquestes coses creiem que el Consell Executiu actua de manera decidida en aquest tema, que en aquest moment nosaltres com a Grup parlamentari no podem donar suport a aquesta Moció, però això no vol dir que al problema que es planteja en aquesta Cambra nosaltres no hi donem suport.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Corral pot prendre la paraula per a indicar la seva posició respecte a les esmenes presentades.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, para el turno final de la Moción presentada, e iniciar en principio diciendo que es interesante que se haga un debate sobre este tema en el Parlament, es interesante la buena voluntad por parte de todos los Grupos parlamentarios para solucionar el tema. La cuestión es que para nosotros las buenas vo-

luntades para solucionar un tema deben ir acompañadas con medidas concretas, con acciones en la práctica, de forma que a partir de aquí avancemos en solucionar problemas, y me da la impresión que es en este terreno en el que efectivamente nos movemos, hay buena voluntad, todos coincidimos en la importancia del sector pesquero y su posible liquidación en función de la situación en que se encuentra, pero a la vez no ponemos medidas concretas de acción política que permitan efectivamente como mínimo avanzar y situar medidas que abran canales de solución.

A partir de ahí, en torno al primer punto, decir en torno a la cuestión del cánón que efectivamente yo no coincido con el señor Matías Vives.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Corral, hauria d'atendre's a la seva opinió sobre les esmenes.

El Sr. CORRAL: De acuerdo, señor President. En torno al cánón, que es una cuestión que está en la Moción presentada, plantear que nosotros mantenemos esta postura en función de que consideramos que el mar es de dominio público, de que efectivamente si no hay cánón habrá..., es decir, que quitar las plataformas de protección petrolíferas, es decir, que se presente esta alternativa con claridad, sino lo que sí que es cierto es que a pesar de que se consiguiese ningún tipo de perjuicios en cuanto a vertidos, en cuanto a lanzamientos al mar, etc., a pesar de que se consiguiese eso, efectivamente estaría siendo perjudicado el sector pesquero en la medida que hay una disminución de la superficie apta para faenar, y por lo tanto en un bien de dominio público lo que está claro es que un sector no puede perjudicar a otro, y en este terreno es necesario que haya una compensación económica. Y no una compensación económica para acabar con el sector pesquero, sino al revés, para permitir que se pueda seguir pescando, que los trabajadores no vayan al paro y de que no se entre efectivamente en una dinámica de desaparición. Por eso para nosotros es perfectamente progresista y de izquierdas el hecho de potenciar la cuestión del paro, y efectivamente si destruir un sector pesquero como se nos plantea al negar el cánón es una postura progresista, pues me da la impresión de que se está jugando con las palabras y en todo caso no se dan medidas de solución.

Por lo tanto, yo mantendría todo el punto primero, y en todo caso lo que sí que haría sería recoger las últimas cuatro líneas de la enmienda número 1 del Grupo parlamentario del PSU, que dice que: «pel futur el Consell Executiu subministrarà a les associacions d'armadors, sindicats i confraries de pesca el suport tècnic necessari per a l'exercici d'accions davant la jurisdicció ordinària». Nosotros todas las cuestiones que son positivas y que se nos plantean como enmiendas a nuestras proposiciones estamos dispuestos a recogerlas, y así en este terreno recogemos esta porque consideramos que el resto del apartado está en la línea de nuestra Moción y en todo caso está por debajo, pues no concreta demasiadas cuestiones importantes.

Mantenemos el punto dos, efectivamente, porque en el tema de las indemnizaciones yo decía en la intervención inicial que existe una comisión, efectivamente, pero una comisión en que, quiero recordar, no están presentes determinados sectores afectados, como son la Sociedad de Armadores, los sindicatos e incluso en estos momentos, el Conseller lo decía el otro día, tampoco está presente la Generalitat. En todo caso se

tratan cuestiones muy puntuales, y el hecho de que acepten tan pocos casos, dos, decía el Portavoz d'Esquerra Republicana, que se solucionen solamente dos casos en esta comisión de indemnizaciones, es por el hecho de que el sector pesquero no acepta esta comisión, de que el sector pesquero quiere una comisión representativa en la cual se aborden los problemas de una forma global de las indemnizaciones, y no tanto una cuestión concreta que solamente sirve para poner parches y no abordar las soluciones reales en su globalidad. Por lo tanto mantendríamos el punto 2.

En torno al punto tercero, lo mantendríamos también. Nosotros consideramos que aquí hay una posición del Grupo parlamentario del PSU en el terreno de situar que haya el mes de setiembre la primera reunión con la Conselleria d'Agricultura, Ganaderia y Pesca, y en todo caso decir que en nuestra enmienda se coloca que se dará cuenta periódicamente a la comisión. Nosotros no tendríamos inconveniente en situarlo en el mes de setiembre, pero en todo caso queda clara en nuestra Moción esta cuestión.

Mantenemos efectivamente el punto cuarto, mantenemos el punto cuarto.

Y en torno al punto quinto nosotros incorporaríamos las tres últimas líneas, a excepción de unas palabras, que plantea la enmienda del Grupo parlamentario del PSU, es decir, en este terreno diríamos que uno de los problemas centrales del sector es precisamente la necesidad de una veda y que es necesario poner los mecanismos de acción política para conseguirla, y nosotros aquí intentamos ponerlo mediante la propuesta que hacemos. En todo caso, nosotros lo que hacemos no es tanto ya determinar cómo tiene que ser la veda, sino que lo que hacemos es no querer mojarnos como nos intenta plantear el señor Matías Vives, sino es todo lo contrari, es dar participación a los sectores afectados, es decir a los sindicatos, al Consell Assessor de Pesca, a todo lo que son en estos momentos los sectores afectados por el problema y que ellos opinen y den su opinión y ayuden a que esta organización de la veda sea perfectamente recogida por parte de todos. Y entonces recogeríamos el último tema, y en la actividad que lo dejamos abierto lo dejamos totalmente. Nosotros consideramos oportunas las tres últimas líneas a excepción de donde coloca dos meses, y no porque estemos en contra que sean dos meses o sean tres, porque nosotros en nuestra Moción no colocamos meses en torno a este tema, porque lo dejamos abierto a la negociación, y por lo tanto a excepción de dos meses recogeríamos el resto de las tres últimas líneas de la enmienda número 5 del PSU, que dice: «Tanmateix el Consell Executiu efectuarà les gestions oportunes per a garantir que durant la veda el cobrament del subsidi d'atur pels tripulants afectats.» Ésta sería evidentemente en función de la intervención hecha.

La enmienda a la totalidad del Grupo Socialista efectivamente no la recojo.

Y terminaría a partir de ahí diciendo que para nosotros hay dos cuestiones centrales en esta Moción. Por una parte la necesidad de potenciar la voluntad ante el Gobierno y la voluntad del poder político y llevarlo a la práctica ejerciendo las competencias, presionando para acelerar los traspasos y haciendo que la Generalitat intervenga en todos los temas que afectan a Cataluña porque es la forma de poder avanzar en la reconstrucción nacional a nivel institucional, cultural y económico-social.

Y en segundo lugar, y con esto termino, situar sobre la mesa la responsabilidad de los Diputados no adscritos que defendemos esta interpelación porque significa que tenemos posición fijada ante el problema pesquero porque somos sensibles al problema pesquero y aquí fijamos una posición que tenemos porque tenemos una política, y como decía el señor Celestino Sánchez hace un momento, dice que somos jóvenes, pero también somos maduros y responsables porque tenemos política para todos los sectores, incluido también el sector pesquero de las comarcas tarragonenses.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señores y señoras Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats anem a passar a votació el text de la Moció tal com el senyor Corral ens l'ha indicat, és a dir, mantenint íntegrament el seu text però amb l'addició al punt primer d'unes ratlles de l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, les que diuen: «pel futur el Consell Executiu subministrarà a les associacions d'armadors, etc.», i afegint en el punt cinquè també unes ratlles de l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, és a dir, les tres darreres ratlles que diuen: «tanmateix el Consell Executiu efectuarà les gestions oportunes...», però amb l'exclusió de la paraula «dos». S'entén, doncs, que és durant els mesos de veda i no durant «els dos mesos de veda», com diu l'esmena.

Aleshores, ¿és que el senyor Corral o els Grups esmenants desitgen votació per punts o es pot passar a votar globalment la totalitat de la Moció? (*Hom manifesta que globalment.*) Globalment, no hi ha ningú que tingui objecció que es voti globalment.

Molt bé, doncs aleshores les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció tal com ha quedat amb els paràgrafs acceptats pel senyor Corral, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La moció ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 67 en contra i 42 abstencions.

Donada l'hora que és, i tenint en compte que el darrer punt de l'ordre del dia —Preguntes amb resposta oral— demanarà almenys dues hores, crec que és preferible interrompre aquí la reunió. La reunió continuarà aquesta tarda a les cinc.

Se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts i un minut de dues del migdia. La sessió es reprèn a un quart i deu minuts de sis de la tarda.*)

Preguntes amb resposta oral

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, la llista de preguntes a respondre oralment en aquesta sessió plenària ha estat distribuïda prèviament com de costum. I, pel que fa referència a l'ordre, voldria fer constar dues coses: primerament, que la pregunta que figura com a penúltima, la formulada pel senyor Maties Vives, respecte a la mort de peixos al riu Ebre, d'acord amb la norma de l'article 127 del Reglament, hauria hagut d'anar en el lloc cinquè. És una qüestió de detall, però de tota manera si no hi ha altres problemes la farem passar a l'ordre que li correspon; ha estat un error d'haver-la situat més lluny. Però tenim encara, re-

specte a l'ordre de presentació de les preguntes, un altre problema, i és que la primera ha de ser contestada per l'Honorable senyor Conseller de Cultura, senyor Max Canher, el qual no és present en aquest moment en la Cambra, i la segona no sabem si serà contestada pel senyor Conseller de Cultura o per un altre membre del Govern, potser pel senyor Conseller de Governació, no ho sé. En tot cas ni l'un ni l'altre tampoc no hi són presents, i, ja consultats els interessats, els Diputats preguntants, doncs hem decidit, per a no posar en retard la Cambra, que ja és prou tard, de començar amb la pregunta que figura en el tercer lloc en l'ordenació.

Per tant, comencem amb la pregunta que formula el Diputat senyor Felip Lorda, del Grup Socialista, l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament sobre l'analfabetisme a Catalunya. Per a exposar la pregunta té la paraula el Diputat senyor Lorda.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'analfabetisme a Catalunya

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, vinc a parlar avui de l'analfabetisme a Catalunya. Espero que això produeixi neguit i malestar a la Cambra, encara que estigui mig buida, perquè el pitjor que podria succeir fóra que en parlar aquí dels milers de ciutadans de Catalunya que no saben llegir ni escriure i dels encara més nombrosos que amb prou feines ho fan, us quedéssiu els pocs que hi sou —no hi fa res— indiferents, persistíssiu en el cofoisme d'aquesta gent de bella anomenada que pretenem ser els catalans, o volguéssiu amagar el cap sota l'ala.

Perquè, senyores Diputades i senyors Diputats, el problema és inquietant, indefugible i urgent. I d'una magnitud que potser molts de vostès, allunyats habitualment dels focus d'analfabetisme i semianalfabetisme del nostre país, desconeixen o no tenen ben calibrada. Per tal d'il·lustrar els ja il·lustres membres d'aquesta Cambra presents a l'hemicicle facilitaré unes dades que es van donar a conèixer públicament fa dos anys en presència de l'Honorable Conseller d'Ensenyament, que tinc l'honor de comptar entre el meu auditori; dades que fins ara ningú no ha desmentit; més encara, hi ha indicis eloqüents que, d'aleshores ençà, aquestes dades no han sofert modificacions substancials. Ens ho confirmarà o no, després, l'Honorable Conseller d'Ensenyament.

S'admetia doncs, fa dos anys, que hi havia tres-cents mil ciutadans de Catalunya analfabets, un 7,2% de la nostra població. S'assenyalà també que si se sumaven les persones que no sabien de llegir ni d'escriure a les que tenien un ensenyament primari incomplet, la xifra d'analfabets i semianalfabets a Catalunya arribava al 42,2%. La distribució de l'analfabetisme absolut, al nostre país, es constata així mateix que era molt desigual, constituint bosses disperses, algunes de les quals però, com ara la del Baix Llobregat, enregistraven una percentatge d'analfabets superior al 53% de la població adulta total. El mateix Honorable Conseller d'Ensenyament afirmà en aquella ocasió que a Catalunya hi ha en aquests moments més persones adultes analfabetes i amb l'ensenyament primari incomplet que en edat pre-escolar i escolar.

Aquestes són les dades i xifres fredes de caràcter estadístic. Cal, senyories, que les tinguin presents, que siguin sensibles al drama humà que hi ha al darrera d'aquestes dades i que es

facin el propòsit de no oblidar-les fins quan, al més aviat millor, puguin ser esborrades totes definitivament. Perquè, lluny de nosaltres dir en aquesta ocasió que no volem dramatitzar, justament volem dramatitzar: l'analfabetisme és per definició un drama en el sentit més angoixós de la paraula, un drama per als qui el sofreixen i drama per al poble que el tolera.

Per als qui el sofreixen ho és avui més que mai, quan el coneixement, la informació són més i més equivalents de poder, de possibilitats de desplegament de la personalitat. Cada vegada més els analfabets i semianalfabets són uns desvalguts, és a dir, cada vegada més són víctimes propiciatòries de la injustícia social, que, probablement, s'afegeix a la que ja sofreixen. Sense haver-ho verificat, no crec que ens allunyéssim gaire de la veritat si afirméssim que hi ha una correlació lògica entre l'analfabetisme i l'atur forçós, aquesta plaga que, segons proclamem tots, és objecte primer de les nostres preocupacions. El dret al coneixement és, doncs, avui, més que mai, un dels més fonamentals de la persona humana. Els qui proclamen el dret contrari, el dret a la ignorància, no ho fan mai, curiosament, des de la ignorància, sinó des d'una contextura mental sofisticada; és una mena d'exercici de dandis. Quant al poble que el tolera, l'analfabetisme comporta per a ell un estigma; tots ho sabem. Ben segur que en el nostre cas, aquest estigma s'oculta, curiosament, com una infamant malaltia secreta, quan es projecta la imatge de Catalunya convenientment maquillada a l'exterior.

Nosaltres, però, no ens podem enganyar; almenys el nostre Grup anuncia el seu propòsit d'insistir i de maldar, en tota la mesura de les seves possibilitats, perquè Catalunya, pel que fa també al grau suficient d'il·lustració dels seus ciutadans, pugui mantenir el cap ben alt. La pregunta que adrecem avui al Govern n'és el primer pas. Diu així: «Al cap dels dos anys transcorreguts des que es donaren a conèixer les xifres abans esmentades, quin és l'índex de redempció de la població catalana analfabeta i què ha fet el Departament d'Ensenyament, tant des del punt de vista organitzatiu com pressupostari, per tal d'eradicar l'analfabetisme a Catalunya?»

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he escoltat amb deteniment les paraules del senyor Lorda, del Diputat senyor Lorda, i el que li vull dir, abans d'entrar a respondre més concretament el tema, és que el Departament d'Ensenyament, el Conseller i el Govern de la Generalitat comparteixen aquesta preocupació i són sensibles, evidentment, a aquestes necessitats. Jo li agraeixo que en la seva exposició s'hagi referit a la meva presència en unes jornades on jo crec que aquesta preocupació i la voluntat de posar-hi un remei van quedar paleses.

Jo explicaré una mica el que hem fet, i això no vol dir que encara no manqui molt per fer.

L'Estat espanyol no té dotacions de professors per a adults. En el curs 1979-1980, abans de produir-se els traspassos de serveis, destinava a Catalunya 180 mestres d'educació general bàsica a l'educació dels adults en dos nivells: alfabetització i recuperació de l'escolarització obligatòria. Quan dic que aquests 180 mestres eren d'EGB i es dedicaven a l'educació d'adults

vol dir que aquests mestres eren sostrets de la tasca a la qual havien estat destinats, que era precisament aplicar-se a l'EGB, i tot i així estaven dedicats a l'educació d'adults. Aquests mestres, aleshores, es repartien de la següent manera: 160 a Barcelona, 2 a Tarragona, 19 a Lleida, 17 a Girona. I aquell mateix any el Ministeri va publicar una circular segons la qual els mestres d'educació general bàsica destinats a adults havien de tornar a l'EGB, i les classes als adults havien de fer-se en hores extraordinàries. El senyor Diputat deu recordar, probablement, aquesta disposició.

Malgrat que en aquell moment les transferències de serveis encara no s'havien fet efectives, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat, acollint-se a l'Ordre ministerial del 17 de març de 1973, que tractava, o que tracta, de modalitats de col·laboració temporal i treballs específics, extraordinaris i d'urgència, va aconseguir que els diners que el Ministeri volia dedicar al pagament d'hores extraordinàries, perquè els mestres d'EGB fessin classes als adults al vespre, es convertissin, ja efectuats els traspassos del gener de 81, en contractes nous de professors íntegrament dedicats a l'educació d'adults. És a dir, no únicament no es va fer un pas endarrera, sinó que el que es va fer és un pas endavant. Aquests diners complementaris es van convertir en diners de nova contractació de professors que es van dedicar a adults.

Actualment, per tant, a l'inrevés que a la resta de l'Estat, a Catalunya hi ha professors dedicats íntegrament a l'ensenyament dels adults i n'hi ha més que abans de produir-se els traspassos. I això no vol dir que siguin suficients, com és ben evident.

El nombre de professors destinats a adults en aquests moments és de 227 a Barcelona, 10 a Girona, 16 a Lleida i 8 a Tarragona, i, per tant, hi ha hagut un increment, que dintre de la seva relativitat jo m'atreveixo a considerar que és notable, de professors d'adults.

Quant a alumnes, al curs 1980-1981 hi ha hagut 13.040 matriculats a escoles d'educació permanent d'adults a Barcelona, entre alfabetitzants i persones que volien obtenir certificats d'escolaritat i graduat escolar; 1.026 a Girona; 2.406 a Lleida i 1.140 a Tarragona, que fan un total de 17.112 alumnes d'educació d'adults a Catalunya. I enguany, al curs 1981-82, n'hi havia un total de 19.890. Aquestes xifres, senyores i senyors Diputats, per bé que modestes, desmostren que el Departament d'Ensenyament és sensible a les necessitats d'educació que tenen els adults del nostre país, i, en tot cas, demostren una actitud de la nostra Administració.

D'altra banda, i respecte a les paraules del Diputat senyor Lorda, voldria fer algunes precisions. En ocasió de la jornada del Col·legi d'Arquitectes respecte a l'analfabetisme, quan vaig destacar el gran nombre de persones que necessitarien una educació que servís per a paliar la insuficiència d'ensenyaments bàsics, justament volia significar que el problema és molt greu i que necessitarà molts recursos econòmics i humans per a solucionar-se. Nosaltres, com hem manifestat repetides vegades davant d'aquest Parlament, considerem que en aquests moments, i dintre d'un ordre de prioritats estrictes, és més urgent escolaritzar adequadament els alumnes d'educació general bàsica i de pre-escolar que els d'altres nivells, perquè si aconseguim una bona escolarització per als infants, els problemes de mancances d'educació bàsica dels adults

deixaran d'existir en un futur. Es tracta, per tant, simplement, d'un problema d'administració de recursos escassos i, en definitiva, d'establiment de prioritats.

Malgrat tot, com he dit i demostren les xifres, el Departament d'Ensenyament no només ha mantingut els mestres d'educació general bàsica destinats a adults que hi havia, sinó que els ha incrementat.

Quant a les altres dates a què fa referència el senyor Lorda, són tretes d'un estudi i constitueixen una generalització de la situació al municipi de l'Hospitalet de Llobregat, on la situació és particularment greu i sortosament diferent de la majoria dels altres municipis i comarques de Catalunya.

Voldria explicar, finalment, que el Departament d'Ensenyament entén que els esforços que cal fer per a donar accés a la cultura als adults no han de limitar-se a l'alfabetització i a la recuperació de l'escolaritat obligatòria, sinó que han d'abastar un camp molt més ampli, que és pròpiament el de la formació permanent, i que constitueix, fonamentalment, una reflexió continuada i aprofundida sobre els mitjans d'enriquir la pròpia experiència en tots els àmbits, sense excloure, òbviament, la formació professional, que és fonamental en una societat que evoluciona tan ràpidament com l'actual.

Per tal d'estudiar tots aquests aspectes, el Departament d'Ensenyament ha constituït, des del seu inici, en el si del seu Consell Assessor, una ponència que s'ocupa exclusivament de la formació permanent d'adults, la qual ha programat una sèrie d'investigacions sobre mecanisme d'aprenentatge dels adults, sobre la metodologia de l'alfabetització, sobre l'aplicació experimental del conveni 140 de la Delegació del Treball, sobre llicències pagades a estudis i sobre la formació dels formadors d'adults, que ens ajudaran a definir i a concretar la nostra política sobre la formació permanent.

D'altra banda, hem iniciat enguany els primers cursos d'extensió universitària, cursos que tenen la funció de fer arribar a tots els ciutadans de Catalunya que ho desitgin una informació, alhora planera i rigorosa, sobre temes que interessin les persones del nostre temps. Aquests cursos, que han estat programats amb la col·laboració de les universitats catalanes i realitzats ja a quatre ajuntaments —Manresa, Sabadell, Terrassa i Mataró—, i que a partir del setembre continuaran en altres municipis de Catalunya, van adreçats a totes les persones que tinguin interès per la cultura, sigui quina sigui la seva formació inicial i per bé que són realitzats pels professors més destacats —normalment professors universitaris—, encara que els coneixements s'expliquen en un llenguatge entenedor per a tothom, i per ara sembla que tenen força acceptació.

Finalment —i tornant al camp concret de l'alfabetització i de la recuperació de l'escolaritat obligatòria—, voldria recordar als senyors Diputats les quantitats que enguany el Departament d'Ensenyament ha posat en el seu pressupost per atendre aquests nivells i que, concretament, són, per a centres d'educació permanent d'adults, 8.208.000 pessetes; material específic per a l'educació permanent d'adults, 1.542.625 pessetes; programa d'educació permanent d'adults, 4.928.000 pessetes.

Resumint, jo crec que el problema és un problema greu, a què em referia abans, que les quantitats que s'hi estan aplicant són unes quantitats minvades en relació amb aquest problema, que caldrà incidir sobre aquesta qüestió, però jo també els haig de dir que l'ordre de prioritats és aquell a què m'he referit

abans i que això, de tota manera, no exclou que tots plegats, i d'una manera molt especial l'Administració, dediquem un esforç a aquest sector desassistit i a aquest sector tan necessitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lorda desitja replicar? (Pausa.) El Diputat senyor Lorda té la paraula.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, Honorable Conseller d'Ensenyament, evidentment agraeixo l'esforç que ha fet per donar-nos compte de les activitats del Departament orientades a combatre l'analfabetisme. Hi ha hagut una pregunta, o un aspecte de la meua pregunta, que no ha contestat, perquè jo concebo la lluita contra l'analfabetisme amb un rigor extremat, en el sentit de tenir sempre ben enregistrat el nombre d'analfabets i semianalfabets i, periòdicament, anar també registrant la redempció d'aquests analfabets i semianalfabets. És a dir, en relació amb les xifres que es van donar fa dos anys, l'Honorable Conseller d'Ensenyament no ens ha dit en quina mesura ha estat superada la situació descrita en aquells moments.

El que ha fet la Conselleria no ha arribat a solucionar els problemes existents en aquest camp. Justament, per atzar, en dos diaris importants de Barcelona d'ahir apareixen sengles cartes al director que són un crit patètic, diria jo, dels afectats per aquesta manca d'atenció. Un d'ells, *El Periódico*, del 16 de juny del 82, diu: «Escuela para adultos. Esta carta es para hablar del Colegio de Adultos de la Creu de Sabadell, con la finalidad de explicar nuestros problemas para que nos ayuden a solucionarlos para el próximo curso. Este curso hemos sido muchos y estábamos tan apretados en las aulas que no podíamos escribir bien porque nos tocábamos unos con otros. Desde aquí pido por favor que nos ayuden a solucionar el problema del espacio. Cuando éramos pequeños no pudimos ir al colegio por muchas razones. Ahora que somos mayores, haciendo un sacrificio, intentamos ir para aprender lo imprescindible pero tampoco podemos porque no hay sitio.»

L'altra carta al Director està extreta de *La Vanguardia* i també amb data d'ahir: «Somos unos alumnos de la Escuela de Adultos de la Creu de Barberà, calle Obispo Irurita. Le escribimos esta carta para expresar nuestra protesta por el estado en que se encuentra nuestra escuela. Entre otras, le exponemos algunas de las muchas necesidades por las que nos hemos decidido a escribirles. Primero: local muy reducido para la cantidad de alumnos que somos. No tenemos sillas, y las pocas que tenemos están rotas. La falta de mesas, las cuales nos vemos obligados a poner unas junto a las otras porque, si no, se tumban. Cuando el tiempo es frío, apenas podemos escribir ni quitarnos las chaquetas porque no tenemos estufas para calentarnos. Cuando llueve, las goteras se filtran a través del techo mojando los cables de la luz, haciendo contacto, obligándonos a cortar las luces y quedándonos casi a oscuras. El aseo está fuera, en un pequeño patio, y para salir nos ponemos de fango cuando llueve. En resumen: la escuela está hecha un desastre; no se puede dar clase debidamente. Pedimos, por favor, si no es mucha molestia, que vengan a hacer una inspección.»

Són, crec, testimonis força eloqüents que expressen un estat de coses realment lamentable. Quant a les dificultats econòmiques, als nostres ulls no se'n pot fer, a aquestes altures,

un argument vàlid. Nosaltres creiem que es tracta d'una qüestió urgent, repetim, prioritària, i, per tant, el Govern de la Generalitat ha d'agenciar-se els mitjans materials que exigeixen cercar —i es trobaran sens dubte, si es vol— els casos importants i d'urgència. I l'eradicació de l'analfabetisme és, als nostres ulls, una qüestió important i urgent.

En tot cas, nosaltres, el nostre Grup reitera la voluntat de tornar a aquesta qüestió tantes vegades com calgui per tal d'aconseguir que Catalunya quedi neta d'analfabetisme.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo que el senyor Lorda i el seu Grup estiguin disposats a tornar tantes vegades com sigui necessari per resoldre aquest problema. Jo, si m'ho permeten, el meu Grup, nosaltres també hi insistirem i també tornarem a aquest problema.

Jo he dit abans que aquest és un dels problemes a resoldre i que cal resoldre'l. El que també he dit és que es necessiten diners, recursos humans i recursos materials, i el Consell Executiu té uns procediments per a procurar-se'ls, però no tots són vàlids, és a dir, hem de recórrer als procediments normals sobre la base del pressupost disponible i sobre les fonts de recursos que atorga aquest pressupost. I dintre de les fons que atorga aquest pressupost jo he dit que, abans, a nosaltres ens correspon atendre les necessitats dels dits ensenyaments obligatoris i també dels no obligatoris, si s'entén per no obligatori l'ensenyament del pre-escolar. És a dir, és purament un ordre de prioritats.

Em diu el senyor Diputat que jo no he contestat a la seva pregunta sobre en quin punt s'ha eradicat l'analfabetisme. El meu Departament no té la possibilitat estadística de tot Catalunya per a fer un comptatge d'aquests 300 000 analfabets a què es referia ell. Això és una cosa que en els Estats moderns s'extreu per un altre procediment. Podria ser que, precisament, amb aquest cens que s'ha fet l'any 80, doncs, que això s'hagués fet. De tota manera, el que jo li deia era una cosa relativa, i era el nombre d'alumnes que hi havia l'any 1980-81, que era de 13 000, i el que hi havia el 1981-82, que era de 19 900. Aquí hi ha un percentatge d'increment considerable, i en això sí que entenc que hem contestat aquesta pregunta. Si s'entén que l'eradicació d'aquest analfabetisme es resol exclusivament sobre la base d'aquestes classes als adults, d'aquí aquestes diferències; malgrat que minvades, són les que poden donar una mostra del que, en definitiva, s'ha pogut aplicar aquests dos anys. El que passa és que sobre la xifra dels 300 000 a què es referia el senyor Lorda i a la qual jo també m'havia referit, jo he dit que aquest és un estudi que s'havia extret precisament sobre una base estadística d'un municipi especialment castigat per l'analfabetisme.

En relació amb aquestes cartes que ha llegit el senyor Lorda, jo crec que ell és sensible, i tots en som, de sensibles, a aquestes necessitats. El que passa és que nosaltres som un país que partim d'unes bases determinades, en què es fan uns esforços considerables, en què hi ha una atenció creixent, i nosaltres pensem que en el termini d'un temps es podran veure els resultats d'aquests esforços. Però no tots els problemes els podem resoldre en quatre dies, ni totes les situacions són solu-

cionables fins al moment en què, en definitiva, són o poden ser abordades.

Jo li vull reiterar la nostra sensibilitat per aquest problema, el reconeixement del que ell ha dit, que un país que té aquesta xacra que és l'analfabetisme és un país que no es pot sentir digne ni es pot sentir satisfet. Aquest principi, el comparteix el Conseller d'Ensenyament. Jo li puc dir que, en la mesura de les nostres possibilitats, farem tots els possibles per donar-hi una solució.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Cultura
i Mitjans de Comunicació sobre
la Guia cultural de Catalunya*

El Sr. PRESIDENT: Reprenent ara l'ordre normal, correspon la pregunta a l'Honorable senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre la *Guia cultural de Catalunya*, que presentaren els Diputats senyora Marta Mata, senyor José González, Higini Clotas, Felip Lorda i Joan Cornudella.

Per a formular la pregunta, té la paraula el Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, la nostra pregunta no s'inspira en el desig de posar en evidència el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, sinó de fer una certa crítica constructiva, no cal dir-ho, a propòsit de la publicació de la *Guia cultural de Catalunya* que l'esmentat Departament ha publicat no fa gaire. Tant és així, que volem començar felicitant el Departament i el seu titular per l'excel·lent iniciativa que ha portat a la publicació d'aquesta guia, on es registren, perfectament catalogades i servides per dos índexs, l'un temàtic i de grups i l'altre per comarques, la denominació, les característiques, la localització i, fins i tot, les exigències tècniques mínimes d'actuació de prop de tres-centes persones o ens i entitats que poden considerar-se exponents de les diverses modalitats d'expressió artística i del folklore viu del nostre país, com es diu a la presentació del volum, aquest, hi podem afegir, il·lustrat profusament i adequada, amb bon gust, ultra el seu propòsit orientador. I en aquest sentit és de gran utilitat, ens dóna idea de la riquesa cultural de caràcter artístic i folklòric produïda espontàniament que es troba arreu de Catalunya. Reiterem al Departament de Cultura la nostra enhorabona per tots aquests encerts.

Ara bé —i aquest «ara bé» era d'esperar—, és clar, malauradament no tot, en aquesta guia o catàleg —mots que s'hi empren indistintament i no són pas sinònims, sigui dit de passada—, no tot mereix el nostre elogi. Efectivament, examinada la *Guia* amb una certa atenció, hom s'adona aviat que no hi figuren molt conegudes i meritòries persones, grups i entitats, alts exponents de diverses modalitats d'expressió artística a Catalunya, que el públic del nostre país té molt ben enregistrats en la seva memòria i que no han pogut ser ignorats pel Departament de Cultura.

No els ha estat difícil, als nostres mitjans de comunicació, confeccionar el que podríem dir-ne un contracatàleg d'aquestes clamoroses absències: Raimon, Tete Montoliu, Núria Espert, Enric Majó, l'Adrià Gual, l'Orfeó Català, la Coral Sant Jordi, l'Orquestra de la Ciutat de Barcelona, Montserrat Ca-

ballé, conegudes colles de castellers, Àlícia de Larrocha. I el cas curiós del cas és que, justament avui, ha arribat al meu poder una invitació del Molt Honorable Conseller de la Generalitat en què es complau a convidar-nos al concert interpretat per la Coral Sant Jordi, que no figura en aquest catàleg o guia. A més, l'altre dia, en la sessió d'informació del senyor Conseller a la Comissió Cultural aquest va alludir repetidament a algun d'aquests grups, per exemple, que són absents aquí, hi va alludir repetidament i, naturalment, donant a conèixer que estava perfectament assabentat de la seva existència.

No prolonguem el catàleg d'aquestes absències per referir-nos només a casos d'una notorietat general, que l'home del carrer, repeteixo, o del nostre país té, sens dubte, presents però que, segons sembla, o no han arribat a penetrar els despatxos del Departament de Cultura o hi ha hagut algú, segons el seu bon arbitri, que ha utilitzat en aquests despatxos un filtre selectiu. No ho afirmem, són simples conjectures. És l'únic que podem fer davant la constatació que molts importants exponents de la nostra vida cultural brillen en aquesta guia cultural per llur absència.

Per això, justament, agrairem a l'Honorable Conseller de Cultura que tingui l'amabilitat d'explicar a la Cambra quin ha estat el mètode que s'ha emprat per a l'elaboració d'aquest catàleg de propostes de dinamització cultural, mètode que ha permès tan assenyalades omissions, i què pensa fer per tal d'obviar-hi, a aquestes omissions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc voldria excusar-me perquè en haver de ser formulada la pregunta jo em trobava absent d'aquí, d'aquesta Cambra, però és que ha estat només atribuïble a mi, a un defecte d'informació sobre l'ordre del dia i la distribució de temps de la sessió d'avui. Per tant, me n'excuso i espero que una altra vegada seré més atent a les indicacions del Parlament.

D'altra banda, voldria agrair al senyor Diputat interpellant la seva primera part, especialment la primera part; la segona també per tal com representa una crítica, però la primera perquè representa un elogi de la tasca feta en aquest camp pel Departament que jo tinc l'honor de dirigir.

Quant a aquest sinònim de guia i de catàleg, en català no són sinònims, però un catàleg pot ser una forma de fer una guia; per tant, s'empren les dues formes, car guia és més genèric, i catàleg, en aquest cas concret, és la forma que aquesta guia pren, i a més ho diu el subtítol.

Crec que és important, abans de tota altra consideració, conèixer les característiques del treball que ha estat objecte d'aquesta interpellació. El títol del llibre editat pel Servei de Promoció Cultural d'aquest Departament diu, tal com s'ha posat en relleu en aquests dies passats, *Guia cultural de Catalunya*, però, immediatament, ja en la mateixa portada del llibre s'afegeix «Catàleg de propostes de dinamització cultural 1982. Volum I». És a dir, que no ens trobem davant d'un inventari cultural de Catalunya, sinó del primer volum d'un catàleg de propostes de dinamització cultural. El conjunt d'aquests volums formarà, en tot cas, l'inventari cultural de Catalunya.

Per tant, la meua opinió és que els senyors Diputats interpellants han pres una part pel tot.

En què consisteix aquest primer catàleg? Hem intentat que aquest primer volum fos molt operatiu, que realment servís per a tots els animadors culturals de totes les comarques de Catalunya que intenten de dur a terme una tasca de sensibilització cultural.

Nosaltres, en aquest primer volum hem intentat, sobretot, donar dos tipus de resposta. En primer lloc, posar a l'abast de tots aquests dinamitzadors culturals un catàleg dels grups d'animació que existeixen al país. Moltes vegades —ho sabem tots prou bé— un ajuntament d'un poble petit de la Terra Alta, o de les Garrigues, o el responsable de la festa major, o d'un grup de jovent que intenta revitalitzar la vida cultural d'un poble, no tenen informació sobre les característiques dels grups d'animació que existeixen en el país. Aquesta guia els forneix aquesta informació, i aquest era i és l'objectiu bàsic de la *Guia*. Per tant, no tenia cap sentit ressenyar-hi l'Orquestra Ciutat de Barcelona, l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu o la insigne cantant Montserrat Caballé, per posar alguns exemples destacats. Es tractava —hi insisteixo— de posar a l'abast dels grups la dinamització cultural per als nostres pobles i les nostres comarques, una fitxa amb les dades essencials, adreça, etc., i els trets específics dels grups d'animació cultural que podien ser realment importants, en una festa major, en unes jornades de cultura popular, etc. Aquest —hi insisteixo— era el primer servei fet de cara a la utilitat que tots aquests grups poden tenir per a les persones i grups de dinamització cultural.

Mirant-ho des d'un altre punt de vista complementari de l'anterior, un altre objectiu d'aquest primer catàleg era donar possibilitats als grups d'animació cultural d'ésser coneguts per les persones o entitats que, presumiblement, poden estar interessades en els seus serveis. En algunes ocasions es tracta de grups artístics o entitats amb escassa capacitat i possibilitat de promoció i publicitat, des d'entitats que no busquen pas la professionalització —només cal pensar en els esbarts—, fins a artistes o grups artístics que tot just comencen i que amb aquestes actuacions tenen possibilitat d'anar-se polint, d'anar-se rodant en un procés de professionalització, elevant-lo al grup, i d'altres circumstàncies que acaben per determinar.

La nostra concepció dinàmica del fet cultural i l'experiència que ens ha donat el nostre pas per la Conselleria ens indiquen que, més enllà d'esquemes apriorístics, cal adaptar les ofertes culturals a les realitats de cada cas. I és per això —i ho torno a repetir— que, si bé en aquesta guia no figuren grups o entitats com l'Orquestra de la Ciutat de Barcelona, l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, o la Montserrat Caballé, no vol dir que la Conselleria o el Departament, com ho ha recordat molt bé el senyor Lorda, estiguin oblidats pel Departament. És evident que l'Orquestra Ciutat de Barcelona —s'ha vist a través del pressupost— rebrà una subvenció de 10 o 12 milions de pessetes —no recordo ben bé la xifra— de la Generalitat; que l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu és objecte, evidentment, d'una ajuda directa a través del Consorci del Gran Teatre del Liceu, i que Montserrat Caballé figura en diversos festivals, per exemple el de Ripoll, organitzats i patrocinats per la Conselleria.

Hi ha altres absències que no són degudes a cap oblit, sinó que són el resultat de respectar la voluntat dels qui, per les

raons que siguin, i moltes vegades molt lògiques i que semblen del tot respectables, no han volgut ser inclosos en aquest catàleg; aquest és concretament el cas de Raimon que va demanar que no volia figurar en el catàleg en aquests moments, mentre no tingués una oferta de concerts a fer, adequada a la finalitat d'aquesta *Guia*. Per tant, és una guia d'ofertes a fer, no és un inventari d'artistes. Si en un moment determinat un artista, un grup no vol figurar en un catàleg on es fan ofertes quan se li demana amb una fitxa i respon que, si ens plau, no l'hi posem en aquests moments, respectem la voluntat de la persona que ens diu això.

Algun altre cas, com el de Núria Espert, la qual estimem molt i que voldríem que s'establís novament a Catalunya: actualment la seva companyia no resideix a Catalunya, sinó a Madrid, cosa que no és cap mal en si, però que realment justifica que no figuri en una guia de dinamització cultural de Catalunya.

Que aquest primer volum ha complert els objectius que ens proposàvem, el doble objectiu que ja he assenyalat, ho prova el fet que aquest primer catàleg es troba pràcticament exhaurit, i que en preparem ja —com també indiquem en l'esmentat full que acompanya aquest primer volum— una nova edició.

Val a dir que aquestes mancances que abans he dit són clarament assenyalades en el pròleg de la *Guia*, on es diu clarament que té encara un buit important, perquè és probable que grups i persones que no ens han contestat no valoressin la importància del catàleg com a eina de treball dels organitzadors de festes i d'activitats culturals, i que en una pròxima edició, o en el pròxim volum, segons quina sigui l'ocasió o l'oportunitat, hi podran figurar.

Em sembla que amb aquestes explicacions queden aclarits els dubtes que els senyors Diputats han tingut sobre aquesta *Guia cultural*.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lorda desitja replicar o repreguntar? Té la paraula el senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt agraït per l'intent d'informació que ens ha fet l'Honorable Conseller. Voldria dir de passada que, en realitat, *Guia*, i després un subtítol, «catàleg», és una mica contradictori, en el sentit que la guia sempre implica uns criteris selectius, per tal de, naturalment, conduir a unes determinades persones cap a un lloc determinat, mentre que catàleg sempre té, almenys, una connotació exhaustiva; és a dir, es tracta de fer un repertori exhaustiu de totes les entitats, persones, grups, etc., que es puguin considerar com a exponents de les expressions artístiques i folklòriques de Catalunya.

El senyor Conseller s'ha esforçat a dir-nos que no es tracta d'una arbitrarietat el fet que no siguin presents en aquest catàleg determinats grups i persones, a vegades per la seva pròpia voluntat, o a vegades perquè no han respost. Per això nosaltres li demanàvem que ens parlés del mètode utilitzat per a l'elaboració del catàleg. Si ens hagués dit: «nosaltres hem distribuït tota una sèrie de formularis arreu de Catalunya i només hem incorporat al catàleg aquells que ens han respost...» bé, doncs ja sabríem a què es deuen certes absències.

S'anuncia un segon volum. Bé, nosaltres l'esperem de forma que en aquest volum se superin, diríem, les deficiències que hem observat en aquest primer. De tota manera, si el Departament ho fa per tal de, en primer lloc, donar a conèixer

sense cap mena de, diríem, perjudici tota la riquesa que en el terreny de l'expressió artística i folklòrica hi ha a Catalunya, i amb l'intent explícit també en aquest volum d'orientar tots aquells que vulguin organitzar en el seu àmbit festes, actes culturals, etc., nosaltres, naturalment, donem des d'ara la benvinguda a aquest nou volum, i li desitgem que tingui força encerts.

Moltes gràcies, senyor President; senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja intervenir novament? (Pausa.) No.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús normal i oficial del català i el castellà

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la formulada al Consell Executiu sobre l'ús normal i oficial del català i el castellà pel Diputat senyor Casanovas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Senyor Casanovas, té la paraula per a formular la pregunta.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, senyors Consellers, la notícia de premsa que motiva la meua pregunta —i que suposo certa perquè, malgrat els dies transcorreguts des de la seva publicació, no he sabut veure enlloc que hagi estat desmentida— en llegir-la em causà la sensació de trobar-me davant d'un fet succeït en els millors anys de repressió contra la nostra identitat cultural.

No m'era fàcil comprendre com, malgrat el temps transcorregut des dels dies que entrà en vigor el nostre Estatut d'Autonomia, el 31 de desembre de l'any 1979, fins avui, a mitjan 1982, o sigui, després de dos anys i mig d'estar en vigor l'Estatut, encara avui pugui succeir que elements de les forces de policia puguin tenir actituds tan inversemblants com la que motiva la meua intervenció, més properes a les actituds pròpies d'unes forces de repressió que les que han de tenir uns guardians de l'ordre establert.

El nostre Estatut ens diu ben clarament, en el seu article 3, que el català és la llengua pròpia de Catalunya i que, juntament amb el castellà, n'és llengua oficial.

Jo em pregunto —si és certa la informació que tinc— de què serveixen les lleis si una part dels membres de les forces que han de vetllar per a fer-les complir en tenen un desconeixement tan gran. He dit una part de la policia i no un policia individualment, perquè la persona afectada fou retinguda tota una nit en una comissaria, i això malgrat la intervenció de l'advocat Francesc Casares, senyor Francesc Casares, que em permeto suposar que intentà aclarir la situació.

Davant del fet, que no és més que un botó de mostra entre d'altres fets de menor importància, voldria saber què pensa fer el Consell Executiu perquè el mandat que se li fa en el punt 3 de l'article 3 de l'Estatut, on es diu que la Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes, sigui realment efectiu, ja que per ara creiem que les mesures que hagi pogut prendre en aquest sentit no han estat suficientment efectives per a garantir l'oficialitat plena de la llengua catalana dins de Catalunya.

És amb aquesta finalitat concreta que em permeto, doncs, preguntar al Consell Executiu, havent llegit aquests últims dies una notícia de premsa en la qual es feia saber que una

ciudadana de Barcelona fou detinguda tota una nit a la comissaria de policia del carrer Roger de Llúria i després portada en presència del jutge només pel fet d'haver-se adreçat en català al personal del vestíbul de Ràdio Miramar, en presència d'un policia que li exigí de parlar en espanyol, que vulgui explicar-me —en el cas de ser certa aquesta informació— quines mesures ha pres en aquest cas concret per tal de garantir, d'acord amb l'article 3.3 de l'Estatut, l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes dins del territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, he de dir que, des del mateix moment en el qual el Consell Executiu —i concretament el Departament de Governació— va tenir notícia del fet al qual ha fet referència el Diputat senyor Marçal Casanovas, ens vam posar en contacte amb el Governador Civil i amb el Delegat General del Govern per tal, d'una banda, de demanar informació sobre els fets que s'havien esdevingut al vestíbul de Ràdio Miramar, en els quals —segons resultava de la nota que havia publicat la premsa— havia estat detinguda i posada a disposició de l'autoritat judicial una ciutadana que havia volgut fer ús del dret constitucional i estatutari d'utilitzar la llengua catalana, i, a més a més, per tal de fer-los avinent la nostra preocupació per com podien arribar a ser conculcats aquests drets per determinats elements dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, en el supòsit que les informacions que havia publicat la premsa fossin certes.

Ens hem adreçat, doncs, a aquestes dues autoritats que entenem que són —l'una pel que fa referència al seu comandament directe sobre la policia, i l'altra per la representació que té del Govern a Catalunya— les qui, en tot cas, havien de prendre les decisions oportunes sobre aquest tema. La resposta que hem rebut del Governador Civil, evidentment, no coincideix amb la nota que havia estat feta pública, o, almenys, amb la notícia de premsa que els periòdics varen divulgar. Concretament, de la nota que ens ha estat tramesa, en resulta —almenys així ho expressa aquesta nota— que es varen produir dos fets que, evidentment, el Departament de Governació no ha pogut comprovar d'una forma determinant per a poder-se pronunciar ni a favor ni en contra de les opinions esmentades per la premsa, o bé de les referides pel Governador Civil. Es varen produir dos fets: un que, efectivament, la ciutadana Flora Isgleas i Alsina va adreçar-se durant la seva conversa i l'incident consegüent als membres de la policia sempre en català, i l'altra —sempre segons la nota del Governador Civil— que, en aquest incident, la senyora Isgleas s'havia adreçat als agents de la policia amb paraules ofensives d'una forma ostensible i amb notable excitació.

Aleshores, també hem estat informats de tots els tràmits duts a terme sobre aquest afer, i del fet com es van instruir diligències en la comissaria a la qual fou conduïda la senyora esmentada, que han estat trameses al magistrat jutge d'instrucció de guàrdia, a disposició del qual va ser posada a les nou hores del dia següent. No cal dir que el Consell Executiu ho observa amb gran preocupació, i ho ha fet saber, i continuarà en aquesta línia, i en el supòsit que tingui, en algun moment, consciència prou clara i estricta de les dues versions, que es pro-

dueixen sempre, lamentablement, en aquests casos... i fa constar no solament la seva protesta, sinó que exigeix que siguin respectats els drets que l'Estatut i la Constitució confereixen als ciutadans de Catalunya pel que fa a l'ús normal de les dues llengües dintre del territori sobre el qual té jurisdicció la Generalitat.

També he de fer avinent que, per tal d'evitar que es produeixin aquests incidents —ho repeteixo: sempre és molt difícil, després, de poder determinar el grau de responsabilitat de les parts que hi han participat—, el Consell Executiu, a través del Departament de Governació i de mi mateix, es va adreçar fa unes setmanes al senyor Delegat del Govern a Catalunya per tal d'oferir-li els serveis de l'Escola d'Administració Pública per a ensenyar a entendre, a expressar-se i, evidentment, també a escriure en català a tots els funcionaris que presten servei en els diversos cossos de policia a Catalunya. Hem tornat a recordar aquest oferiment, i, si bé en un primer moment vam tenir un acolliment molt favorable, també he de dir que aquest acolliment no s'ha traduït —malgrat la nostra oferta— en fets concrets fins a aquest moment —per això l'hem tornat a reiterar. Seria la nostra voluntat que el català fos comprès perfectament per tots els funcionaris de policia que presten servei a Catalunya, amb la intenció de poder tenir, com a mínim, la garantia que, si s'expressen en català, els funcionaris de policia entenen el que se'ls diu i, en tot cas, es poden evitar aquests problemes que després, com ho he dit, són de molt difícil interpretació.

Res més sinó repetir que continuarem en aquesta línia, que farem tots els esforços que siguin al nostre abast per tal de garantir que aquests drets siguin respectats i per evitar, consegüentment, que siguin conculcats per qualsevol funcionari, sigui o no un funcionari del cos de policia.

Res més, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casanovas desitja replicar o repreguntar?

El Sr. CASANOVAS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President. D'aquí mateix, de l'escó, agrair les paraules del senyor Conseller. De tota manera, lamento les mancances del Departament, que no li permeten de pronunciar-se sobre el cas. Espero que, una altra vegada, si passa una cosa d'aquest tipus, pugui fer-ho. De tota manera, em permeto remarcar que, una vegada la dita ciutadana va ser portada davant del jutge, fou posada immediatament en llibertat sense cap càrrec per part del jutge. I voldria aprofitar l'ocasió per a demanar al senyor Conseller que no s'hagi de procedir a una intervenció després d'un fet d'aquests; el que ens agradaria és que es prenguessin mesures de divulgació dels drets dels ciutadans a parlar la llengua davant d'aquestes forces perquè es tingués —jo ja no demano, ara, en aquest moment, una comprensió total del català— un respecte pel dret dels ciutadans de Catalunya d'expressar-se en tot lloc en la nostra llengua pròpia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja intervenir novament?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Només per dir, senyor President, que agraeixo el suggeriment que m'acaba de fer el Diputat senyor Marçal Casanovas, que no cal dir que accepto agraït, i que prendrem les iniciatives que calgui per tal que tots els ciutadans de Catalunya —que em

sembla que ho saben— sàpiguen que la Generalitat dóna suport a aquest dret, i que tenen dret a fer ús del català en qualsevol circumstància, davant de qualsevol autoritat, a Catalunya.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament
sobre la utilització de les aules buides
de l'institut del barri de Campclar de Tarragona
per a ensenyament pre-escolar i EGB*

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és la formulada per la Diputada senyora Marta Mata, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament sobre la utilització de les aules buides de l'institut del barri de Campclar de Tarragona, per a ensenyament pre-escolar i ensenyament general bàsic.

Per a formular la pregunta, té la paraula la senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, senyor Conseller, el novembre d'aquest any passat el nostre Grup va presentar una interpellació sobre possibles irregularitats comeses pels serveis territorials de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona en l'adjudicació de vacants i en el nomenament de càrrecs directius a l'Institut de Batxillerat de Campclar. En la discussió va quedar patent una irregularitat de fons, greu, donat que es tractava del primer institut creat per l'actual Generalitat i que hauria d'haver creat una línia de política educativa. Era greu haver permès de posar en funcionament l'institut de batxillerat abans que fos creat, fomentant així les irregularitats constatades, i es posà de manifest, també, que una font personal d'irregularitats era l'actuació de l'inspector de batxillerat de la zona, senyor Barrado, capaç de presentar a nomenament de vice-directora de l'institut la seva consort, i capaç també de tenir la confiança de la Conselleria, manifestada de paraula i per escrit per la llavors Cap de Personal d'Ensenyament Mitjà, senyora Carme-Laura Gil. Quan la nostra Moció subsegüent proposava una solució concreta per al cas, algú va manifestar des d'aquesta tribuna que, per a defensar el prestigi d'aquest Parlament, calia votar contra una moció respecte a un tema tan poc seriós, pel que es veia, com la bona o mala manera de posar en funcionament un institut. Vam haver de manifestar que compartíem la vergonya d'haver hagut de presentar un cas amb tants detalls vergonyosos, i, finalment, vam perdre la votació, com és acostumat, i aquest Parlament va quedar tranquil respecte a l'Institut de Campoclaro.

Han passat uns mesos, hi ha hagut uns canvis; la senyora Carme-Laura Gil és Directora General de Batxillerat; el senyor Sedó, Cap de Serveis Territorials a Tarragona en aquell temps, és ara Director General de Formació Professional, i el Cap dels Serveis Territorials a Tarragona és el senyor Descals, Diputat d'aquesta Cambra, però el senyor Barrado no ha estat canviat, continua campant amb tota llibertat per les terres tarragonines, i, pel que sembla, té un feu particular en l'Institut de Batxillerat de Campoclaro. I és el mes d'abril que, una altra vegada, l'Institut salta a les pàgines dels diaris, de les quals extraïem —del dia 22— allò que consta en el preàmbul de la nostra pregunta: «El ràpid creixement de la població al barri de Camp clar ha tingut, com a conseqüència, un agut dèficit de

places escolars, previst amb la deguda anticipació. Així, l'Ajuntament de Tarragona féu cessió de terrenys, d'acord amb la Generalitat, per a construir-hi la nova escola Mas Garriga, de setze unitats. A fi d'escolaritzar els infants en el lapse de temps que haurà de transcórrer abans de la inauguració del nou col·legi públic, prevista per a començaments del 84, l'Ajuntament estudià diverses solucions —compra d'uns locals al Ministeri d'Obres Públiques, lloguer, transport dels infants a la Canonja, etc.—, totes elles molt costoses econòmicament. Assabentada la conselleria municipal d'ensenyament de l'existència d'aules buides en l'Institut de Batxillerat de Camp clar, on només s'ocupen tres aules, de les vint-i-quatre existents, aconseguí dels Serveis Territorials d'Ensenyament la cessió de dues d'aquestes aules per als alumnes d'EGB i pre-escolar, fins al 30 de juny.

En aquest cas, el Cap de Serveis Territorials, el senyor Descals, actuà amb tota la comprensió del tema i amb tota la rapidesa, però heus aquí que, segons diuen els mateixos diaris, es produí el conflicte: «Tanto el Director del Centro como el Presidente de la Asociación de Padres y el Inspector de Enseñanza Media se opusieron a que los alumnos de EGB entrasen en el Instituto sin que expusiesen las razones de dicha negativa» —llegeixo del diari del dia 23. És el que diem també nosaltres en el preàmbul de la nostra pregunta, i el que no diem —perquè ens fa vergonya dir-ho— és el que han aconseguit dels seus alumnes aquests senyors, en principi funcionaris docents i de l'Administració educativa de la Generalitat ara. Han aconseguit, senzillament, aquest full volant escampat pel barri i signat per «el alumnado del Instituto Nacional de Bachillerato Mixto número 3, de Campoclaro». Diu així: «Decisión del alumnado frente a la polémica de la entrada de los niños de EGB:

»En principio, estamos dispuestos a aceptar a los alumnos de EGB por entender que tiene prioridad sobre bachillerato, pero con las condiciones siguientes:

»Primero, que el día 30 de junio, cuando finalice el curso escolar, dejen libres de material las aulas ocupadas, y para el próximo curso escolar se comprometan a dejar el Instituto Nacional de Bachillerato para su correspondiente uso normal.

»Segundo, que el ayuntamiento —en minúscules— lo acepte por escrito con todos los requisitos adecuados al Cap de Serveis i al Centro.

»Tercero, que bajo ningún concepto aceptamos alumnado de preescolar, por no tener ni prioridad ni gratuidad, ni, por supuesto, obligatoriedad de enseñanza.

»Por otra parte, entendemos que es una maniobra desleal y oscura, pues se alegó, por parte del ayuntamiento, que estas aulas se ocuparían por alumnos de EGB sin escolarizar, y que además de estar ya escolarizados pretenden colocarnos a los de preescolar, convirtiendo el Instituto en parte de guardería infantil con la consiguiente diferencia de alumnos de bachillerato mezclados con preescolar, de 4 a 6 años.»

Presentem la nostra pregunta ara amb més vergonya encara que quan vam presentar les nostres interpellacions i moció. Creiem que és el nostre deure deixar clar en aquest Parlament què han aconseguit aquelles irregularitats que ara fa uns mesos va sancionar, què han aconseguit en la formació dels alumnes, en l'egoisme i la insolidaritat, i d'una manera irreversible. Fa uns mesos comparàvem el de Campoclaro amb

l'Institut-Escola dels anys trenta, i ara ho hem de tornar a fer. Si en l'Institut-Escola la presència dels menuts de tres anys era font de tendresa, de comprensió humana i d'educació, en definitiva, per a nois i noies fins a disset anys, en canvi, a Campclaro, a Campclar, aquest full ja ha estat escrit, i reconeixeran amb mi que en l'estil del més tancat funcionariat. Ja els funcionaris seleccionats per aquells procediments han convertit alumnes i pares al seu peculiar esquema monàrquic pel que fa a la representació i a la successió: inspector i vice-directora, marit i muller; president de l'associació de pares d'alumnes i delegat de l'alumnat, pare i fill, i a tots han ensenyat la seva mesquinesa i la seva consideració de l'ensenyament oficial com a propietat privada. Repetim que això ja ha estat fet i no preguntem què es farà per a arranjar-ho; el full ja està viscut, escrit i repartit pel barri, on va fent el seu curs entre vells i nous veïns. El que preguntem és quines mesures prendrà la Conselleria per tal que es compleixi la seva decisió respecte a la utilització de les aules buides de l'Institut de Campclar pels nens de pre-escolar i d'EGB del barri, però afegim que hi ha una nova jugada dels mateixos personatges en portes: buidar altres instituts de Tarragona i omplir l'Institut de Campclaro el curs que ve, per tal de no poder o haver de deixar aules als nens més petits. I aclarim finalment que desitgem no haver de fer cap nova intervenció sobre Campclaro, però n'haurem d'anar fent mentre es produeixin fets semblants.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, si em permeten la sinceritat, em dol que s'hagi plantejat una qüestió d'aquesta forma. Jo entenc que quan aquesta Cambra ha pres una decisió en relació amb una interpellació i amb la moció consegüent és, jo entenc, obligació d'aquesta Cambra d'acceptar els resultats d'aquesta votació. I aquesta votació va indicar que no hi havia hagut les irregularitats a què es refereix la senyora Diputada, que no hi va haver irregularitats ni illegalitats dels nomenaments, que va ser un procediment que es va aplicar que estava dintre dels termes que contempla la legislació. Hi va haver, i jo vaig explicar-ho, un retard en la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* de la creació d'aquests centres, cosa que em fa l'efecte que no és qüestió que ara ens n'haguem de tornar a trencar les vestidures. Jo entenc que no hi va haver irregularitats; jo vaig dir aquí a la senyora Diputada i als senyors Diputats que si n'hi hagués hagut nosaltres hi hauríem intervingut, i nosaltres hem d'entendre que la decisió que va prendre aquest Parlament, Cambra superior de Catalunya, va ser una decisió encertada perquè així ho va voler la majoria del poble de Catalunya.

I aleshores, és clar que cada vegada que parlem de Campclaro no podem convertir el que es va perdre en una victòria, i no podem tornar a incidir en els mateixos aspectes que van quedar, jo crec, suficientment aclarits, i on es va veure que la voluntat del Departament va ser de fer un aclariment sobre aquests fets. D'altra banda, tampoc no es tracta de jutjar el col·lectiu, els nens a què es refereix la senyora Diputada. Vostè sap que algunes vegades aquests fulls que surten no són els mateixos nens qui els fan, i, per tant, res més lluny de la meua intenció i de la meua voluntat que fer un judici global sobre

tots aquests joves que van a aquest institut de Campclaro. Tampoc aquí no vull entrar sobre les preteses insinuacions de «sobra una persona, sobra un inspector», que no cal oblidar que és un funcionari, que va guanyar una plaça en propietat, que el dia que —no d'aquest inspector, sinó d'altra qualsevol persona— se'ns demostrí que la seva actuació ha estat una actuació no legal o no subjecta a les normatives i a les normes que tenim establertes no dubtin que el Departament hi intervingrà amb tota l'energia necessària. El que no es pot és parlar de persones sense que s'hagi pogut demostrar que aquestes persones no han actuat conformement a les normes i la legalitat vigent. Jo, per tant, en aquest cas haig de sortir en defensa d'una persona perquè no és aquí, i em fa l'efecte que no era tampoc objecte d'aquesta pregunta.

D'altra banda, el que va passar, com diu la senyora Diputada, és que davant d'un creixement —al qual jo em referia— d'aquest barri, va ser necessària la utilització d'unes aules d'aquest institut, i aquestes aules es van utilitzar, i el Cap dels Serveis Territorials, que també és una persona del Departament, va prendre les mesures necessàries perquè aquestes aules es donessin, això sí, i va quedar clar que seria fins a finalitzar el curs escolar. I va ser d'aquesta forma perquè resulta que en els sectors de Campclar i de Torreforta, on l'afluència de famílies als pisos de nova construcció és irregular, es fa difícil de preveure la quantitat d'alumnes que caldrà escolaritzar. Per aquest motiu, es farà una reunió dels Serveis Territorials de Tarragona el dia 25 de juny, i més tard se'n preveu, a primers de juliol, una altra amb la regidoria municipal d'ensenyament a Tarragona, per tal de fer una programació escolar global per a la ciutat i per als barris.

D'altra banda, com deia la senyora Diputada, el centre d'educació general bàsica de set unitats de Mas Garriga és d'imminent construcció, i aquest centre i el de Riucard, del qual s'està planificant el remodelatge, posaran remei, a partir del 1983, segons les previsions del Departament, a la situació de manca de places d'educació general bàsica per als alumnes del barri de Campclar. A més a més, s'estudia per al curs vinent la possibilitat de transportar els infants al barri de la Canonja, que no és massa lluny de Campclar, i d'habilitar algunes aules en el mateix barri de Campclar. Aquestes solucions tindrien l'avantatge de deixar lliure per al batxillerat l'Institut de Campclar, que el curs vinent comptarà ja amb quatre grups de primer, dos de segon i un de tercer.

No obstant això, en aquests moments encara no s'ha pres cap decisió en aquest aspecte, perquè, com he dit, estem pendents de les dues reunions que es faran pròximament per tal d'avaluar amb més exactitud els trasllats de places escolars per al curs 82-83. I en aquest sentit jo vull insistir que el Departament d'Ensenyament prendrà totes les mesures per a l'escolarització d'aquests infants, que si és possible —nosaltres entenem que l'institut s'ha de destinar al creixement del mateix institut— aquest any s'han ampliat els cursos i l'any que ve probablement seran més. Són moltes les manques d'escolarització en aquest nivell que tenim a Catalunya, aquí se n'ha parlat ben sovint, i, per tant, vol dir que la construcció d'un institut no és una alegria que deixa aules buides i que no correspon a una necessitat. I, per tant, la nostra intenció és que si es pot aquest institut es dedicarà a batxillerat, però que si fos necessari que hi haguessin aules buides, nosaltres prendrem totes les mesures

necessàries, com s'ha fet aquest any, per tal que siguin ocupades pels infants d'educació general bàsica i de preescolar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Marta Mata desitja replicar o repreguntar?

La Sra. MATA (*de l'escó estant*): Miri, la veritat, senyor President, és que no sé si ara tinc dret a replicar o no, perquè si del fet que la Cambra hagi votat d'una determinada manera ja es dedueix que no podem tornar a parlar d'un fet, jo no ho sé, potser després d'haver contestat el senyor Conseller potser ja no puc parlar. De tota manera, sí que voldria dir que queda molt clar que hi ha un barri mancat de llocs escolars, que hi ha un institut en el qual, segons es veu, l'any que ve hi haurà vuit aules plenes, però no sé quantes aules buides, i que en aquest moment la Conselleria encara no sap si haurà de portar els nens a la Canonja o habilitar altres aules.

No voldria dir res més. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (*de l'escó estant*): L'únic que voldria dir sobre això és que, com he dit, és un barri nou on cada dia hi ha una aflluència de nous habitants i que, efectivament, en aquests moments no se sap encara el nombre d'infants que caldrà escolaritzar. Quan se sàpiga —i aquestes dues reunions amb l'Ajuntament jo crec que ho acabaran de concretar— nosaltres prendrem les decisions perquè aquests infants quedin escolaritzats.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'aparició
d'una gran quantitat de peixos morts al riu Ebre*

El Sr. PRESIDENT: Segueix ara la pregunta al Consell Executiu formulada pel Diputat senyor Maties Vives, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre l'aparició d'una gran quantitat de peixos morts al riu Ebre. Té la paraula el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, torna a anar de peixos, el que succeeix és que aquest matí hem estat debatent els peixos del mar, la problemàtica del sector, i en aquest moment ens situem amb peixos, que dissortadament avui ja no hi són, del riu i concretament del riu Ebre.

Els fets que motiven aquesta pregunta amb petició de resposta oral en el Ple —i ho hem fet així per l'oportunitat del moment de celebració d'aquest Ple i atès que els fets han ocorregut fa relativament pocs dies— se situen en l'aparició d'una gran quantitat de peixos morts a la superfície del riu Ebre, des de Flix fins al delta, els primers dies del mes de juny d'enguany. Això, que va provocar la natural alarma i inquietud de la zona, que va provocar, curiosament, la suspensió d'un dels concursos de pesca amb canya al riu més importants que es fan a les contrades tarragonines i que és motiu de profunda preocupació, afecta, sense cap mena de dubte, una sèrie de competències actualment en mans del Consell Executiu de la Generalitat, concretament les que fan referència a sanitat, a medi ambient, a agricultura, activitats classificades i d'altres de to menor, que per tant estalviaré de detallar. I això provoca, lògicament, una sèrie d'interrogants a la zona: per què s'ha produït aquest fet, com s'ha produït, d'on prové l'element tòxic

causant de les morts d'aquests peixos, però sobretot provoca una pregunta, que és: què s'està fent per a esclarir qui són els culpables, quin règim de sancions s'aplicarà en el moment que aquests culpables apareguin. I aquesta inquietud augmenta quan, coneixedors tots els habitants d'aquelles contrades i més enllà, o del conjunt de l'anomenada província de Tarragona, apareixen en la premsa del dia 11 d'aquest mes de juny comentaris en relació amb ICONA, que els Serveis tècnics no disposen dels mitjans adequats per a arribar fins al darrer motiu causant d'aquesta intoxicació, d'aquesta mortaldat de peixos; això dona peu a un seguit d'especulacions, de rumors, d'hipòtesis; en definitiva, genera una situació de profunda inquietud a la zona, no tant per l'aparició en si dels peixos morts, com també per les possibles repercussions sobre regadius, en definitiva, sobre les persones.

A conseqüència d'això, nosaltres formulem al Consell Executiu la pregunta en el sentit de quines actuacions ha dut a terme, quines actuacions pensa tirar endavant per tal d'arribar al total esclariment d'aquells fets i aplicar les sancions que puguin correspondre als culpables d'aquella destrossa de peixos.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tractant-se d'un tema de peixos, al qual sé que és especialment sensible el president del Grup parlamentari del PSUC, no podia jo menys que sortir a contestar aquest tema dels peixos. Evidentment, el Consell Executiu de la Generalitat, sensible a la mort de tots aquests peixos des de Flix fins al delta de l'Ebre, ha pres ja una sèrie de mesures, ha actuat ja en aquest tema, en el qual té unes competències i n'hi manquen unes altres, com a vostè senyor Maties Vives no li escapa pels seus coneixements jurídics.

D'una banda, és evident que segons el Decret-Ilei 17/71, del 28 d'octubre, en el seu article 3.2.1, correspon a ICONA la vigilància i control de les aigües continentals pel que fa referència a la riquesa piscícola, i, d'altra banda, l'Estatut en el seu article 9.17 diu que aquesta competència correspon a la Generalitat i va ser transferida en virtut del Decret de 1950/80, del 31 de juliol.

Aquesta competència l'exerceix el Departament d'Agricultura a través de l'Institut General del Medi Rural. De fet aquesta vigilància i control és exercida per ICONA, i s'ha començat ja l'expedient de veure quines són les responsabilitats que puguin haver causat la mortaldat dels peixos, obrint l'expedient corresponent en funció del que marca l'article 114 del Reglament de Pesca Fluvial. De tota manera, ICONA, en el moment que el causant d'aquesta mortaldat, els abocaments que tiren dintre l'aigua del riu escapen de les seves pròpies competències, el que fa ICONA és traslladar aquest expedient a la Comissaria d'Aigües ja que les competències de policia d'aigües corresponen a aquesta Comissaria d'Aigües, que en el cas de l'Ebre, com vostè sap, és la Comissaria d'Aigües de l'Ebre, amb seu a Saragossa.

Aleshores, sí que haig de dir-li que les competències en ma-

tèria d'aigües en general, però especialment les que fan referència a la Comissaria d'Aigües de la Conca de l'Ebre, no han estat transferides a la Generalitat, i per tant l'expedient fet pel Departament del Medi Rural ha estat transferit ja a la Comissaria d'Aigües de l'Ebre per tal que aquesta pugui posar les sancions que vostè preguntava, ja que la vigilància i la policia d'aigües correspon a la institució de la Comissaria d'Aigües i per tant és ella qui ho ha de fer.

És evident que a través de la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient, nosaltres també hem d'escriure. Això no s'ha fet perquè no s'ha reunit la Comissió Interdepartamental, més lenta, i ha actuat amb més rapidesa la Direcció General del Medi Rural. La Comissió Interdepartamental del Medi Ambient, malgrat que no existeix un reglament ni existeix normativa especial que faci referència a aquest tipus d'accions, exercirà la seva pressió moral davant de la Comissaria d'Aigües per tal que aquesta actuï amb el màxim rigor a través del reglament de policia d'aigües de l'any 58 per tal de sancionar els infractors i corregir i evitar que es produeixin en el futur nous abocaments tòxics que puguin comportar aquesta sèrie de malifetes que s'han fet en les aigües de l'Ebre.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Maties Vives desitja replicar o repreguntar?

El Sr. VIVES: Sí, senyor President, des de l'escó mateix, i podria dir a l'Honorable Conseller senyor Cullerell una expressió que ell va inaugurar en aquest Parlament, allò que «sou molt jove, vos, senyor...»

Jo he parlat de matèria d'agricultura, però també he parlat de sanitat, he parlat de medi ambient, i és llàstima i voldria recordar que el nostre Grup va fer algunes esmenes proposant que fos més ben dotada de mitjans econòmics la Comissió del Medi Ambient, que no van ser acceptades per la Cambra. Segurament això alleugeraria tot el problema de les reunions amb més rapidesa, és un problema d'activitats classificades, i calia haver incidit aquí, i és un problema en definitiva de no respondre quan apareix als diaris que segurament no es podrà arribar al fons del tema perquè no hi ha prou mitjans a ICONA. Aquesta és la nota que apareix en un diari d'important divulgació a casa nostra, i en definitiva jo crec que el que hi ha és una poca voluntat d'arribar al fons del tema. Per si no fos així, per si no fos així, jo voldria donar al Consell Executiu en tot cas la pista, situar la investigació quant al dia 30 de maig, situar el lloc al municipi de Flix, situar el fet en l'abocament, evidentment, de productes contaminants al riu, situar la matèria tòxica, lleixiu, situar la quantitat en 180 tones, situar el causant en una fàbrica de productes químics, i no li dic el nom perquè només n'hi ha una. En qualsevol cas, a Agricultura, a Sanitat, a Medi Ambient i a Activitats Classificades aquestes dades els poden ser facilitades simplement comprovant el *Diari de Sessions*, i ens hauria agradat molt als habitants de la zona de Tarragona que, a pràcticament vint dies de produït el fet, el Consell Executiu de la Generalitat hagués dit que la causa ha estat tal producte, que l'empresa ha estat aquesta empresa i que les sancions, o les actituds, o els criteris que anem a tirar endavant davant de l'Administració central quan correspongui, en virtut del nostre autogovern, són aquesta, aquesta i aquesta.

Evidentment, els habitants de Flix, de Tivenys, de Xerta, de Miravet, de qualsevol dels municipis que estan avui a la Ribera de l'Ebre no quedaran ni de bon tros contents de la resposta que vostè ens ha donat.

Moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor President, només per indicar que jo no sé si sóc jove o no, espero que sí, en tot cas dir-li que el senyor Maties Vives, més que vocació de Diputat, el que sembla que sí que tingui és una vocació de Sherlock Holmes, en el sentit que realment la seva investigació ha estat exhaustiva i les dades que ens ha donat, en tot cas, poden formar part de qualsevol article jo diria d'una revista important i sensacionalista.

Per part del Govern mai, senyor Maties Vives, mai no es podran donar dades sobre un tipus concret, això que diu vostè lleixiu als 180 kg o no sé què, en tant que no es tingui seguretat absoluta d'aquests fets.

Vostè potser sí que ho pot fer des de la seva posició d'oposició, però no pot fer-ho el Consell Executiu en funció de les seves responsabilitats. D'altra banda, també haig de repetir que les mesures que s'han de prendre s'han pres. No cal sortir als diaris i dir que si aquesta empresa o l'altra o la de més enllà. Les mesures que s'havien de prendre, que és denunciar-ho a l'òrgan que pot prendre aquestes decisions, en tant que aquestes funcions encara desgraciadament no han estat transferides, en tant que encara s'està discutint si les competències en matèria d'aigües són o no són del govern de la Generalitat. I vostè suposo que ho sap, això. Aquest expedient ha estat obert, ha estat transferit a l'òrgan, Comissaria d'Aigües del Pirineu a Saragossa, senyor Maties Vives, a Saragossa, que és on han de prendre la decisió respecte a la sanció que s'ha d'imposar a l'organisme, o empresa o entitat que hagi contaminat el riu. Per tant, en tant que no som nosaltres els qui hem de prendre aquesta decisió, nosaltres el que fem és que prengui la decisió qui l'ha de prendre, que en aquest cas és la Comissaria d'Aigües, i pressionar aquesta entitat per tal que les prengui, i fer totes les mesures de pressió moral des del punt de vista també administratiu perquè això succeeixi així.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre les diferències en les condicions
de participació en el concurs públic del 30 d'abril*

El Sr. PRESIDENT: Bé, arribem ara a les preguntes dels Diputats senyors Joan Besa i Albert Planasdemunt, del Grup parlamentari de Centristes, sobre el concurs públic celebrat el 30 d'abril. Com que les tres preguntes fan referència al mateix tema, encara que les preguntes siguin diferents, cosa que ha justificat que es formulin tres preguntes sobre la qüestió, jo potser invitaria el senyor Besa, que crec que és el que ha de presentar la pregunta, si pogués fer una exposició general, i potser el senyor Conseller podria també contestar simultàniament les tres preguntes.

Senyor Besa, si no hi té cap inconvenient, doncs, té la paraula per a exposar les tres preguntes.

El Sr. BESA: Sí, senyor President, moltes gràcies, senyor

President. Espero aquest permís per a exposar, defensar les tres preguntes al mateix temps i compensat amb l'adequada dotació de temps de tres preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Naturalment, senyor Besa, naturalment.

El Sr. BESA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el que ha motivat fonamentalment la presentació d'aquestes preguntes ha estat la convocatòria feta per la Conselleria d'Ensenyament d'un concurs per a cobrir unes vacants on s'impartia l'ensenyament en català. I no és pas una actitud en absolut inquisitorial, ni de bon tros, sobre una política d'ensenyament del català i en català que compartim, sinó que és sobretot una pregunta encaminada a aclarir les normes que poden regular en uns moments determinats tot el que és la política lingüística de la Generalitat. Demanem claredat jurídica, com ara m'explicaré, perquè em sembla que dintre del respecte i de la fidelitat a la norma hi ha la garantia de tothom.

En aquesta ordre, publicada en el *Butlletí* del 30 d'abril d'aquest any, hi apareix, per exemple, que a la província de Lleida es van declarar vacants setanta i escaig, vaig puntejar els nombres d'unitats que no havien estat declarades abans, o de què no s'havia tramitat l'expedient conforme perquè s'ensenyés en català a l'any 81; és a dir, que hi ha hagut setanta i escaig expedients més per a declarar, per a reconèixer l'ensenyament en català en aquests centres. A Barcelona ja van ser vuitanta i escaig i suposo, no ho he puntejat, que a la resta de les províncies també va ser exactament un nombre similar.

A la vista d'això, i com que realment hi ha hagut una sèrie de malentesos que han formalitzat o que s'han evidenciat en diferents preguntes fetes per aquest Grup i per altres Grups relacionats, per exemple, als procediments utilitzats pel nomenament de directors, als procediments utilitzats en la provisió de les vacants, als procediments utilitzats per la publicitat de les vacants, és per tot això que potser d'una vegada i per totes, i sens perjudici que al seu moment es faci una interpellació adequada, cal donar l'oportunitat a la Conselleria d'Ensenyament perquè ens expliqui i ens digui quina és la normativa legal que regula tota aquesta política lingüística de la Generalitat, la relació de normes, la seva vinculació amb la Constitució, etc.

Per part de l'Estat, del Govern central, les normes ens pensem que són molt clares. En data 23 de juny de l'any 1978, en l'època de la Generalitat provisional, un reial decret tracta ja de la incorporació del català al sistema educatiu general. En l'article 3 d'aquest Reial Decret, del 23 de juny, s'estableix el procediment per a crear el professorat de català; en l'article 5 s'estableix la possibilitat d'habilitar per a aquest tipus d'ensenyament d'altres titulats; en l'article 3 es consagra el dret dels pares d'efectuar l'opció corresponent, etc.

Aquest Reial Decret de la Generalitat provisional es desenrotlla després amb una ordre important del 14 de setembre de 1978 on es crea entre altres coses la Comissió Mixta que s'ha de pronunciar sobre els problemes corresponents d'ordre didàctic que es presentaran i els procediments seguits per a l'homologació dels títols. Entre ells es va permetre, es van habilitar, perquè poguessin ser mestres de català, els que havien estat diplomats d'alguna forma en l'antiga Generalitat, de l'Institut Lul·lià, els de la Diputació de Barcelona, altres titulacions corresponents.

La Llei Orgànica de Centres Escolars del 19 de juny de

1980, desenrotllant l'article 27 de la Constitució, en els seus articles 16 i 18, torna a consagrar el dret dels pares perquè facin l'opció sobre l'opció lingüística que es pugui donar en un moment determinat per la Generalitat.

L'Estatut, per la seva part, en l'article 15, en relació molt important amb la Disposició Transitòria Segona, transfereix a la Generalitat la competència plena, no pas exclusiva, en matèria d'ensenyament. Fins aquí, pel que nosaltres sabem, el quadre legal de les normes que emmarquen d'alguna forma, que regulen d'alguna forma la política lingüística a seguir o a fer des de la Conselleria.

Per part de la Generalitat, les coses ens sembla que no són tan clares. Es parteix d'un Decret de data 8 d'agost de l'any 80, Decret 142, que em sembla que és de l'any 80, que em sembla que és el decret bàsic, el decret pilar, on realment s'estructura orgànicament l'ensenyament del català aquí a Catalunya. Seguidament, amb data 10 de setembre, hi ha una ordre de desenvolupament de l'anterior Decret regulant l'ensenyament en català i creant la comissió tècnica que en definitiva després havia també d'assessorar els procediments o els problemes tècnics que es podien presentar en una sèrie de matèries pròpiament didàctiques, pròpiament educatives que van des de textos, potser fins a l'homologació de títols.

Amb data 3 d'octubre de 1980 es publica el Reial Decret 2809 del 80 transferint els serveis d'ensenyament a la Generalitat amb efectes 1 de gener de 1981. Ens sembla que hem dit quin era el quadre legislatiu de l'Estat, quin és el quadre legislatiu de la Generalitat. I és la nostra, potser, creença que aquesta espècie de confusió de dates que hi ha hagut pel mig ha provocat certament una confusió dintre dels sectors afectats per l'ensenyament. És a dir, nosaltres creiem que aquest Decret 142 del 80, de data 8 d'agost, i pel qual la Generalitat estructura bàsicament o dona les pedres mestres i els fonaments de tota aquesta política lingüística de la Generalitat, és un decret que és nul de ple dret, perquè va ser promulgat, fet, publicat quan la Generalitat encara no havia rebut les transferències d'ensenyament. És a dir, les transferències d'ensenyament són efectives des de l'1 de gener del 81, es publica el 3 d'octubre del 80 i amb data 8 d'agost, és a dir, tres mesos o dos mesos abans de l'acord de la Comissió de Transferències, i quatre o cinc mesos abans que entrés en vigor, la Generalitat, amb data 8 d'agost —no sé si aprofitant les vacances parlamentàries d'aquest Parlament—, va fer realment el Decret corresponent, el 142 del 80.

La legislació, aleshores, aquí ha sofert..., millor dit, les publicacions dels diferents concursos que hi ha hagut han sofert uns errors o unes confusions radicals. Així, per exemple, en aquest últim que estem comentant ara i que ha donat lloc a aquesta interpellació del 30 d'abril, resulta que es dona com a fonamentació legal d'aquesta convocatòria el Reial Decret del 18 de setembre del 78 —estic llegint el *Butlletí Oficial de la Generalitat*, número 219, de data 30 d'abril—, no tenim cap idea que aquest Decret del 18 de setembre de l'any 78 existeixi; en tot cas, el que existeix és l'Ordre ministerial del 14 de setembre del 78, publicat, sí, al *Butlletí* del dia 18, però no és un reial decret, és, en tot cas, una ordre. Per una altra part, a la versió catalana que es fa i que es presenta d'aquest mateix Decret, se suprimeix la paraula «Reial Decret»; l'únic a què es fa referència és a un Decret del 18 de setembre del 78, el contingut

del qual continuem desconeixent, i, per altra part, a la versió catalana d'aquest mateix *Butlletí*, número 219, es parla que l'homologació de títols correspondrà a la comissió tècnica, creada en virtut d'aquella Ordre de la Generalitat, 10 de setembre de l'any 80, em sembla que és, i, en canvi, a la versió castellana del *Diari Oficial de la Generalitat* es diu que aquesta competència ve d'una comissió mixta. És a dir, hi ha unes confusions fonamentals.

La gent es pregunta seriosament quin és el quadre legislatiu que ha conformat, o que pot conformar, que configura, les convocatòries que fa amb molta freqüència la Conselleria d'Ensenyament sobre aquesta qüestió, perquè els sectors afectats estan realment confosos i potser aclaparats. La gent es pregunta si és vigent o no és vigent la legislació feta a l'època de la Generalitat provisional. La gent es pregunta si realment s'aplica o no s'aplica el Decret 142 del 80 actualment i si és una peça clau dintre de l'organització de la política lingüística que porta la seva Conselleria. La gent es pregunta si aquest Parlament, en aquests moments, no està discutint la Llei de Normalització Lingüística, dintre de la qual hi ha un capítol molt important en la forma de portar l'ensenyament. Podria ser, si continuen les coses així, que aquesta Llei de Normalització Lingüística vingués només a consagrar una cosa que, de fet, ja s'ha fet. La gent es pregunta si realment la Generalitat podia emetre aquell Decret famós, el 142 del 80, que consagrava d'alguna forma la derogació expressa de la legislació feta en matèria d'ensenyament per la Generalitat provisional, vist que la Disposició Transitòria Segona de l'Estatut reserva per a aquest Parlament les facultats normatives, les facultats normatives de les competències transferides. I, evidentment, aquesta Ordre en virtut de la qual es creen comissions i es deroguen disposicions fetes per l'anterior Generalitat provisional excedeix en molt les competències que pugui tenir en un moment determinat el mateix Consell Executiu, segons la Disposició Transitòria Segona de l'Estatut. La gent es pregunta quina és la justificació legal d'haver canviat la comissió mixta que havia d'haver homologat els títols per una comissió tècnica que en uns moments determinats..., que una qüestió, que una competències diu aquí, aquesta ordre convocatòria, per homologar els títols, i segons la idoneïtat, diu, dels mateixos titulats. Diu aquí, entre els requisits que es necessiten per a formar part d'aquest concurs —n'esmento uns quants—, parlant dels títols expedits «por otras universidades», parla de la «titulación en filosofía y letras, filología románica e hispánica, en caso de que la comisión mixta lo considere válido, una vez estudiadas las circunstancias que concurren del titular». Això em sembla que és totalment excessiu. Una comissió tècnica pot homologar la legalitat, aptitud i certificació del títol, però no creiem que mai es pugui pronunciar sobre la idoneïtat de la persona, la qual cosa, evidentment, correspon al seu moment al tribunal o a l'organisme que ha de jutjar sobre aquest concurs corresponent. La gent, en definitiva, es pregunta si s'ha preguntat als pares l'opció corresponent per a la catalanització o per a la impartició de l'ensenyament del català en aquestes escoles, en aquestes, per exemple, setanta unitats i escaig d'escoles de la província de Lleida de què abans he parlat i vuitanta i escaig més de la província de Barcelona.

Per què aquesta falta de coincidència entre els textos catalans i castellans? Quina és, en definitiva, si s'apliquen l'Estatut

del Professorat i el Reglament del Cos d'Inspectors? La gent es pregunta moltes coses que, en definitiva, fan que sigui absolutament necessària la clarificació de les fonts legals en virtut de les quals la Generalitat adopta aquests criteris i aquestes actituds.

No voldria que aquesta pregunta s'hagués interpretat, d'alguna manera, com una censura contra la política, realment elogiada, d'ensenyament i extensió i generalització del català i en català on sigui convenient i on sigui oportú i on sigui demanat. No n'és aquest el sentit. El sentit —ho tornem a demanar— és realment defensar el quadre legal, les normatives legals, les disposicions legals que, d'alguna manera, condicionen i regulen jurídicament la matèria, perquè en tot Estat de dret, i en una comunitat autònoma de dret com és aquesta també, evidentment i per descomptat la primacia de la norma és superior a qualsevol altra precisió.

Per aquesta qüestió nosaltres hem fet aquesta pregunta, aquestes tres preguntes: una destinada a saber quins són els criteris legals que ha seguit la Conselleria en la convocatòria d'aquests i altres concursos; l'altra, la pregunta referent a si s'ha escoltat, si s'ha demanat, si s'ha atès l'opció dels pares en cada una de les unitats corresponents, i, l'última, que retirem en aquests moments, que feia referència purament i simplement a l'homologació dels títols, perquè és una qüestió que possiblement tingui una explicació en les atribucions indegudes que s'ha pres la comissió tècnica envers la comissió mixta.

Res més i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo espero que ningú no pugui dubtar de la competència d'aquest Conseller per a respondre tota aquesta sèrie de preguntes.

Jo el que voldria dir al senyor Besa és que realment m'ha desconcertat perquè els textos de les preguntes que em formulava eren una cosa, i el que ell m'acaba d'exposar és una cosa diferent; és a dir, l'emmarcament en què ha situat aquestes preguntes és un marc molt més general. Jo realment no em pensava que això sortís d'aquesta forma pròpia; de tota manera, intentaré respondre-hi, pel respecte que em mereix el Diputat senyor Besa, pel respecte que em mereix aquesta Cambra i perquè espero que això pugui servir per a clarificar d'alguna manera quina ha estat la nostra actuació, quina ha estat la nostra situació sempre, és clar, des del nostre especial punt de vista.

Sembla que es planteja un punt fonamental, i és que va haver-hi, com diu el senyor Diputat, un reial decret, que va ser el Reial Decret d'incorporació del català al sistema educatiu a Catalunya, aquell Decret a què ens hem referit tantes vegades del 20 de juny del 78, que va aparèixer finalment el mes de setembre del 78; Decret que va ser acollit per tot el poble de Catalunya amb un, jo diria, gran reconfortament i va servir per a restituir una situació que havia estat malauradament desfeta. S'incorporava d'una manera obligatòria el català a l'educació general bàsica, al batxillerat i a la formació professional, i es feia possible l'ensenyament en català, d'acord amb les condicions a què més endavant em referiré.

Aquest Decret va ser vigent, nosaltres entenem, fins al moment en què es va aprovar l'Estatut. Nosaltres vàrem ex-

pressar des del primer dia —i així ho vam expressar al Ministeri, punt de vista que va ser compartit— que l'Estatut ens dona unes competències, que aquestes competències les tenia, i les té, la Generalitat en virtut d'aquest Estatut, malgrat que en alguns casos no es poguessin exercir perquè no s'haguessin produït els traspassos de serveis necessaris. La Comissió Mixta, el que negocia, el que valora, són traspassos de serveis, el que la Comissió Mixta no estableix són competències. Aquestes competències ens les dona i ens les reconeix l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. És clar, per tant, que una vegada aprovat l'Estatut corresponia a la Generalitat l'establiment d'aquesta normativa general de la incorporació del català al sistema educatiu, i resultat d'això va ser aquest Decret a què es referia el senyor Diputat del mes d'agost, el qual, si el senyor Diputat l'examina, veurà que reproduïx d'una manera molt exacta, o bastant textual, el Reial Decret que va aparèixer els anys anteriors. És a dir, la Generalitat assumia, mitjançant aquest Decret, les competències que li donava l'Estatut i al mateix temps mantenia les condicions que donava en aquest Decret. Ens va semblar que aquesta era una bona fórmula per tal que es mantinguessin l'esperit i la negociació que havien produït el Decret i que, en canvi, fos la Generalitat la que assumís aquestes competències.

Aquest Decret després va ser desenvolupat per dues normes posteriors, una de les quals —i era l'única novetat en relació amb el Decret anterior— incorporava el català al COU. El decret anterior no l'hi hauria considerat, i nosaltres —probablement perquè aleshores els Ministeris estaven separats, i per ser el COU una competència interdisciplinària d'universitats i d'educació no s'havia pogut fer en el Ministeri d'Educació, o no es va fer—, nosaltres vàrem incorporar el COU per omplir un buit que ens havia estat repetidament reclamat. Per tant, la norma bàsica, la norma general queda aclarida d'aquesta manera. L'esperit del Decret es mantenia i, en definitiva, el que feia la Generalitat era l'assumpció d'unes competències que li atorgava l'Estatut i que tenien la seva traducció en un decret.

Jo voldria dir al senyor Diputat, per a la seva tranquil·litat, que aquesta qüestió va ser una qüestió que va ser posada, naturalment, en coneixement de l'Administració central per tal que sabessin que nosaltres havíem entès i ells comprenien l'assumpció de les competències, i que en l'esperit del nostre Decret no hi havia diferències substancials en relació amb l'anterior Decret i amb els acords que havia establert aquest. Per tant, aquí no hi ha desori jurídic; jo diria que hi ha assumpció de competències i en l'esperit del Decret el que hi ha és continuïtat.

També m'haig de referir a una cosa a què no s'ha referit el senyor Diputat, i és que en el decret de transferències —ell sí que s'hi ha referit, però no expressament per a això—, en aquest decret i en els traspassos de serveis corresponents es reconeixia a la Generalitat el nomenament, el trasllat, el perfeccionament, etc., del professorat. És en funció d'aquest Decret, que ens dona la utilització d'aquests serveis, la competència de la qual és reconeguda a l'Estatut, que nosaltres hem actuat conseqüentment, i, per tant, dintre d'unes ordres marc i d'unes ordres de la Generalitat, s'han anat convocant les oposicions, s'han anat convocant els concursos i s'ha convocat també, en aquest sentit, aquest concurs o trasllat a què es refereix el senyor Besa.

En aquest Decret de l'any 78 s'establí una comissió mixta, perquè mixt era el procediment que aleshores hi havia a Catalunya. Hi havia unes competències que l'Estat cedia generosament a la Generalitat, perquè no hi havia hagut traspassos encara, i donava una intervenció a la Generalitat —dic generosament en el sentit que no hi havia un marc legal encara—, i en la comissió mixta la participació de la Generalitat no va ser una cosa establerta per cap Estatut —que no existia—, sinó que va ser una conseqüència de l'aplicació d'aquest Decret. Una vegada assumides les competències per la Generalitat, aquesta comissió mixta no tenia sentit, perquè la competència era plena de la Generalitat per a regular i administrar, i, per tant, nosaltres enteníem que la part de representació de l'Estat havia d'ésser assumida pel que nosaltres anomenàvem, no comissió mixta, sinó comissió tècnica, en la qual respectàvem d'alguna manera l'esperit en què es va inspirar inicialment, i és la presència de persones qualificades per tal de verificar que es complissin el que el mateix Decret estableix com a competències d'aquesta comissió tècnica, i que eren les que abans donava a la comissió mixta.

Aleshores, jo entenc que hem estat fidels a aquest esperit i a aquestes disposicions, que aquesta és la norma bàsica i fonamental, aquest Decret, les ordres que el desenvolupen i també les ordres que deriven dels traspassos de serveis corresponents a aquest Decret del 3 d'octubre de l'any 80 i que s'aplicava a partir de l'1 de gener de 1981. Per això nosaltres hem nomenat els professors, per això nosaltres hem organitzat els concursos de trasllat, per això nosaltres, d'acord amb aquestes ordres marc, hem convocat també les oposicions corresponents a Catalunya. Ja ho vam fer l'any passat i ho hem continuat fent durant aquest any.

Nosaltres hem respectat, com a mínim així em consta, escrupolosament el que deia aquest Decret. Nosaltres hem decretat escoles catalanes, s'han establert com a escoles catalanes aquelles escoles que complien els tres requisits a què m'he referit tantes vegades: aquest acord dels pares, aquest acte que s'havia produït en el claustre i que s'havia produït també aquest informe sociolingüístic de la inspecció d'ensenyament. I això jo crec que ho hem fet en totes les escoles que s'han autoritzat a fer l'ensenyament en català, parcialment o totalment.

Nosaltres, mitjançant una resolució de la Direcció General del 15 d'abril de 1981, vàrem establir que les escoles de menys de quatre unitats, en les escoles de tres unitats, encara que no estiguessin autoritzades a fer l'ensenyament en català, la previsió de classes es faria dins el concurs d'escola catalana. I ho vam fer d'aquesta manera perquè aquestes escoles que inicialment tenien una unitat per a nens, unitat per a nenes i unitat de pre-escolar, i que ara no és així, els mestres que van a aquestes escoles i que corresponen a poblacions de menys de mil habitants, nosaltres entenem que, encara que no fessin l'ensenyament en català, encara que no facin l'ensenyament en català com, de fet, n'hi ha moltes, sí que els nous professors que van en aquestes escoles, si no tenen l'habilitació i els coneixements necessaris per fer l'ensenyament del català, no el podrien fer, i aquests infants no podrien acollir-se al dret que els dona el nostre Estatut, i el dret que, d'alguna manera, queda prefixat per aquest Decret a què em referia abans.

Per aquest motiu, aquestes escoles, algunes no fan l'enseny-

ament en català però, en canvi, els professors que hi van sí que han de conèixer el català perquè l'han d'ensenyar, criteri general que jo també he exposat des d'aquesta tribuna. Les noves incorporacions de professors cal que sàpiguen el català perquè, entre d'altres coses, l'han d'ensenyar.

Aleshores, aquest és el marc en què nosaltres ens hem mogut. És un marc simple, jo diria que es fonamenta sobretot en aquests dos decrets, en aquest Decret amb què, d'alguna manera, assumim les competències que ens atribuïa l'Estatut i amb el qual, d'alguna forma, seguïem l'esperit del Decret negociat a Madrid. D'altra banda, aquest Decret de transferències i, d'altra banda, totes les ordres i les resolucions que despleguen aquests fets.

I això ho hem fet, si ens ho pregunta, amb l'acord favorable d'associacions de pares de cada un dels centres afectats per aquest concurs. Sí, senyor Besa, amb l'excepció que ja li he dit abans d'aquestes aules de menys de tres unitats. Per a fer l'ensenyament català sí que s'hauria hagut de fer però no per a tenir professors amb coneixements de català perquè, en tot cas, aquestes escoles no les hauríem pogut tenir. Va ser, en aquest cas, un principi pedagògic el que ens va moure a publicar aquesta resolució.

«Amb quins criteris legals s'han determinat les vacants existents?» Amb aquest precisament. És a dir, amb els que jo li deia abans. A les escoles que han estat autoritzades a fer l'ensenyament en català, hem volgut, senzillament, proveir les places vacants de les escoles petites, normalment escoles vacants, amb aquests mateixos criteris. I en relació amb les titulacions necessàries, nosaltres aquí el que no fem és reconèixer les aptituds de les persones sinó que el que fem, d'acord també amb el Decret de Madrid de la Comissió Mixta, és reconèixer unes titulacions que ja es venien impartint i que la Comissió va entendre, en aquell moment, que els coneixements que donaven de català havien estat suficients perquè els professors poguessin considerar-se capacitats per a fer l'ensenyament del català i en català.

Cal no oblidar que, de les escoles normals, no havia sortit encara cap fornada d'alumnes que haguessin rebut ensenyament suficient del català per tal de poder-lo impartir a les escoles. D'aquí va venir aquesta tasca d'incorporació de professors de català arreu de les escoles de Catalunya, per a fer possible l'aplicació inicialment del Reial Decret i, després, del Decret de la Generalitat que, d'alguna manera, era la continuïtat estatutària d'aquest Reial Decret.

Jo sentiria que s'hagués plantejat confusió en aquesta qüestió. A mi em semblava que això era prou clar. Potser ho hauríem hagut d'explicar millor, però ja ho havia explicat arreu moltes vegades. Aquesta ha estat la tasca que nosaltres havíem pensat que calia fer: explicar la diferència que hi havia entre l'Estatut que ens donava competències, els traspàsos de serveis que ens remetien a la possibilitat d'exercir aquestes competències però, en canvi, hi ha coses en què no fa falta tenir un traspàs de serveis per a poder-ne exercir la competència.

Jo desitjaria haver-li contestat però, si no, estic a la seva disposició.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Besa desitja replicar o repreguntar?

El Sr. BESA: Sí, senyor President. Moltes gràcies, senyor Conseller, perquè realment crec que la seva intervenció ha estat clarificadora, que crec que és el que realment vol la gent, una certa claredat i una certa seguretat en les normes aplicables.

Celebro també que la política d'ensenyament del català i en català estigui consensuada, pactada amb el Govern de Madrid, cosa que realment m'omple de satisfacció. Per una altra part, no obstant això, tornant realment... No, no. M'omple de satisfacció en el sentit, davant d'altres opinions, no, de cap manera perquè el senyor Conseller s'hagi pronunciat en un altre sentit. Volia dir, simplement, perquè, en fi, és una satisfacció que el Govern de la Generalitat vagi, en aquest sentit, d'acord amb el Govern de Madrid.

Purament i simplement incidir en un aspecte que sí que em sembla important, i és l'aspecte de la facultat normativa que sembla que s'arroga la Generalitat, en parlar d'aquest tan repetit Decret 142/80.

L'Estatut de Catalunya, en l'article 15, consagra especialment per a la Generalitat, torno a dir-ho, la competència plena en matèria d'ensenyament. Però la Disposició Transitòria Segona de l'Estatut reserva per al Parlament la facultat normativa principal, reservant, sí, per a la Generalitat la que sigui necessària per al compliment de la normativa donada. I en aquest Decret, 142/80, es deroguen normes donades. Es diu que no s'aplicaran normes donades, i això, evidentment, creiem que excedeix les facultats normatives subsidiàries que podria tenir la Generalitat en matèria d'ensenyament. Com a prova, purament i simplement, vull llegir un petit paràgraf del preàmbul d'aquest Decret 142/80, que diu el següent: «Atribuïda a la Generalitat de Catalunya la competència plena en matèria educativa per l'Estatut, i no essent factible ja una pròrroga de l'Ordre Ministerial, ja que la seva base és el Reial Decret 2 092 del 78, del 23 de juny, només es referia a la Generalitat provisional, i mentre el Parlament de Catalunya no legisli sobre el contrari, queda sense efecte aquesta norma del 14 de setembre de 1978.» Això crec que realment és que la Generalitat desco- neix la capacitat normativa donada, sens perjudici, per suposat, de la capacitat normativa que té per a convocar concursos, per a fer trasllats, per a fer tot el que és la tasca docent i la tasca administrativa de la seva Conselleria.

Moltes gràcies per la seva intervenció, que crec que, de totes formes, ha estat summament clarificadora.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo només voldria aclarir dues coses de les que ha dit el senyor Besa. En primer lloc, jo no he dit que nosaltres, en cada cas, estiguem d'acord amb el Govern de Madrid. Jo vaig dir que el Decret de l'any 78 sí que va ser un acord pactat amb el Govern de Madrid, com és públic i notori, i hi van participar alguns dels Diputats que són aquí i altres que no són en aquesta sala.

La política de la Generalitat, la política d'ensenyament de la Generalitat és una política que es basa en la legalitat i que es basa en l'assumpció de les competències que tenim i, per tant, nosaltres, és davant d'aquest Parlament que hem de donar comptes de les nostres actuacions i és aquest Parlament que, en tot cas, ha de dir si aquestes actuacions estan ben aplicades o

no estan ben aplicades.

D'altra banda, el que a mi em sorprèn una mica és que aquí ara entrem en una qüestió de retallades de competències al Departament d'Ensenyament per part d'opinions d'aquests Diputats. Jo entenc, senyor Besa, i permeti-m'ho dir vostè, que nosaltres teníem competència per a fer el que fèiem. Nosaltres la teníem. Quan hi hagi una llei del Parlament, nosaltres el que farem serà desplegar reglamentàriament aquesta llei del Parlament. Però mentre no hi sigui, nosaltres hem de tirar endavant, i de la mateixa manera que el Reial Decret va sortir a Madrid, nosaltres entenem que si aquesta era una competència del Govern, de l'Administració central, un decret de la Generalitat era una competència del Govern de la Generalitat. No hi havia, en aquell moment, com no hi ha ara, una llei d'ús del català, una llei lingüística. En el moment que hi sigui, nosaltres ens hi haurem d'adaptar. Mentre no hi sigui, nosaltres el que varem fer va ser fer possible la incorporació del català. I jo crec que això no ens ha estat discutit per ningú. Suposo que en l'esperit del senyor Besa tampoc no ho és. Nosaltres entenem que no hem infringit cap norma amb això. Nosaltres entenem que hem assumit les competències que ens donava una llei que és l'Estatut de Catalunya i, en funció d'aquestes competències que ens ha donat l'Estatut, nosaltres hem procedit i hem actuat.

I si jo, d'alguna forma, pensés que m'haig de cuidar d'alguna cosa és que, probablement, nosaltres podríem continuar aplicant i fent ús d'aquestes competències mentre el Parlament de Catalunya no legisli sobre qüestions derivades de l'ensenyament, perquè l'Estatut sí que és una llei orgànica que ens reconeix competència plena per a regular i administrar l'ensenyament en tots els graus i nivells, modalitats i especialitats. I aquesta facultat reglamentària correspon al Govern, i així ho hem entès i així ho estem aplicant.

Moltes gràcies, senyor President; moltres gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la possible instal·lació
d'un complex militar a la comarca del Bages*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la darrera de les preguntes d'aquesta sessió, que és la formulada pel Diputat no adscrit senyor Celestí Sánchez al Consell Executiu sobre la possible instal·lació d'un complex militar a la comarca del Bages.

Té la paraula el Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, aquesta pregunta nosaltres la volíem situar fonamentalment en la necessitat d'informació, no de la que exclusivament des d'un punt de vista personal, com a Diputat, tenim sinó d'una informació col·lectiva per al conjunt de la Cambra. I en quina direcció? En la direcció que a Madrid, el Congrés de Diputats ha aprovat un pressupost de modernització de l'exèrcit. Suposem, i no simplement suposem sinó que és molt clar, que aquesta modernització va en direcció de l'entrada, ja concreta i específica, d'Espanya a l'OTAN; que aquest pressupost és un pressupost molt gros, algú diu que és de 1 000 milions de pessetes diàries, i aquest pressupost, d'una manera o d'una altra, pensem que d'una manera important, incidirà a Catalunya.

Ja som conscients que això no és competència del Parlament de Catalunya, i no és competència des d'un punt de vista concret, específic, què es farà i com es farà. Això és veritat i en som conscients. Però és clar que això tindrà una repercussió a Catalunya. I és en aquesta direcció, en la direcció de les repercussions que tindrà l'aprovació d'aquest pressupost i les qüestions concretes, que anava la meua pregunta.

I més concretament, en el sentit que aquestes inversions es donaran en una situació concreta i específica a Catalunya: 400 000 parats, desmantellament de sectors industrials i tota una sèrie de qüestions amb què no voldria avorir la Cambra, perquè tots nosaltres en som conscients. I que, a més, aquesta situació genèrica a Catalunya, específicament al Bages, és més important i més greu perquè la comarca del Bages és una comarca, tota aquesta zona, que s'està desertitzant. No és un problema exclusivament de si hi ha més o menys fàbriques, sinó que estan desapareixent totes les empreses. I és en aquest marc que apareix la possibilitat —no d'ara sinó de fa temps corrien rumors—, la possibilitat de la implantació d'una caserna a la comarca del Bages.

En aquesta direcció va la nostra pregunta; i hem intentat ser molt curosos en la pregunta, perquè ja ho dic, nosaltres som conscients que això no és competència del Parlament ni del mateix Consell Executiu, però el que sí que pensem és que és molt important que, des d'un punt de vista d'informació, el Consell Executiu i el mateix Parlament de Catalunya sàpiguin què passarà a Catalunya.

És per això que la nostra pregunta diu, molt textualment: quina informació té i què pensa fer el Consell Executiu sobre la possible ubicació d'un complex militar a la comarca del Bages?

Aquesta és una pregunta una mica pensada, una mica situada amb aquesta preocupació que nosaltres volíem plantejar perquè la utilització d'aquest pressupost a Catalunya, al marge de les no competències d'aquest Parlament, tindrà una incidència molt important.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, una mica vostè, senyor Celestino Sánchez, ja ha començat a respondre la seva pregunta, perquè diu: «Sé perfectament que aquest Parlament no té competències sobre aquesta matèria», i un Parlament que vostè admet que no té competències sobre aquesta matèria no pot controlar ni pot impulsar matèries que tampoc no són de la seva competència i que no són de la competència del Consell Executiu.

Haig de dir que el Consell Executiu no té informació oficial sobre la possible instal·lació d'una caserna al Bages. El Consell Executiu només coneix el mateix que potser coneix vostè, els rumors, les manifestacions que s'han fet. I jo, personalment, sí que li puc dir d'una manera oficiosa —no pas oficial, ja que el Capità General no tenia cap obligació de respondre'm— que vaig fer una visita a l'antic Capità General de Catalunya, General Arozarena, per tal de plantejar-li aquesta pregunta que vostè em fa avui aquí, perquè aquesta pregunta havia estat for-

mulada al Conseller que els parla per determinats mitjans de comunicació i també en diverses visites a la comarca del Bages, especialment al mateix Ajuntament de Manresa. Per això en aquesta visita al Capità General Arozarena vaig preguntar-li què hi havia, doncs, d'aquest possible traspass de les casernes de Barcelona a Manresa. Jo li puc dir formalment, seriosament, amb tota la solemnitat que permet aquesta tribuna, que, de les manifestacions del Capità General Arozarena no es pot deduir ara com ara seriosament que hi hagi, ni tan sols com a avantprojecte, la intenció de traslladar les casernes de Barcelona al Bages. No es pot parlar seriosament d'això.

També vull manifestar-li —vostè ho ha dit, però vull tornar-ho a repetir— que, evidentment, el Consell Executiu no té competències en matèria de defensa, i que, tanmateix, en funció de les competències d'ordenació del territori i conscients de l'impacte que pot produir, des del punt de vista d'ordenació del territori, el fet de la instal·lació d'una caserna en una comarca o en una altra, en un lloc o en un altre, el Consell Executiu seguirà de molt a la vora —conscients de les limitacions de les seves pròpies competències— tot aquest tema que, segurament, pot significar —el fet de l'entrada d'Espanya a l'OTAN i el fet de la modernització de l'Exèrcit—, d'una manera pràcticament segura, el fet d'una nova ordenació també de les mateixes capitànies generals, segons com vagi, i, per tant, doncs, seguirem de molt a la vora aquest tema, com els he dit, per tal de poder donar sempre una informació potser més completa i més puntual que la d'avui.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sánchez desitja intervenir novament?

El Sr. SÁNCHEZ (*de l'escó estant*): Sí, des de l'escó mateix, jo ja esperava una resposta fàcil, però la veritat és que ha estat més fàcil que la que jo m'esperava, perquè aquí s'ha parlat moltes vegades, en aquest Parlament, que el Parlament de Catalunya i el Consell Executiu té, d'una part, competències, i, d'una altra part, ha de tenir autoritat política. I és en aquesta direcció, en la direcció de l'autoritat política que han de tenir el Parlament de Catalunya i la Generalitat que ens hem de plantejar amb seriositat aquest tema, perquè —i vostè ho ha dit molt clarament, i, en principi, penso que aquesta serà una informació molt profitosa— la caserna al Bages no es farà, però el que sí que serà cert és que es faran coses, i moltes, i que, en funció d'això, que es faran coses, i moltes, és important que sigui possible d'utilitzar l'autoritat política d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (*de l'escó estant*): Sí, per precisar i, sobretot, perquè no hi hagi malentesos. Dues coses: una, que l'autoritat política d'un govern està en funció de la seva força moral davant de la població, està en funció de les competències que té, és evident, i, per tant, d'alguna manera, està en funció del que en podríem dir el nostre text constitucional dintre de Catalunya, que és l'Estatut; està en funció d'aquesta força. Nosaltres tenim aquesta i aquesta no. Nosaltres podem dir, per exemple, que volem fer un determinat tipus de carreteres, però nosaltres no podem dir, senyor Celestino Sánchez— i no li escapa, perquè és un terme municipal que vostè coneix ben bé—, per exemple, que en el terme municipal de Barberà del Vallès podem posar, per exemple, una estació TIRTIF, que vol dir posar-hi una duana. Tampoc no tenim competència per a això. Nosaltres no podem decidir que a Barberà del Vallès podem posar una duana. No tenim competència. Tota l'autoritat que vulgui; creiem que hi ha d'haver un TIRTIF a Barberà del Vallès, però no tenim nosaltres l'autoritat per a poder dir: senyors de duanes, posin-la aquí. Resulta que duanes depèn d'una empresa que es diu ALDEASA, i aquesta empresa depèn del Ministeri d'Hisenda. Les coses són així, i hem de saber-les acceptar, que són així, com són, per a tenir tots plegats la credibilitat suficient per a dirigir-nos al poble i dir-li, al poble, el que realment nosaltres pensem.

Segona qüestió. Jo no he dit que a Manresa o al Bages no hi hagués mai una caserna; jo he dit que ara per ara no es pot dir seriosament que hi hagi, ni tan sols a nivell d'avantprojecte, la possibilitat de parlar que al Bages hi anirà una caserna. Dic això perquè aquesta és la realitat. No tinc el carisme de la profecia, no el tinc, i, per tant, no li puc dir què passarà dintre de deu anys ni què passarà d'aquí a cinc; no ho sé. L'únic que dic és que ara com ara no hi ha, ni tan sols a nivell d'avantprojecte, la possibilitat d'una caserna al Bages.

Res més, senyor President.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, hem acabat ja l'ordre del dia. La propera sessió plenària tindrà lloc, en principi, si no hi ha res que obligui a rectificar aquesta intenció, el proper dimarts dia 29, a les cinc de la tarda.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts i set minuts de vuit del vespre.)